

Εκλογές και Τοπική Αυτοδιοίκηση

Καμιά εμπιστοσύνη στην ελεγχόμενη
από το κράτος και τα κόμματα τοπική
αυτοδιοίκηση
Αυτοοργάνωση η μόνη λύση

σελ. 8

ΑΡΝΗΣΟΥ να βγάλεις
νέα ταυτότητα

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..

Νομοσχέδιο
για
τα Ναρκωτικά

Η επέμβαση
του αστυνομικού κράτους
στα κοινωνικά
προβλήματα

Την Τρίτη 9 Σεπτεμβρίου, τέσσερις υπουργοί σε κοινή συνέντευξη τύπου παρουσίασαν το νέο νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά, προσπαθώντας να εντυπωσιάσουν τον κόσμο, ενόψει δημοτικών εκλογών, για τον «νόμο-τρόμο» των εμπόρων ναρκωτικών. Το νομοσχέδιο παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον για όλους, γιατί εισάγει νομοθετικά πια τις παραβιάσεις των συνταγματικά κατοχυρωμένων ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Μια ακόμη επέμβαση του κατασταλτικού μηχανισμού στα κοινωνικά προβλήματα, μετά την απαγόρευση των απεργιών, την εφαρμογή του ηλεκτρονικού φακελώματος (ΕΚΑΜ), την αφαίρεση των αδειών οδήγησης για όσους απαλλάχτηκαν για λόγους υγείας απ' το στρατό.

Το νομοσχέδιο προβλήθηκε και δημοσιεύτηκε ολόκληρο στον τύπο. Γι' αυτό θα παρουσιάσουμε περιληπτικά τα κυριότερα άρθρα του:

Άρθρο 1. Ιδρύεται Κέντρικό Συμβούλιο για την καταπολέμηση της διάδοσης των ναρκωτικών που αποτελείται από διορισμένους εκπροσώπους υπουργείων και χαράζει την «εθνική πολιτική». Για το άλλοθι της λαϊκής συμμετοχής δημιουργείται γνωμοδοτικό συμβούλιο στο οποίο μετέχουν τοπική αυτοδιοίκηση, γονείς τοξικομανών, εκπαιδευτικοί σχολείων, πανεπιστημίων και φοιτητές. Ιδρύεται νομικό προσωπικό ιδιωτικού δικαίου με επωνυμία «Κέντρο θεραπείας εξαρτημένων ατόμων» (ΚΕΘΕΑ) με έδρα τη Θεσσαλονίκη που ελέγχεται από το υπουργείο Υγείας και με συμμετοχή στο διορισμένο απ' το υπουργείο πενταμελές διοικητικό συμβούλιο ενός θεραπευόμενου τοξικομανή. (Θαυμάστε κοινωνικοποίηση - λαϊκή συμμετοχή). Ιδρύεται επιτροπή ναρκωτικών στο υπουργείο Υγείας, όπου ανάμεσα στους τεχνοκράτες-ειδικούς συμμετέχει και «ανώτερος αξιωματικός της Ελληνικής Αστυνομίας με εμπειρία στα θέματα ναρκωτικών»! (πολύτιμη για όλους εμπειρία).

συνέχεια στη σελ. 11

ΔΟΚΙΜΗ

Αντιεξουσιαστική εφημερίδα

Αριθ. φύλλου 6 - Οκτώβρης 1986
Δρχ. 100 - Τ.Θ. 26050, 10022 ΑΘΗΝΑ

Η σημερινή κατάσταση και οι Αναρχικοί

σελ. 3

Οι παρεμβάσεις
μετά την
Αντιπυρηνική
διαδήλωση

σελ. 5

Οργάνωση και συντονισμός
της δράσης μας
Ανάπτυξη και μεθόδευση
των κοινωνικών μας
παρεμβάσεων

Ο Αθλητισμός
και η κοινωνία
της πανούκλας

σελ. 15

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
Ώρα μηδέν

σελ. 10

Οι 7 του Οχάϊο
ΠΟΛΩΝΙΑ

σελ. 12

Σκευωρίες
Μια ακόμα
μεθοδολογία
του κράτους
σελ. 7

ΟΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

...χειροκροτήματα...

12 του Ιούλη: Λιμενικοί αξίοι συνεχιστές του έργου των ΜΑΤ, χτυπούν και συλλαμβάνουν απεργούς ναυτεργάτες, όταν οι τελευταίοι εμπόδιζαν τον απόπλου των πλοίων, στα οποία δουλεύουν. Αξίζει να σημειωθεί η πλήρης συναίνεση των επιβατών στα διαδραματιζόμενα και η ανακούφιση, που το μικροαστικό τους όνειρο των «ήρεμων διακοπών» δεν θα αργούσε να γίνει πραγματικότητα. Οι «κακοί» απεργοί, που διασαλεύουν την τάξη, που επιβουλεύονται την «εθνική οικονομία», έλαβαν ό,τι τους άξιζε...

Χειροκροτήματα στον απόπλου κάθε πλοίου έκλειναν την αυλαία, καταγράφοντας τον εκφασισμό της κοινωνίας.

ΓΕΙΤΟΝΕΣ, ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ! Απώλεια κυνός προξενεί ψυχικά τραύματα.

«ΑΠΩΛΕΙΑ ΣΚΥΛΟΥ - ΑΜΟΙΒΗ 50.000»

Ψάχνω για ένα κόλκι (λάσσυ) ξανθό/λευκό που εχάθη πριν από ένα μήνα περίπου στην περιοχή Παπάγου-Χολαργού, και η απώλειά του τραυμάτισε ψυχικά δυο παιδιά. Εάν κάποιος γείτονας σας απόχτησε τελευταία αρσενικό κόλκι παρακαλώ τηλεφωνήστε πρωί 5244141 και βράδυ 6522544.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 11-9 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΝΕ - Ο ΔΗΓΗΤΗ

Κανένας δεν χειροκρότησε τον Χαρίλαο Φλωράκη στο σημείο της ομιλίας του, που ανέφερε ότι «η νεολαία πρέπει από σήμερα να πρωτοπορεί και στον αγώνα της μόρφωσης και της ε-

Δεν ήταν αναρχικοί

Μετά τους ταξιτζήδες, τους αγρότες, τους φορτηγατζήδες, οι γονείς των φοιτητών που διαμαρτύρονταν για τις μεταγραφές μπουστά στο υπουργείο Παιδείας, αφού συνελήφθησαν και στάλθηκαν στο δικαστήριο, ισχυρίστηκαν ότι επειδή θίχτηκαν, αποφάσισαν να μουν στις «κλούβες» και να πάνε στη Γενική Ασφάλεια για να αποδείξουν ότι μεταξύ τους δεν ήταν κανένας αναρχικός.

Προτείνουμε στην επόμενη διαμαρτυρία τους όταν συλλεφτούν να ευχαριστήσουν δημόσια την αστυνομία για την φιλοξενία τους στην ασφάλεια και να δώσουν μπουρμπουάρ στους φίλους τους αστυνομικούς για τη φιλοξενία.

Φυλάκων κάτεργου κατορθώματα

Οι δεσμοφύλακες της Κέρκυρας καταγγέλλουν την «Πρώτη» ότι δέχεται και προβάλλει «αβασάνιστα» τις καταγγελίες των κρατούμενων για βασανιστήρια. Οι δεσμοφύλακες του Επταπύργου μετά τη δήλωση της εισαγγελέως Γιαταγάνη «δεν απαντώ σε φύλακες κάτεργου», αναρτούν πανώ όπου γράφει: «...Δεν είμαστε φύλακες κάτεργου. Είμαστε κρατικοί υπάλληλοι!! Μένει να δούμε (από κοντά!) διαδήλωση στη βουλή των δεσμοφυλάκων για τις συκοφαντίες που γίνονται σε βάρος αυτών των τόσο αξιόλογων και αξιοζήλευτων «ανθρώπων»!!!

ΧΑΡΤΙ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΡΗΣΕΙΣ

Στην πρόσφατη κινητοποίηση των γονέων μπροστά στο Υπουργείο Παιδείας, όπου ζητούσαν από τον Τρίτη να γίνουν μετεγγραφές, παρουσιάστηκε (ποιος άλλος;) ο Αρκουδέας.

Τους καλούσε να διαλυθούν και τους παρουσίασε ένα χαρτί που έλεγε ότι «επειδή θα εισδύσουν εξτρεμιστικά και ύποπτα στοιχεία, η συγκέντρωση έπρεπε να διαλυθεί».

Το γνωστό χαρτί για τις απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων των αναρχικών άρχισε να εφαρμόζεται και στις κινητοποιήσεις του κόσμου.

Κάποιοι νόμιζαν ότι υπερβάλλουμε όταν λέγαμε ότι «σήμερα χτυπιούνται οι αναρχικοί, αύριο θα μεταβληθεί όλη η κοινωνία σ' ένα απέραντο στρατόπεδο συγκέντρωσης...». Δυστυχώς δεν διαψευστήκαμε...

ΖΩΓΡΑΦΟΥ: εν αναμονή καινούριων εξελίξεων

Οι Σύντροφοι του Ζωγράφου άνοιξαν στέκι (Ελ. Βενιζέλου 17, 4η στάση).

Εμείς μάθαμε πως κυκλοφορεί ευρέως στο τοπικό παράρτημα Ασφάλειας και διαδίδεται σε νομιμόφρονες πολίτες ότι: «Τα μάθατε, μπλέξαμε άσχημα, εδώ παραπάνω άνοιξαν γραφεία οι αναρχικοί».

Για τα ναρκωτικά

Ο ευφάνταστος στρατηγός κατέδειξε —στην συνέντευξη τύπου για το νομοσχέδιο— την ετοιμότητα που τον χαρακτηρίζει: σε διπλή ερώτηση δημοσιογράφου απάντησε: «Έχετε δύο... σκέλη», ο δημοσιογράφος έσκυψε, κοιτάχτηκε και είπε: «Μάλιστα, κύριε υπουργέ...»

Τα ξέρει όλα... ακόμα και αυτό... για αυτό έγινε και στρατηγός.

Ναρκοτικά - συνέχεια

Στην ίδια συνέντευξη δηλώνει: «Εμείς, οι υπουργοί, που κατά κάποιο τρόπο... δεν είμαστε έμποροι ναρκωτικών, δηλώνουμε κάθε χρόνο από που αποκτήσαμε τα περιουσιακά μας στοι-

χεία. Γιατί να μην το κάνουν αυτό και οι συγγενείς των εμπόρων ναρκωτικών;»

Αυτό, όντως, λέγεται κρίση ειλικρίνειας.

ΤΟΝ ΘΥΜΑΣΤΕ;

Ο Α. Αντωνίου μέλος της υπό σύσταση επιτροπής ειδικών —περί τα ναρκωτικά— συμβούλων του στρατηγού Δροσογιάννη. Ο Αντωνίου υπήρξε προϊστάμενος της Δίωξης ναρκωτικών στην προ-πασοκική περίοδο... βάλαν το λύκο να κρίνει τα πρόβατα.

ΚΚΕ ΚΙΒ

δυνατό Σώμα.

Χάνεις
δσα
κιλά
θέλεις.

δυνατό Σώμα.

3 Σεπτέμβρη: Ο 20χρονος πρόσφυγας Γ. Σαββίδης είχε ένα «όνειρο»... να αγοράσει μια έγχρωμη τηλεόραση. Έτσι προσπάθησε να σπάσει ένα μαγαζί με ηλεκτρονικά παιχνίδια και να πάρει τις εισπράξεις. Στην προσπάθειά του αυτή θα δεχτεί τους... πυροβολισμούς ενός 60χρονου γείτονα. Θα συλληφθεί και στην συνέχεια θα οδηγηθούν στο Αυτόφωρο και οι δυο, όπου ο μεν νέος καταδικάστηκε σε 8 μήνες φυλάκιση, ο δε γέρος αθώωνεται, με το σκεπτικό ό,τι βρισκόταν σε άμυνα, παρ' ό,τι «υπερέβη τα όρια».

Αυτή η ιστορία είναι απ' αυτές που δεν πρέπει να περνούν απαρατήρητες.

Γιατί δημιουργούν ένα καθεστώς «ενεργητικού χαφιεδισμού», ο οποίος δεν συνίσταται μόνο στην πληροφοριότητα αλλά και στην με κάθε τρόπο σύλληψη του φερόμενου ως «δράστη».

3 του Σεπτέμβρη: «ΚΥΜΑ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΩΝ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ». Έτσι καταγράφεται στον αστικό τύπο το μίσος των παιδιών για τους χώρους καταναγκαστικής «μόρφωσης» και υποδούλωσης, για τους χώρους όπου ισοπεδώνεται η προσωπικότητα και κατακρεουργείται η περιέργεια και ο αυθορμητισμός.

Αξίζει τέλος να επισημάνουμε το άστοχο της λέξης «βανδαλισμός», καθ' ό,τι δύναται να χρησιμοποιηθεί μόνο σε περιπτώσεις καταστροφής μνημείων πολιτισμού. Εκτός βέβαια και αν θεωρούνται μνημεία πολιτισμού οι φυλάκες.

Ξειδίκευσης».

Χρειάστηκε να ξεράσει μια λέξη για να επιτευχθεί ο ηδυσπότης πόθος του Γ.Γ. του ΚΚΕ: «Δεν βλέπω να σας ενθουσίασε και τόσο εσάς τους νεολαίους. Σ' αυτό όμως το ΚΟΜΜΑ θα επιμείνει».

...και χειροκρότησαν αφού... πείσθηκαν.

Ο σεισμός στην Καλαμάτα και οι ράδιο-«πειρατές»

Για αρκετές ώρες η μόνη σύνδεση Αθήνας-Καλαμάτας επιτεύχθηκε χάριν στους ραδιοπειρατές. Για πρώτη φορά ο αστικός τύπος δεν μίλησε για «ραδιοπειρατές», αλλά για ραδιοερασιτέχνες... κατ' ευφημισμόν λοιπόν... τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια...

Κονομισές

Φαίνεται ότι η μανία του Κουλουμπή να αναμορφώσει τα Εξάρχεια δεν είναι και τόσο αφλοκερδής.

Ούτε η τεράστια υποστήριξη που δίνει το «Έθνος» στο Δροσογιάννη μοιάζει να είναι ανιδιοτελής.

Η έντονη φημολογία, που δείχνει ότι «χωρίς φωτιά καπνός δεν βγαίνει» αναφέρεται στο ότι ο Μπόμπολας του «Έθνους» έχει αγοράσει όλα σχεδόν τα Εξάρχεια, έτσι ώστε μετά την «αναβάθμιση» τα κέρδη να φουσκώσουν τις τσέπες του. Είναι άραγε άσχετος ο Κουλουμπής μ' όλα αυτά; Μάλλον όχι.

Βέβαια η καλή δουλειά προϋποθέτει σωστό σχέδιο και αρκετή κάλυψη. Αγνοί ανθρωπιστές!!!

Σωτήρες των Εξαρχείων!

Το γερμανικό πρότυπο.

Στις 22/9 προσήχθηκε στον Ανακριτή ο Στηβ Δραγουμάνιτς. Άτομο με βεβαρημένο ποινικό μητρώο που ήδη κατηγορούνταν για απάτες, ακάλυπτες επιταγές και πλαστογραφίες σε βαθμό κακουργήματος.

Η φυσικότατη συνέχεια ήταν να προφυλακισθεί μέχρις ότου δικαστεί. Όμως ο Δραγουμάνοβιτς δήλωσε στον ανακριτή ότι αν κλεινόταν φυλακή κινδύνευε γιατί είχε καταδώσει τον Πετρόπουλο!!!

Πέσαν τα απαραίτητα τηλεφωνήματα στην Ασφάλεια και στους «αρμόδιους». Και σε λίγο ο χαφιές ήταν ελεύθερος. Για όλα αυτά βέβαια δεν γράφτηκε λέξη στον τύπο.

Τα όργανα των απόψεων

της ασφάλειας που θέλουν να παρουσιάσουν τον Ρωχάμη σαν «χαφιέ» ή συνεργάτη της, παίρνοντας εκδίκηση γιατί δεν μπόρεσε να τον βάλει στο χέρι, παρ' όλο το ρεζίλεμα που της έκανε, δεν έγραψε λέξη για τον χαφιέ Δραγουμάνοβιτς. (Για τους λίγους που διάβασαν το περιοδικό «της φυλακής» θα κατάλαβαν σε λίγες αράδες το ρόλο του χαφιέ της Ασφάλειας Δραγουμάνοβιτς.

Έτσι έχουμε ξανά την πραγματικότητα να λάμπει. Ασυδοσία για τα βρωμερά υποκείμενα του είδους του Δραγουμάνοβιτς. Σφαίρες για τον Ρωχάμη.

Όμορφος κόσμος ηθικός, αγγελικά πλασμένος...

ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ...

7 του Αυγούστου: Ο Δήμος Πτολεμαΐδας, οι φορείς της πόλης και οι κάτοικοι ζητάνε «ΜΑΤ και αστυνομικά σκυλιά...»

Μικρομεσαίες υστερίες... σημεία των καιρών...

31 Αυγούστου: Ο ηθοποιός Δημήτρης Παπαμιχαήλ «κατεβαί-

νει» στον Πειραιά με τον συνδυασμό του «φιλελεύθερου» δεξιού Ανδριανόπουλου, αφού στο παρελθόν είχε εκλεγεί, σε συνδικαλιστικά όργανα του κλάδου του, με το ΚΚΕ εσωτερικού.

Χαρακτηριστικό δείγμα της μη διαφοράς μεταξύ των κομματικών μηχανισμών στην διεκδίκηση και άσκηση της εξουσίας.

Η σημερινή κατάσταση και οι αναρχικοί

Θέλοντας να συμβάλλουμε στην καλύτερη κατανόηση της σημερινής κατάστασης θα εξετάσουμε ωρισμένα πρόσφατα γεγονότα και τις εμπειρίες του παρελθόντος, για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε το όλο κλίμα που επικρατεί στη σημερινή κοινωνία.

Αυτή η κατανόηση είναι βέβαιο ότι θα βοηθήσει στην καλύτερη μεθόδευση της πρακτικής του αναρχικού κινήματος στους κοινωνικούς χώρους. Το κείμενο που ακολουθεί δεν είναι μια εμπειριστικώς ανάλυση. Είναι μια αρχή για την συνολική εκτίμηση της πραγματικότητας με βάση τις εμπειρίες του αναρχικού κινήματος από την μέχρι τώρα δράση του.

Τα χαρακτηριστικά της σημερινής κατάστασης

Η σημερινή κατάσταση χαρακτηρίζεται από μια συνεχώς εντεινόμενη κοινωνική κρίση που οι αποσπασματικές της εκδηλώσεις καλύπτουν ολόκληρη τη σημερινή καπιταλιστική κοινωνία. Η οικονομική κρίση από την άλλη πλευρά, όπως την επικαλούνται τα αφεντικά, δεν έχει την έννοια του αδιεξόδου, αλλά σχετίζεται με την ολοένα και μεγαλύτερη προσπάθεια των καπιταλιστών να υπεραυξήσουν τα κέρδη τους σπρώχνοντας σε ολοένα και μεγαλύτερη κοινωνική και οικονομική αθλιότητα πλατύτερα στρώματα του πληθυσμού. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων παρόλο που εκδηλώνουν μια ουσιαστική τους ανάγκη για την επιβίωση, παραμένουν υποτονικές και τις φορές που ξεπερνούν τα ανέκτα από την εξουσία όρια, επεμβαίνει η δικαστική αρχή και οι δυνάμεις καταστολής. Οι απολύσεις των εργαζομένων συνεχώς αυξάνουν άλλοτε με ανεξέλεγκτο τρόπο και άλλοτε με τις ευλογίες του κράτους (προβληματικές). Η καταστολή αποτελεί ένα ουσιαστικό και άμεσο μέτρο του κράτους απέναντι σ' εκείνες τις κοινωνικές δυνάμεις που δεν μπορεί να ελέγξει και που αποτελούν ένα κίνδυνο απέναντι στις άμεσες και μελλοντικές του επιδιώξεις. Από δω εξηγείται η επιμονή και μανία με την οποία στρέφεται η καταστολή ενάντια στο αναρχικό κίνημα. Όμως, η καταστολή και η ολοκληρωτική επιβολή μιας Οργουελικής κοινωνίας είναι το όνειρο των εξουσιαστών. Πράγμα που εκδηλώνεται με πρακτικές και νομοθετήματα-θεσμούς σε όλες τις κοινωνικές εκφράσεις με πρωτοστάτη τον ΕΚΑΜ και τους διάφορους άλλους νόμους (ναρκωτικά).

Οι πολιτικές δυνάμεις:

Φαίνεται ότι τα κέντρα εξουσίας (ο όρος «κέντρα εξουσίας» περιλαμβάνει ουσιαστικά όλους εκείνους τους παράγοντες και μηχανισμούς του εσωτερικού και διεθνούς κεφάλαιου που συντονίζουν, διαμορφώνουν και επιβάλλουν την εκάστοτε κοινωνική και πολιτική κατάσταση στα διάφορα σημεία του διεθνούς καπιταλιστικού συστήματος με βάση τις επιδιώξεις και τις ανάγκες του.) έχουν επιλέξει για το άμεσο μέλλον σαν αποκλειστικό διαχειριστή τους την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Αυτή η κυβέρνηση συγκεντρώνει τα απαραίτητα στοιχεία για το προχώρημα και την καλύτερη πραγματοποίηση των σχεδίων της εξουσίας. Αποτελεί κατ' αρχήν, ένα κόμμα αρχηγικό όπου όλες οι εξουσίες συγκεντρώνονται σε ένα πρόσωπο που για δυο δεκαετίες κατόρ-

θωσε να επικεντρώσει διάφορες αυταπάτες και επιθυμίες των εργαζομένων, και του λαού γενικότερα, χωρίς να επιδιώκει ποτέ να τις πραγματοποιήσει στο ελάχιστο. Εδώ πρέπει να εκτιμήσει κανείς την μεθοδολογία με την οποία τα κέντρα εξουσίας, διαφύλαξαν και προώθησαν ένα πρόσωπο του οποίου τα μόνιμα χαρακτηριστικά είναι η ανικανότητα να πραγματοποιήσει ουσιαστικά οποιαδήποτε από τις λαϊκές επιθυμίες, ενώ παράλληλα με προπαγανδιστικές φανφάρες και γκαϊμπελιστικούς ρητορισμούς από τη μια και την καταστολή μέσω της χειραγώγησης διαφόρων οργάνων από την άλλη, καταφέρνει να ελέγχει και να αποπροσανατολίζει το λαό. Το ΠΑΣΟΚ παρόλο που αποτελεί ένα συνοθύλευμα απόψεων, τάσεων και μηχανισμών, παρόλες τις εσωτερικές του αντιθέσεις που ξεκινούν από τα προσωπικά ζητήματα και καταλήγουν σε ζητήματα διαχείρισης της εξουσίας, αποτελεί την μόνη εγγύηση για να επιτύχουν τα κέντρα εξουσίας τους σκοπούς τους.

Κι αυτό γιατί: 1) Είναι ένα κόμμα-μηχανισμός που στηρίχτηκε στις λαϊκές αυταπάτες και επιθυμίες για να αναδειχθεί, ενώ παράλληλα μπόρεσε να συνδεθεί με το συνδικαλιστικό κίνημα και με την λεγόμενη τοπική αυτοδιοίκηση πριν την ανάδειξη του στη διαχείριση της εξουσίας. Όλα αυτά τα ερείσματα του στον κόσμο μπόρεσε να τα μετασχηματίσει σε κατασταλτικούς μηχανισμούς τοποθετώντας σε όλα τα πόστα ανθρώπους που, ελεγχόμενοι άμεσα από τον κομματικό και κρατικό μηχανισμό λειτουργούν αντίθετα από τις επιδιώξεις των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων.

2) Χρησιμοποιεί όλο τον προπαγανδιστικό μηχανισμό που μπορεί να διαθέσει σαν κρατικός διαχειριστής των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων διαχείρισης για να αποπροσανατολίζει το λαό. Συνεπικουρούμενο και από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, που για πρώτη φορά στην πολιτική ιστορία του καπιταλισμού στην Ελλάδα έχει φτάσει σε τέτοια έξαρση κιτρινισμού, αποπληροφόρησης και αποσιώπησης της αλήθειας.

3) Είναι ένα κόμμα καθαρά αρχηγικό που τα πάντα διευθύνονται από τον άρχοντα Ανδρέα στον οποίο πρέπει να αποδείχονται έμπραχτα τα σημεία υποταγής και στο επιτελείο που έχει ο ίδιος επιλέξει. Ένα τέτοιο κόμμα συγκεντρωτικό όσο ποτέ και με λαϊκή συναίνεση αρκετά σημαντική στα πρώτα χρόνια διαχείρισης της εξουσίας, ήταν πάντα το όνειρο του Ελληνικού καπιταλισμού. Αυτή τη συναίνεση μπόρεσε να την πετύχει χρησιμοποιώντας με τον πιο αδιάστα-

κτο τρόπο ανθρώπους, που στην συνέχεια τους πετούσε στην άκρη συνεχίζοντας το έργο του πάντα στην υπηρεσία των εκμεταλευτών και καταπιεστών.

4) Είναι ένα κόμμα συνοθύλευμα, παρ' όλα αυτά και αυτό είναι κάτι πολύ χρήσιμο για τα κέντρα εξουσίας. Όταν εκπληρωθούν οι ανάγκες του καπιταλισμού για αυτή την περίοδο, μπορούν άνετα να το εξουδετερώσουν διαλύοντας το στην πρώτη ευκαιρία. Κάτι που προς το παρόν δεν θέλουν.

5) Το έχουν διευκολύνει να έχει την μεγαλύτερη εκλογική πελατεία παίζοντας πρωταγωνιστικό ρόλο σ' αυτόν τον τομέα και περιορίζοντας τα υπόλοιπα κόμματα στο ρόλο του κομπάρσου.

Τα υπόλοιπα κόμματα, από τη δεξιά μέχρι την αριστερά, έχουν περιορισθεί και αποδεχθεί το ρόλο που τους έχει ανατεθεί. Την αναμονή και την προσπάθεια διατήρησης της εκλογικής τους πελατείας μέχρι και τη μικρή αύξηση της. Κι όλα αυτά μέχρι τη στιγμή που θα πάρουν το ελεύθερο για να πέσουν με λύσσα το ένα στο άλλο, κι όλα μαζί στον τωρινό διαχειριστή για να αλλάξουν τους συσχετισμούς και να κατασιγάσουν την κοινωνική αναταραχή που η μακροχρόνια διαχείριση από το ΠΑΣΟΚ αναπόφευκτα θα φέρει.

Είναι φανερό, ότι το μεγαλύτερο κόμμα της αντιπολίτευσης στα πρώτα χρόνια της ανόδου του ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να πάρει τη ρεβάνς και να ανατρέψει την εις βάρος του κατάσταση. Όμως αυτό χρησιμοποιήθηκε έντεχνα από τα κέντρα εξουσίας, για να αναγκάσει το ΠΑΣΟΚ να καταστείλει τις ριζοσπαστικές του τάσεις και να συσπειρώσει αριστεροποιημένες λαϊκές μάζες από τα δυο ΚΚΕ. Έτσι κατόρθωσαν να βάλουν σε δοκιμασία τη ΝΔ, να παίξει το παιχνίδι της άμεσης εκλογικής αναμέτρησης για να αποδειχτεί κατά πόσο το ΠΑΣΟΚ μπορούσε να ελέγχει και να χειραγωγεί το λαό. Πράγμα που αποδείχτηκε στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές.

Ενδεικτικό της επιλογής και της εύνοιας των κέντρων εξουσίας προς το ΠΑΣΟΚ είναι και η διάσπαση της ΝΔ. Με αυτό τον τρόπο εξασφάλιζαν για μια σημαντική περίοδο την αποτυχία στην οποιαδήποτε διάθεση αναμέτρησης με το ευνουμένο κόμμα, που θα ξεκινούσε από τις προσωπικές φιλοδοξίες του Μητσοτάκη.

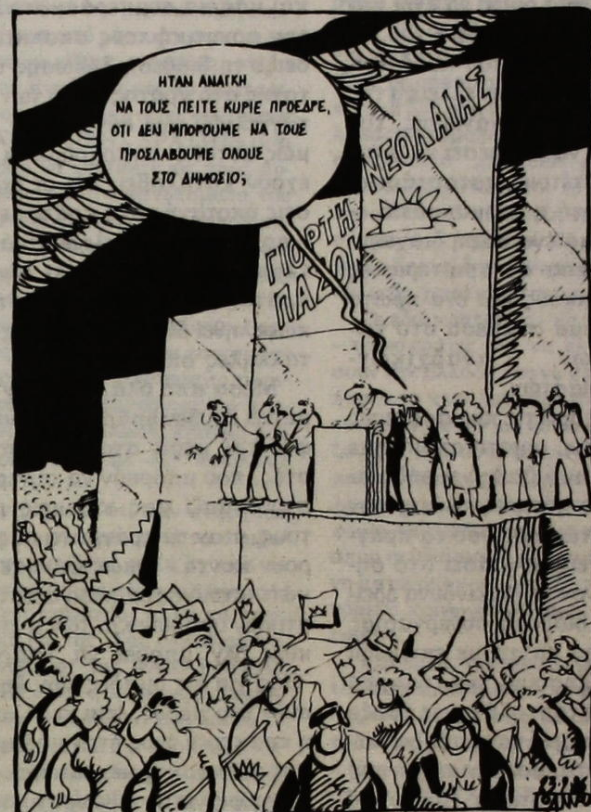
Εξ ίσου ενδεικτικό είναι ακόμα και το γεγονός, ότι μέσα σε τόσο έντονο κλίμα αυταρχισμού, λιτότητας και ανεργίας οι υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις όχι μόνο δεν προβαίνουν σε ενέργειες αποσταθεροποίησης του σημερινού διαχειριστή της εξουσίας, παρ' όλο που υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις, αλλά αντίθετα συναινούν με αυτό. Παράδειγμα κραυγαλέο, αποτελούν οι πρόσφατοι σεισμοί στην Καλαμάτα, όπου η εγκληματική αδιαφορία του κράτους και του ΠΑΣΟΚ κάτω από άλλες συνθήκες θα γινόταν το θερμό σημείο σύγκρουσης και αναμέτρησης.

Βέβαια δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε το γεγονός των αντιδράσεων σε κάποια μέτρα και θεσμούς που επιχειρούνται

να επιβληθούν στην κοινωνία. Όμως πόσο γλυκά γίνονται όλα αυτά μέσα σ' αυτό το κλίμα της συναίνεσης! Πόσο μελένια αντιμετωπίζεται το κλείσιμο κάποιων επιχειρήσεων και η ανεργία, πόσο τρυφερά και όμορφα καταγγέλεται η κρατική καταστολή και η αντίστοιχη νομοθεσία! Αλλά τελικά η δουλειά γίνεται, οι νόμοι ψηφίζονται και εφαρμόζονται. Αλλά και κάποιες έντονες αντιθέσεις που εκφράζονται από μερίδες του κυβερνητικού τύπου δεν έχουν άλλο σκο-

κύρια ενάντια στους αναρχικούς. Κάτι που θα συνεχιστεί. Η εξουσία είδε, ιδιαίτερα, μετά το συνέδριο της Πάτρας, τους κινδύνους που μπορεί να διατρέξει και αποφάσισε να προχωρήσει σε μια συνολική καταστολή.

Αυτή η καταστολή οδήγησε το κράτος να αρνηθεί για μια ακόμα φορά την ίδια την ύπαρξή του καταπατώντας ακόμα και τους στοιχειώστερους νόμους που το ίδιο έχει κατά καιρούς παρουσιάσει με καμάρι σαν τα θεμέλια της δημοκρατίας του.

πό, παρά την έκφραση δυσανεκτικότητας, για τον παραγκωνισμό κάποιων προσώπων που ευνουούνται από τη μια μερίδα ή την άλλη.

Η όλη κοινωνική και πολιτική κατάσταση στην εξέλιξη της προμηνύει σημαντικές εξελίξεις και κινητοποιήσεις εκ μέρους στρωμάτων του πληθυσμού. Η ανεργία, η λιτότητα, η καταστολή, η κοινωνική αθλιότητα αναπόφευκτα γεννούν και θα γεννήσουν ακόμα μεγαλύτερες συγκρούσεις σε κοινωνικό επίπεδο. Αυτό είναι ένα γεγονός που το έχει προβλέψει η εξουσία. Η ενίσχυση όμως των κατασταλτικών μηχανισμών και η γενίκευση της χρησιμοποίησής τους θα δημιουργήσει σημαντικές προϋποθέσεις για την ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων. Τα μέσα πάλης του πληθυσμού θα πάρουν πολλαπλές και επιφανειακά μαχητικές μορφές.

Το σίγουρο σ' αυτή την περίπτωση είναι ότι το κράτος θα έχει απώλειες, παρ' όλο που μέσα από αυτή την κρίση θα περάσει σε μια καινούρια περίοδο. Επιδίωξη πρέπει να είναι αυτές οι απώλειες να μετασχηματισθούν σε μια κοινωνική δύναμη που η δράση της θα βάσει ουσιαστικότερες προϋποθέσεις για την ανατροπή αυτής της κοινωνίας.

Το αναρχικό κίνημα:

Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο στο προσκήνιο των κοινωνικών αγώνων έχει περάσει το αναρχικό κίνημα. Αυτό ήταν κάτι το φυσικό μια και είναι η μόνη πραγματικότητα που μπορεί να αμφισβητήσει έμπρακτα και ουσιαστικά την εξουσία.

Γι αυτό και οι τους τελευταίους μήνες η καταστολή στρεφόταν

Ο αναρχικός χώρος βρέθηκε απροετοίμαστος να αντιμετωπίσει μια συνολική και απρόκλητη επιθετικότητα όπως αυτή.

Είχε κατορθώσει να ξεπεράσει σε πρώτη φάση τον αυτοαποκλεισμό του και πραγματοποιώντας μια σειρά από δυναμικές κοινωνικές παρεμβάσεις και απαντήσεις στην κρατική καταστολή, κέρδισε σημαντικά σε επίπεδο πρακτικής και επαφής με τον κόσμο. Ξεπερνώντας τις αμυντικές κινήσεις-απαντήσεις στην καταστολή που κατευθυνόταν απέναντι μας κατορθώσαμε με περιφερειακές και κεντρικές κινητοποιήσεις να δείξουμε ότι μπορούμε να κατευθύνουμε τη δράση μας σε ζητήματα που έχουν άμεση σχέση με τα προβλήματα και τις ευαισθησίες του πληθυσμού. Έτσι, μαζί με τις καταλήψεις του χημείου και τις απαντήσεις απέναντι στην τρομοκρατία του κράτους, έχουμε περάσει σε παρεμβάσεις σε συννοικίες που έχουν σχέση με άμεσα προβλήματα του πληθυσμού, όπως η ποιότητα ζωής και το περιβάλλον, και σε κινητοποιήσεις όπως η απάντηση στην φασιστική τρομοκρατία, επίσκεψη Σουλτς, Τσερνόμπιλ, ΕΚΑΜ κτλ.

Η ιδιαίτερη ένταση με την οποία κατευθύνθηκε η επίθεση του κράτους ενάντια στο αναρχικό κίνημα απέδειξε τρία πράγματα:

1) Την αποφασιστικότητά του να εξοντώσει το αναρχικό κίνημα στο μέτρο που δεν εύρισκε καμιά αντίσταση, τόσο από τη μεριά του χώρου όσο και από τη μεριά του πληθυσμού. Την απόφασή του αυτή τη στήριξε στο ότι οι σύντροφοι αντιδρούσαν

και αντιδρούν περισσότερο αυθόρμητα και λιγότερο οργανωμένα, πράγμα που θα του έδινε μια τέτοια ευκαιρία.

2) Το φόβο του μπρος στην αποδοχή από τον κόσμο των κινητοποιήσεων των αναρχικών.

3) Την προσπάθεια καθήλωσης και διάλυσης μέσω του φόβου και των δηλώσεων νομιμοφροσύνης από μια μερίδα του χώρου.

Όμως σχετικά με το πρώτο, γεγονός παραμένει ότι ενώ έκανε κάποιες φιλότιμες προσπάθειες δεν τα κατάφερε. Τόσο γιατί οι σύντροφοι δεν αντέδρασαν τόσο αυθόρμητα, όσο περίμενε, όσο και γιατί υπήρξε μια αντίδραση από τη μεριά του κόσμου, που το έκανε να αναστείλλει σημαντικό μέρος των επιχειρήσεων του, χωρίς όμως να έχει παραιτηθεί από τα σχέδιά του.

Όμως, εκείνο που κατόρθωσε είναι να δείξει την έλλειψη της απαιτούμενης οργάνωσης του χώρου για να μπορέσει να αντιμετωπίσει τέτοιες καταστάσεις.

Όλη αυτή η τρομοκρατία έδειξε ακόμα ένα σαφή διαχωρισμό ανάμεσα σε αριστεριστές και αναρχικούς και ένα πρώτο ξεκαθάρισμα ανάμεσα στο χώρο των αναρχικών-αντιεξουσιαστών.

Όσο αφορά τις περισσότερες περιπτώσεις, οριστικοποιήθηκε σε σημαντικό βαθμό η ρήξη ανάμεσα σε κάποιες τάσεις των αριστεριστών που όσο τα πράγματα δεν είχαν φτάσει στο σημείο να γίνονται επικίνδυνα έδειχναν μια διάθεση συνεργασίας με το χώρο πάντα με επιδίωξη να διατηρήσουν την ύπαρξή τους. Η καταστολή όμως έδειξε το πόσο μπορεί να τραβήξει κανείς ένα πόλεμο και μέχρι που μπορεί να τον φτάσει. Δυστυχώς ο ριζωμένος αριστερισμός των πιο «προωθημένων» απόψεων των αριστεριστών, τους έκανε να κάνουν πίσω εκεί όπου χρειάζονταν να πάνε μπροστά. Εκεί όπου επιβάλλονταν μια τακτική συμμαχία, για να αντιμετωπισθεί η καταστολή που τους έπληττε κι αυτούς, δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν αυτή την αναγκαιότητα, μπροστά στο φόβο που τους κατέλαβε για την επερχόμενη καταστολή. Έτσι ουσιαστικά, έπαιξαν το παιχνίδι του Δροσογιάννη.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, καταδείχθηκε η θέση και κάποιων ομάδων και ατόμων που ενώ μιλούν στο όνομα του αναρχισμού, απέδειξαν ότι δεν έχουν καμιά σχέση με αυτόν. Βγήκαν κάποιες ομάδες και ουσιαστικά, με τη στάση τους επιβεβαίωσαν την μέχρι τώρα κατάσταση τους. Ότι δηλ. πέρα από τα παχιά λόγια για σύνδεση και επαφή με τον κόσμο δεν έχουν καμιά επαφή με την κοινωνική πραγματικότητα, καμιά σχέση με τις κινητοποιήσεις του χώρου. Οι ιδεολογικίστικες αυτές καρικατούρες που ενώ θέλουν να μιλάνε στο όνομα του αναρχισμού, στην ουσία βρίσκονται εχθρικές με ότι προωθεί ουσιαστικά τον αναρχισμό, την πρακτική και την πάλη των απόψεων μέσα από την πράξη. Επαναπαυόμενες στον ονειρικό κόσμο της έκδοσης των περιοδικών τους και στην αυταρέσκεια της παρεούλας, όπου νομίζουν ότι τη βρίσκουν, έσπευσαν να καταγγείλουν με διάφορες ανακρινώσεις, συνεντεύξεις και καταγγελίες όλους εκείνους τους συντρόφους και τις ομάδες που έδωσαν το παρών όπου έπρεπε και γιατί έπρεπε.

Εξχωριστή θέση στην λάσπη εναντίον του αναρχικού χώρου έπαιξε και ο «αυτόνομος» Κάιν, που ξερνώντας την μεγαλύτερη ασυναρτησία που μπορούσε, έσπευσε να τη δημοσιεύσει (πού άλλού;) στην προσφιλή του ΡΗΞΗ.

Ο ηγετισμός που άλλοτε εκδηλώνεται και άλλοτε υποβόσκει σε ωρισμένα από τα άτομα και τις ομάδες που αναφέραμε, εκδηλωθήκανε όταν διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν πλέον να παίξουν αυτό το ρόλο και προσπάθησαν να ρίξουν τη λάσπη για ηγετισμό εκεί που η πραγματικότητα συγκέντρωνε τους συντρόφους για δράση, κι όχι σ' αυτούς.

Έτσι η επιδρομή του κράτους μέσω του Δροσογιάννη απέφερε και κάποια συμπεράσματα από την αρνητική τους σκοπιά. Έδειξε τη διάθεση δήλωσης υποταγής στο κράτος μέσω των καταγγελιών των συντρόφων. Όμως αυτοί οι αναρχούμενοι δεν έχουν καταλάβει, ότι οι δηλώσεις υποταγής στο κράτος είναι η αρχή για το ολοκληρωτικό κατακύλισμά τους, κάτι που το κράτος δεν θα διστάσει να το επωφεληθεί δίνοντάς τους τις κατάλληλες σπρωξίες.

Μέσα από όλα αυτά δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν σύντροφοι και μέσα στους αριστεριστές, που μπορούν να συνεργαστούν μαζί μας και μεις μαζί τους, όταν τα πράγματα μας φέρουν κοντά. Όμως φάνηκε ότι κάτι τέτοιο σε επίπεδο αριστεριστικών ομάδων και των αναρχικών δεν μπορεί να υπάρξει. Όσο για τις ομάδες των δηλωσιών του χώρου, έτσι κι αλλιώς η πρακτική τους ήταν μηδαμινή έως ανύπαρκτη μέχρι τώρα. Και όπως φαίνεται η θεωρητικούρα και η τύφλωσή τους δύσκολα θα μπορέσει να τους κάνει να δουν λίγο πιο πέρα από το αρρωστημένο τους εγώ.

Μέσα σ' όλες αυτές τις συγκρουόμενες απόψεις θα έπρεπε να τονίσουμε και ωρισμένα για την στάση της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΡΑΞΗΣ. Βέβαια, η Αναρχική Δράση έχει επιλέξει μια πρακτική που είναι δικαίωμά της. Όμως, αυτή η επιλογή της δεν μπορεί να αποτελέσει ούτε μοναδικό υπόδειγμα δράσης, ούτε μια τέτοια πρακτική θα πρέπει να γίνεται με την προσπάθεια επιβολής των απόψεων της πάνω στο χώρο.

Ο στόχος είναι ο πόλεμος ενάντια στο κράτος και ο διάλογος ανάμεσα στους συντρόφους, όχι πόλεμος στο κράτος με σκοπό την επιβολή των απόψεων και της πρακτικής μας σε ένα ολόκληρο κίνημα. Εξ άλλου οι αναρχικοί ουδέποτε ήταν αντίθετοι στην απάντηση με βία, στη βία του κράτους όπου, όποτε και όπως μπορούσαν.

Η καταστολή όμως έδειξε ότι μπορεί να πραγματοποιηθεί το αδύνατο. Και το αδύνατο ήταν η συνέχιση των κινητοποιήσεων των συντρόφων ενάντια στο κράτος όλο το διάστημα του καλοκαιριού τόσο για την απελευθέρωση των αιχμαλώτων συντρόφων μας, όσο και σε σχέση με την επέτειο της δημοκρατίας των αφεντικών. Κάτι που δεν θα συνέβαινε κάτω από άλλες συνθήκες. Έτσι όχι μόνο δεν υπήρξε η θερινή χαλάρωση τόσο έντονη, αλλά και η παρουσία μας ήταν αρκετά σημαντική μέσα στην γενικότερη φοβία και τρομοκρατία που θέλησε να επιβάλει το κράτος.

Όμως τόσο από τη συνέχιση των κινητοποιήσεων, όσο και από τη γενικότερη καταστολή, βγαίνουν κάποια άμεσα και μακροπρόθεσμα συμπεράσματα. Ότι η τρομοκρατία, μούδιασε κάποιους συντρόφους. Η έλλειψη μιας οργάνωσης που να ανταποκρίνεται σε τέτοιες συνθήκες ήταν προφανής. Αυτό δεν σημαίνει ότι κάποιες οργανωμένες προσπάθειες δεν έγιναν αλλά ούτε πως αυτές αποτελούν την κορυφή της οργανωτικότητας του αναρχικού χώρου.

Ακόμα, καταδείχθηκε μια σημαντική συμπάθεια και ευνοϊκή στάση του κόσμου απέναντι στο χώρο μας και μια αντίθεση με το κράτος, που όμως δεν μπόρεσε να πάρει ενεργητικές διαστάσεις, κάτι άλλωστε που είναι πολύ φυσικό για τις τωρινές συνθήκες.

Τα σχέδια του κράτους και το αναρχικό κίνημα:

Το κράτος στη σημερινή φάση επιδιώκει μέσα από τους μηχανισμούς του, τη μερική κοινωνική συναίνεση που έχει απομείνει στο κόμμα διαχείρισης της εξουσίας, και τη συναίνεση των υπολοίπων κομμάτων, να επιβάλλει την μορφή του υπερμοντέρνου κράτους στην κοινωνία, όπου η αστυνομική αντίληψη, ο έλεγχος, η καταστολή και η επέμβαση σε όλα τα κοινωνικά στρώματα να είναι άμεση και αποτελεσματική. Επιχειρώντας έναν μοντέρνο και αποτελεσματικό εκφασισμό της κοινωνικής ζωής να δημιουργήσει κατ' αρχήν, δυο ριζικά αντίθετες κοινωνικές κατηγορίες: τους «προνομιούχους και υποταγμένους» και τους εξεθλωμένους. Αυτή η επιλογή του είναι αναπόφευκτη. Μέσα από αυτή την κατάσταση θα επιδιώξει, όσο το δυνατό, να ελέγξει και να εξουδετερώσει το δεύτερο κοινωνικό στρώμα, απομονώνοντάς το και σε δεύτερη φάση να το υποτάξει με όλα τα δυνατά μέσα που διαθέτει και για αυτό θα χρησιμοποιήσει εκτός των άλλων και τους «προνομιούχους». Αλλά οι οικονομικές και πολιτικές του επιλογές θα δημιουργήσουν μια κοινωνική, οικονομική και πολιτική αναταραχή. Η λιτότητα, η ανεργία, ο πληθωρισμός, η καταστολή, θα οδηγήσουν τα λαϊκά στρώματα σε κινητοποιήσεις και προωθημένες μορφές αγώνα (καταλήψεις σπιτιών, καταλήψεις εργασιακών χώρων κτλ.). Το πρόβλημα της ποιότητας της ζωής είναι ένα ακόμα ζήτημα

που θα φέρει σε αντίθεση πολλά κοινωνικά στρώματα με το κράτος. Η όλη κατάσταση θα οδηγήσει ακόμα το πιο δυναμικό κομμάτι της νεολαίας σε μια άμεση και ριζική αντιπαράθεση με την εξουσία και τις δυνάμεις καταστολής.

Ο αναρχικός χώρος έχοντας κατορθώσει μέχρι στιγμής να διατηρήσει ακέραιες τις δυνάμεις του και πετυχαίνοντας να διατηρήσει τη ψυχραιμία του, να μην παίζει το παιχνίδι των κρατιστών (κάτι που θα συνέβαινε αν οδηγιόταν σε ένοπλη αναμέτρηση με τις δυνάμεις καταστολής) μπορεί και έχει κάθε δυνατότητα, να συνεχίσει τις κινητοποιήσεις του κερδίζοντας την εκτίμηση και την συμπαράταξη των ενεργητικών λαϊκών στρωμάτων. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι δυναμικές απαντήσεις στην κτη-

Αναπτύσσοντας την κοινωνική μας κριτική και δράση, μπορούμε να αποδείξουμε το αληθινό πρόσωπο του αναρχισμού σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα.

Η συγκρότηση ομάδων, η ανταλλαγή εμπειριών σε πρακτικό επίπεδο και ο θεωρητικός διάλογος είναι απαραίτητες καταστάσεις και πρέπει να τις προωθήσουμε.

Ο συντονισμός των αναρχικών ομάδων σε πανελλαδικό επίπεδο είναι απαραίτητος για τον συντονισμό της δράσης μας.

Η δημιουργία των προϋποθέσεων για την διάδοση της αναρχικής θεωρίας και πρακτικής, περνάει μέσα από την πανελλαδική κυκλοφορία ενός εντύπου που να γνωστοποιεί τις θέσεις και τη δράση μας.

Να ξεπεράσουμε τις θεωρητικές με φθοροποιές συζητήσεις και να επεξεργαστούμε σχέδια δράσης και κοινωνικών παρεμβάσεων, μέσα από μια συγκεκριμένη μεθοδολογία και με βάση την ανάλυση και το σχέδιο, επιδιώκοντας την οργανική σύνδεση με συγκεκριμένα κοινωνικά στρώματα, μέσα από μαζικά και βασισμένα στην αναρχική θεωρία σχήματα. Να κάνουμε τη δράση μας ουσιαστική, και να πραγματοποιούμε παρεμβάσεις δεν σημαίνει το κόλλημα μιας αφίσας κάθε 3 μήνες, ούτε το μοίρασμα μιας προκήρυξης κάθε κάποιο διάστημα, ούτε ακόμα και το βγάλσιμο ενός ταμπλώ σε κάποια πλατεία. Όλα αυτά έχουν μια περιορισμένη επαφή με τον κόσμο και βασίζονται σε γενικά κριτήρια. Μαζική δράση, σημαίνει παρέμβαση σε προβλήματα του κόσμου με σχέδιο και μεθοδολογία, ούτως ώστε να έχουμε και μεγάλη συμμετοχή του και ουσιαστικά αποτελέσματα.

Να μπορέσουμε να αξιοποιήσουμε το δυναμικό μας για την καταστροφή του κράτους σημαίνει και το ξεκαθάρισμα στις απόψεις μεταξύ μας. Μπορούμε μέσα σε πνεύμα συντροφικότητας να διαφωνούμε και να προχωρούμε. Έτσι θα μπορέσουμε να ξεχωρίσουμε έμπραχτα την αναρχική θεωρία και δράση, από τους καλυμμένους ψευτοαναρχικούς που η μιζέρια των συζητήσεων και της αυτοκατανάλωσης τους έχει κάνει να εκφράζουν τις πιο απεχθείς και αντιαναρχικές απόψεις στο όνομα του αναρχισμού.

Μέσα από την οργανωμένη και συντονισμένη δράση μας μπορούμε να δημιουργούμε γεγονότα και όχι να τρέχουμε πίσω από αυτά όπως συμβαίνει μέχρι τώρα.

Δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μαζικά σχήματα όπου η συμμετοχή μας θα δημιουργεί τη βάση της αυτοοργάνωσης αυτοδιεύθυνσης θα κατορθώσουμε να χτίσουμε το μελλοντικό δυναμικό, μαζικό, αναρχικό κίνημα.

νωδία του κράτους θα πρέπει να αποφευχθούν. Όμως οι αναρχικοί πέρα από το συναίσθημα έχουν και τη λογική και μπορούν να τα αξιοποιήσουν και τα δυο πολύ σωστά.

Δεν πρέπει να παρασυρθούμε σε μια σειρά από φθοροποιές και συνεχείς κινητοποιήσεις, χωρίς οργανωτικότητα που μπορεί να μας κάνουν συμπαθείς και αποδεχτούς από ευρύτερα κοινωνικά στρώματα, αλλά και πολύ ευάλωτους στην κρατική καταστολή.

Είναι αναγκαίο να οργανώσουμε τη δράση μας και την παρέμβασή μας. Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να κλειστούμε στα καβούκια μας οργανωόμενοι. Ένα από τα ουσιαστικά στοιχεία του αναρχισμού είναι η δράση. Γι αυτό και πρέπει να συνεχίσουμε τη δράση μας. Ενώ παράλληλα να φροντίζουμε την οργάνωση των δυνάμεών μας.

Επιβάλλεται να οργανώσουμε αναρχικές ομάδες σε πανελλαδική βάση και να συνεχίσουμε τη δράση, τόσο εκεί που ήδη υπάρχουμε όσο και εκεί που θα δημιουργηθούν συγκεκριμένες ομάδες συντρόφων. Να συγκροτήσουμε, οπουδήποτε υπάρχουν σύντροφοι, ομάδες που βασισμένες στην αναρχική θεωρία και την κοινωνική παρέμβαση να γίνουν η κινητήρια δύναμη για την σύγκρουση με την εξουσία. Αυτή τη στιγμή οι Αναρχικοί είναι οι μόνοι που μπορούν να αποδείξουν τόσο θεωρητικά όσο και έμπραχτα την αναγκαιότητα καταστροφής του κράτους.

Μετά την αντιπυρηνική διαδήλωση οι αναρχικοί συνεχίζουν

τις παρεμβάσεις τους

Η έξαρση της κρατικής καταστολής μετά την αντιπυρηνική διαδήλωση δεν στάθηκε ικανή να αποτρέψει την συνέχιση της κοινωνικής παρέμβασης των αναρχικών. Παρ' ότι η περίοδος αυτή —μέσα στο καλοκαίρι— χαρακτηρίζεται συνήθως απ' την ανυπαρξία παρέμβασης, η αντίσταση στην κρατική καταστολή και ο αγώνας για την απελευθέρωση των αιχμαλώτων συντρόφων συνεχίστηκε.

Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στις 22 του Ιούνη συλλαμβάνεται η δικηγόρος Κατερίνα Ιατροπούλου.

Μια νέα σκευωρία στήνεται: «υπόθαλψη εγκληματιών» (για τους αγωνιστές-δραπέτες του Νταχάου της Κέρκυρας Γιάννη Πετρόπουλο και Θ. Τεμπρεκίδη) και «κατοχή ναρκωτικών» —τα οποία έντεχνα τοποθετούνται σε τσάντα της Κατερίνας— να ποιο είναι το κατηγορητήριο.

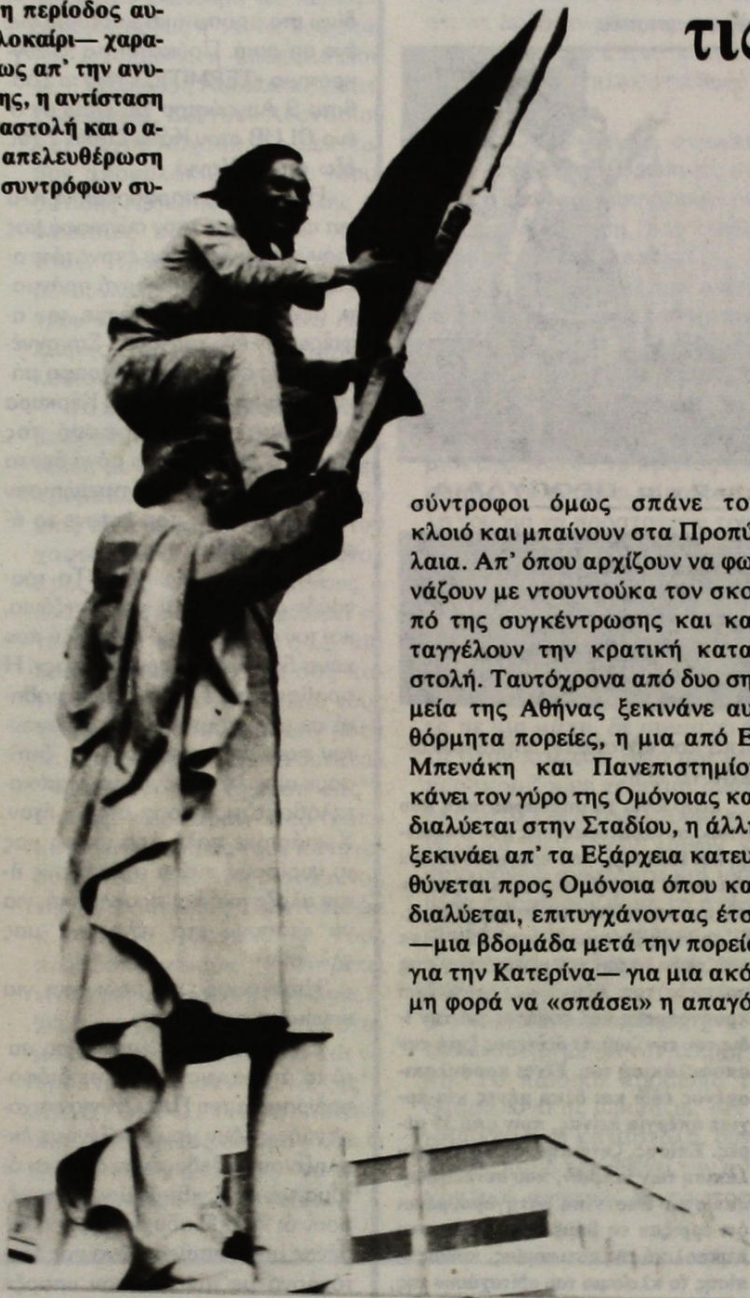
Στόχος της εξουσίας κατ' αρχήν η κοινωνική απομόνωση της Κατερίνας —σύνδεση με «κακοποιούς» και με «ναρκωτικά»— και κατ' επέκταση η εξόντωσή της.

Η απάντηση των αναρχικών απέναντι στην νέα σκευωρία είναι άμεση. Η αντιεξουσιαστική επιτροπή αλληλεγγύης και πληροφόρησης καλεί σε συζήτηση στην Νομική στις 25/5 και σε συγκέντρωση στις 26/6 στα Προπύλαια. Στο πρόσωπο της Κατερίνας Ιατροπούλου συναντήθηκαν όλες οι γενιές απ' τους Λαμπράκηδες, την αντίσταση στην Χούντα και το Πολυτεχνείο, απ' την «μεταπολίτευση» μέχρι σήμερα, —γι' αυτό και η μαζικότητα των κινητοποιήσεων ήταν πρωτοφανής σε επίπεδο ποιότητας.

Η συγκέντρωση στα Προπύλαια θα εξελιχτεί σε πορεία σπάδοντας το κλίμα των απαγορευμένων συγκεντρώσεων και πιέζοντας ασφυκτικά το κράτος να αφήσει λύτερη την Κατερίνα. Η αυθεντική στάση που κράτησε μέσα απ' την Ασφάλεια η ίδια, αλλά και η δυνατότητα ανάπτυξης ενός δυναμικού κινήματος συμπαράστασης, οδήγησε την επομένη της πορείας μέρας στην αποφυλάκισή της. Στα δικαστήρια της Ευελπίδων δεκάδες άτομα θα αγκαλιάσουν την Κατερίνα —λευτερή πια— και θα σηκώσουν τις γροθιές τους φωνάζοντας στους δραπετές-εραστές της ελευθερίας Γ. Πετρόπουλο και Θ. Τεμπρεκίδη, όταν σιδηροδρόμους, θα τους οδηγήσουν στα κάτεργα της Κέρκυρας: «ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ».

ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ

Άμεσως μετά την αντιπυρηνική διαδήλωση, μπήκε μπροστά μια διαδικασία κεντρικής απάντησης στην κρατική καταστολή, με συζητήσεις, με αποκορύφωμα εκείνη στο ΔΙΑΝΑ (12/6), όπου και δόθηκε το περιεχόμενο αυτής της απάντησης: κάλεσμα για ένα πανελλαδικό συλλαλητήριο στα Προπύλαια στις 3/7. Μια «εφ' ό-

σύντροφοι όμως σπάνε τον κλοιό και μπαίνουν στα Προπύλαια. Απ' όπου αρχίζουν να φωνάζουν με ντουτούκα τον σκοπό της συγκέντρωσης και καταγγέλλουν την κρατική καταστολή. Ταυτόχρονα από δυο σημεία της Αθήνας ξεκινάνε αυθόρμητα πορείες, η μια από Ε. Μπενάκη και Πανεπιστημίου κάνει τον γύρο της Ομόνοιας και διαλύεται στην Σταδίου, η άλλη ξεκινάει απ' τα Εξάρχεια κατευθύνεται προς Ομόνοια όπου και διαλύεται, επιτυγχάνοντας έτσι —μια βδομάδα μετά την πορεία για την Κατερίνα— για μια ακόμη φορά να «σπάσει» η απαγό-

λης της ύλης» αντιπαράθεση των αναρχικών με την εξουσία. Στα πλαίσια αυτά, η «επιτροπή ενάντια στην κρατική καταστολή», Η «Αντιεξουσιαστική Επιτροπή Αλληλεγγύης και πληροφόρησης», η εφημερίδα «ΔΟΚΙΜΗ», το περιοδικό «της Φυλακής», καλούσαν στην συγκέντρωση αυτή για

— να σταματήσουν οι σκευωρίες της ασφάλειας, οι ξυλοδαρμοί, οι συλλήψεις, οι φυλακίσεις, τα βασανιστήρια και οι καταπατήσεις των δικαιωμάτων μας απ' τα όργανα του κράτους.

— να απελευθερωθούν άμεσα οι απεργοί πείνας και οι πολιτικοί κρατούμενοι

— να μην εφαρμοστεί το ηλεκτρονικό φακέλλωμα.

— να πάψουν οι παράνομες απαγορεύσεις απεργιών, συγκεντρώσεων πορειών.

— να κλείσει το Νταχάου της Κέρκυρας.

— Ενάντια στην κοινωνία των πυρηνικών και των πολέμων, της αστυνομίας και των φυλακών, των εκμεταλλευτών και των καταπιεστών, που απειλούν με ολοκληρωτικό αφανισμό ή υποδούλωση το ανθρώπινο γένος.

Για μια ελεύθερη και αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία».

Η συγκέντρωση όμως απαγορεύεται. Οι ένοπλες δυνάμεις του κράτους, κυκλώνουν την περιοχή των Προπυλαίων. Όλη η Αθήνα αστυνομοκρατείται. Πέντε

ρευση πορειών που απ' τον Μάρτη στην συγκέντρωση του Σουλτς ήταν πια μια πάγια κατάσταση. Οι πέντε σύντροφοι που είναι μέσα στο χώρο των Προπυλαίων, κυκλωμένοι από 500 ΜΑΤάδες αρνούνται να αποχωρήσουν. Αποφασίζουν να παραμείνουν και τη νύχτα, ταυτόχρονα καλούν σε συγκέντρωση για την επόμενη μέρα στα Προπύλαια.

Παρασκευή 4 του Ιούλη: 100 σύντροφοι βρίσκονται μέσα στα Προπύλαια, στήνεται μεγαφωνική η οποία λειτουργεί απ' τις 12 το μεσημέρι μέχρι αργά το βράδυ. Έτσι η συγκέντρωση ουσιαστικά πραγματοποιείται. Χιλιάδες κόσμου περνάνε μπροστά απ' τα Προπύλαια, στέκονται και ακούνε τον αναρχικό λόγο.

Η συγκέντρωση πετυχαίνει τον σκοπό της, το κράτος φοβάται να την χτυπήσει, γιατί αποχτά πια κοινωνικό έρεισμα. Εδώ θα συνδεθούν όλες οι κινητοποιήσεις απ' το χτύπημα στο Κάραβελ μέχρι την αντιπυρηνική διαδήλωση. Παρεμβάσεις που λειτουργήσαν συσσωρευτικά και κατέγραψαν τους αναρχικούς σαν το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι της κοινωνίας. Οι κοινωνικές παρεμβάσεις αυτές έσπασαν σταδιακά το απρόσκοπτο και απρόσιτο του αναρχικού και διαμόρφωσαν σαφέστατα ένα ευνοϊκό κλίμα για παρατέρα παρεμβάσεις, για σύνδε-

ση και γενίκευση της πρακτικής μας.

Η συγκέντρωση αυτή λοιπόν κρίνεται σαν αποτελεσματική, γιατί και ως προς το επίπεδο της πορείας είχε επιτυχία αλλά και ως προς το επίπεδο της συγκέντρωσης έδωσε τη δυνατότητα απ' τις μεγαφωνικές να ακουστούν οι αντιλήψεις των αναρχικών. Σε μια περίοδο εντεινόμενης καταστολής, οπισθοχώρησης και διάλυσης των «προωθημένων» αριστεριστών, οι αναρχικοί έδωσαν αλληπαλά κεντρικά χτυπήματα-απαντήσεις στην βία του κράτους.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ

Οι συγκεντρώσεις που προαναφέρθηκαν είχαν μέσα στο πλαίσιο τους της απελευθέρωσης των αιχμαλώτων συντρόφων αντιπυρηνικών διαδηλωτών. Όλοι αυτοί οι σύντροφοι ξεκίνησαν απεργία πείνας, που οι περισσότεροι σταμάτησαν για λόγους υγείας. Ο Γιάννης Μπαλλής και ο Βασίλης Μαγκαναδέλης όμως θα συνεχίσουν την απεργία πείνας και σε κείμενα που θα στείλουν απ' την απομόνωση του νοσοκομείου Κορυδαλλού γράφουν: «Μετά από 32 μέρες απεργίας πείνας, συνεχίζεται η χωρίς κανένα ενοχοποιητικό στοιχείο κράτησή μας. Ξέρουμε ότι πληρώνουμε για την πίστη μας και τον αγώνα μας για την ελευθερία —ιδανικό που εμπεριέχει όλα τα ιδανικά μας. Σήμερα αντιμετωπίζουμε εμείς μια σειρά στημένων κατηγοριών. Στο παρελθόν, τις αντιμετώπισαν κάποιον άλλοι. Αυτός ο δρόμος της καταστολής και της κατασκευής ενόχων, πρέπει να σταματήσει. Και αυτό είναι υπόθεση όλων μας. Στην περίπτωση μας καταπατήθηκαν όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα. Κατάφεραν και φυλάκισαν το σώμα μας, αλλά η καρδιά μας και η σκέψη μας είναι ελεύθερες.

Απευθυνόμαστε σ' όλους αυτούς για τους οποίους η ανθρώπινη ελευθερία δεν είναι ρητορίες και φλυαρίες, σε όλους όσους ανεξαρτήτως πολιτικών και ιδεολογικών διαφορών, πιστεύουν σ' ένα κόσμο ελεύθερο.

Ζητάμε συμπαράσταση στην απερ-

για πείνας. Απαιτούμε την άμεση αποφυλάκισή μας. Συμπαραστεκόμαστε σ' όλους όσους διώκονται».

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Στις 24 του Ιούλη - 12η επέτειο της δημοκρατίας του κεφαλαίου —οι αναρχικοί καλούν σε συγκέντρωση-διαμαρτυρία στα Προπύλαια για την προφυλάκιση των αντιπυρηνικών διαδηλωτών.

Στόχος του καλέσματος ήταν να «ξεφτίσει» την φιέστα, το πανηγύρι της «δημοκρατίας». Και το πέτυχε. Ασυλλόγιστα ο στρατηγός Δροσογιάννης διέταξε τα όργανα της κρατικής καταστολής να πάρουν «επικαιρες θέσεις» στο κέντρο της Αθήνας και να αποκλείσουν τα Προπύλαια. Πάλι όμως σύντροφοι θα κατορθώσουν να σπάσουν τον κλοιό, στην προσπάθεια αυτή θα συλληφθούν οι Φίλιππος και Σοφία Κυρίση. Με megάφωνα θα αρχίσει να καταγγέλλεται η παραβίαση του πανεπιστημιακού ασύλου —δείχνοντας έτσι, πως όταν το κράτος καταπατεί τους νόμους που το ίδιο θέσπισε, τότε αποδείχνει ότι έφτασε στο τέλος του.

Την μέρα της γιορτής της «Δημοκρατίας» καταγγέλλεται απ' τα megάφωνα στα Προπύλαια, ότι οι δύο αντιπυρηνικοί διαδηλωτές βρίσκονται στην 38η μέρα απεργίας πείνας. Δείχνοντας έτσι ποια είναι η «δημοκρατία» τους. Η «δημοκρατία» των φυλακών, των εκμεταλλευτών και των καταπιεστών.

Για μια ακόμη φορά τα σχέδια του κράτους για την αντιμετώπιση παρέμβασης των αναρχικών, χαρακτηρίζονται το λιγότερο ατυχή.

Την επόμενη μέρα, την Παρασκευή δηλ. 25 του Ιούλη αποφυλακίζονται όλοι οι σύντροφοι αντιπυρηνικοί διαδηλωτές εκτός απ' τον Γιάννη Μπαλλή, ο οποίος συνεχίζει την απεργία πείνας και σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την συνεχιζόμενη κράτηση του αρνείται κάθε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Στις 6 Αυγούστου, ο βουλευτής των Πράσινων Φρανκ Σβαλβαχτοχ, μέλος της Επιτροπής για τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Ευρωβουλή, επισκέπτεται στη φυλακή τον Γ. Μπαλλή.

Στις 7 Αυγούστου γίνεται συγκέντρωση έξω απ' το υπουργείο «δικαιοσύνης». Εκατό περίπου άτομα διαμαρτυρούνται για την εγκληματική συνέχιση της κράτησης του Γ. Μπαλλή, ο οποίος βρίσκεται στην 57η μέρα, απεργίας πείνας. Ενώ επιτροπή συναντιέται με τον Ασημακόπουλο, ο οποίος δηλώνει ανεκδημία, ότι η δικαιοσύνη είναι ανεξάρτητη και δεν μπορεί να παρεμβεί, ενώ βεβαιώνει ότι αν κινδυνεύσει η ζωή του θα του κάνουν υποχρεωτική σίτιση, πράγμα που έχει καταγγελθεί σαν βασανιστήριο απ' την Ευρωπαϊκή Ένωση Γιατρών. Έξω απ' το υπουργείο αναρτήθηκε πανώ και φωνάχτηκαν τα συνθήματα: «ένας που αντέδρασε στα πυρηνικά, πεθαίνει τώρα σοσιαλιστικά», «όχι στην νέα δολοφονία», «Λεύτεριά στον Γ. Μπαλλή». Εκεί διαβάστηκε με ντουντούκα το παρακάτω κείμενο:

«53 μέρες απεργίας πείνας του σύντροφου μας αντιπυρηνικού διαδηλωτή Γ. Μπαλλή. Καταγγέλλουμε την εγκληματική διαδικασία εξόντωσης του απ' τους δολοφόνους κρατιστές. Ο Γ. Μπαλλής συνελήφθη απ' τις ένοπλες συμμορίες του κράτους όταν χτυπήθηκε η αντιπυρηνική διαδηλωση στις 13 του Μάη.

Συνελήφθηκε και βασανίστηκε γιατί τόλμησε να διαδηλώσει την αντίθεσή του στην εξουσία της πυρηνικής ενέργειας, γιατί εναντιώθηκε στην καπιταλιστική λογική της σωπής και της συναινεσης, της αδιαφορίας και του καταναλωτισμού.

Ο απεργός πείνας Γ. Μπαλλής πετάει το γάντι στην κοινωνία. Σ' όλους όσους «ξεκουράζονται» στην ψευδαίσθηση των διακοπών της καταναγκαστικής εργασίας, σ' όλους όσους μένουν αδρανείς, απάθεις θεατές ενός ακόμη εγκλήματος του κράτους.

Την ίδια μέρα που στο Μεξικό έξι κρατιστές συζητούν για την «ειρήνη», στον Ελλαδικό χώρο, η διαδικασία εξόντωσης του Γ. Μπαλλή, αποδεικνύει το ψεύδος της εξουσίας, που με φαναρισμένες φέτες περί «ειρήνης» προσπαθεί να αποκρύψει τον κοινωνικό πόλεμο, μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων, επιβάλλοντας την κοινωνική ειρήνη, δηλ. τη σιωπή νεκροταφείου στην κοινωνία.

Ο αναρχικός εργάτης Γ. Μπαλλής είναι ένα παλληκάρι που αρνήθηκε να ακολουθήσει το δρόμο του συμβιβασμού και της αλλοτρίωσης, είναι ένας αγωνιστής, που αντιτάχτηκε έμπρακτα στη βία του κράτους. Γι' αυτό εξ' άλλου και εξοντώνεται.

Μένει σε κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο να αντιδράσει και να αποτρέψει την νέα δολοφονία του 20χρονου σύντροφου μας Γ. Μπαλλή.

Την Κυριακή 10 Αυγούστου 1986, σύντροφοι θα συγκεντρωθούν στον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης για να καταγγείλουν και στους ξένους επισκέπτες το τεκταινόμενο έγκλημα, ασκώντας έτσι πίεση για την απελευθέρωση του Γ. Μπαλλή. Διαβάστηκαν κείμενα στα αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά και έγινε πορεία μέσα στα σοκάκια της Πλάκας. Ήμερώματα Δευτέρας και

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

- Στις σκευωρίες, στα βασανιστήρια, στις απαγορεύσεις και στην ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων
- Λευτεριά στους απεργούς πείνας και σ' όλους τους πολιτικούς κρατούμενους
- Να κλείσει το Νταχάου της Κέρκυρας
- Οι αποδράσεις απ' τις φυλακές είναι πράξεις επαναστατικές

ΠΕΜΠΤΗ 3 Ιούλη '86, ώρα 7 μ.μ. ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ —
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ — Εφημερίδα «Δοκίμη» — Περιοδικό «Της Φυλακής»
— ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ — ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
(ΑΘΗΝΑΣ — ΠΑΤΡΑΣ — ΧΑΝΙΩΝ — ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ — ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ)

γεται με μολότωφ το υποκατάστημα της «Σίτυ Μπανγκ» στο Π. Φάληρο. Σε τηλεφώνημα που έγινε σε απογευματινή εφημερίδα δηλώνεται:

«Αναλαμβάνουμε την ευθύνη της επίθεσης στην Τράπεζα «Σίτυ Μπανγκ» στο Π. Φάληρο. Απαιτούμε την άμεση αποφυλάκιση του απεργού πείνας Γ. Μπαλλή. Σαν πάθα κάτι ο Μπαλλής, υποσχόμαστε στους εγκληματίες του ΠΑΣΟΚ να κάνουμε τις αθηναϊκές νύχτες πιο θερμές.

Η οπλισμένη ελευθερία θα σαρώσει την κρατική κτηνωδία. Η χτεσινή ενέργεια ήταν η αρχή τα υπόλοιπα μέλλον να γίνουν.

Αφιερώνω Εξαιρετικά Παράνομοι Αλιείς της Νύχτας Τρίτη 12 του Αυγούστου, ο αναρχικός Γ. Μπαλλής αποφυλάκίζεται. Αν και εξασθενημένος, αν και λεύτερος δεν θα ξεχάσει

από που «βγαίνει». Δηλώνει λοιπόν τα εξής:

«Δηλώνω τη συμπάραστασή μου στους συγκρατούμενους μου Καλαϊτζή και Πανταζή, που πραγματοποιούν και αυτοί απεργία πείνας και ζητούν να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Ο πρώτος βρίσκεται στην 25η μέρα και ζητάει να μην τον μεταφέρουν στις φυλακές της Κέρκυρας, γιατί έχει προηγουμένως και φοβάται για την ίδια του την ζωή. Ο δεύτερος ζητά την αποφυλάκισή του. Είναι προφυλακισμένος εδώ και δέκα μήνες και άρχισε απεργία πείνας, πριν από 35 μέρες. Επίσης, ζητώ την άμεση αποφυλάκιση των νεαρών, που συνελήφθησαν στην Θεσ/νίκη κατηγορούμενοι ότι έρριξαν τη βόμβα μολότωφ στο περιπολικό της αστυνομίας, καθώς επίσης το κλείσιμο του «Νταχάου» της Κέρκυρας και όλων των φυλακών της χώρας».

56 ΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟΥ
ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΟΥ ΔΙΑΔΗΛΩΤΗ ΓΙΑΝΝΗ ΜΠΑΛΛΗ

ΑΠΟΤΡΕΨΤΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΜΠΑΛΛΗ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Επειδή το Χώρο μας τον λυμάνονται διαφόρων ειδών παράσιτα, δίνω μια προσωπική μαρτυρία για ένα απ' αυτά. Πρόκειται για το συγκρότημα «ΤΕΡΜΙΤΕΣ» που το Σάββατο 9 Αυγούστου '86 έπαιζαν σ' ένα CLUB στον Κάτω Σταλό 7 χιλ. έξω απ' τα Χανιά.

Προσωπικά παραβρέθηκα ΚΑΙ για παρέμβαση στον συντροφό μας Γιάννη Μπαλλή, που έκανε τότε απεργία πείνας. Στην αρχή πράγματι, αφού τους το ζητήσαμε, του αφιέρωσαν ένα τραγούδι. Στη συνέχεια τους δόθηκε χειρόγραφο μήνυμα για τον Μπαλλή, την Κέρκυρα και τους 9 σύντροφους της Θεσ/κης, το οποίο όχι μόνο δεν το διάβασαν αλλά το αντιμετώπισαν τόσο επιπόλαιο που έφτανε το όριο της προβοκάτσας.

Συγκεκριμένα είπαν: «Το τραγούδι αφιερώνεται στα πρεζόνια, και τον φίλο μας το Γ. Μπαλλή που κάνει 55 μέρες απεργία πείνας». Η προβοκάτσια έγινε αμέσως αισθητή σε μερικά άτομα που βρίσκονταν εκεί. Στη συνέχεια, τους ζητήσαμε πίσω το χειρόγραφο, γιατί καταλάβαμε τι είδους άτομα ήταν. Χρειάστηκε πολύ ώρα για να μας το γυρίσουν, ενώ η στάση τους ήταν αλαζονική και προκλητική, για να φτάσουν στο τέλος να μας γλύφουν.

Ήταν σαφές ότι πρόκειται για κυνικούς εμπόρους.

Εκ των υστέρων έμαθα, ότι αυτά τα άτομα γυρνούσαν σε διάφορα γραφεία του ΠΑΣΟΚ για επιχορηγήσεις. Δεν μου προξένησε έκπληξη αυτό, δεδομένου ότι ήταν άτομα του στυλ: «Εμάς μας ενδιαφέρουν οι 20.000 που θα πάρει ο καθέννας μας», επιβεβαιώνοντας ταυτόχρονα με την ίδια την υπαρχή τους ότι η πρώτη ύλη της τέχνης είναι τα ΣΚΑΤΑ.

Όλα αυτά τα γνωστοποιώ σε κάθε σύντροφο για να τους «χτυπήσουμε» στην «καρδιά» τους: Στις πωλήσεις δίσκων και τις δημόσιες εμφανίσεις τους.

Γεια σας
Π.Η.

Παραθέτουμε εδώ την ανακοίνωση - καταγγελία που διαβάστηκε στη συναυλία αυτή

«Αυτή τη στιγμή βρίσκονται ακόμα όμηροι στις φυλακές του Γεντί Κουλέ, οι 9 σύντροφοι αγωνιστές αναρχικοί της Θεσ/νίκης γιατί δεν έσκυαν το κεφάλι στις παραβιάσεις του Πανεπιστημιακού ασύλου, γιατί κατέλαβαν την Φυσιολογική της Θεσ/νίκης και αντιστάθηκαν στη βία των γουρουνιών του κράτους.

Το κράτος παραβίασε για άλλη μια φορά το ίδιο του το σύνταγμα, τις διεθνείς συμβάσεις, τις διακυρήξεις για ανθρώπινα δικαιώματα, παραβίασε την αρχή του δικαίου κι' εφάρμοσε ναζιστικά αντίποινα σύμφωνα με την Χιτλερική αρχή της «συλλογικής ευθύνης».

Παραβίασε κάθε έννοια διεθνούς δικαίου περί αιχμαλώτων πολέμου, παραβίασε τις διεθνείς συμβάσεις για τα βασανιστήρια, κι' όλα αυτά, τη στιγμή που ο δολοφόνος μπάτσος Μελίστας κυκλοφορεί ελεύθερος.

Βέβαια στην περίπτωση των 9 αναρχικών αγωνιστών της Θεσ/κης όλες οι γευτο-επιτροπές συνταγματικών δικαιωμάτων και οι σχετικές οργανώσεις με πρώτη την πουλημένη στο κράτος και τ' αφεντικά «διεδνή αμνηστία» έδειξαν για άλλη μια φορά τι είναι και τι ρόλο παίζουν

- ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΟΡΩΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ 9 ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΜΑΣ
- ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ
- ΚΑΤΩ Η ΑΝΑΙΣΘΗΤΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ
- ΕΝΕΡΓΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

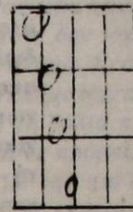
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΧΑΝΙΩΝ

Παρά το γεγονός ότι το κείμενο επιδοκιμάστηκε από αρκετό κόσμο με χειροκροτήματα, το συγκρότημα που έπαιζε διαχώρισε τη θέση του, απ' το κείμενο.

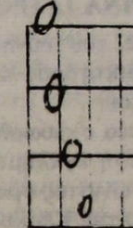
Γειά σας

ΓΙΑ ΣΚΕΨΟΥ!!!

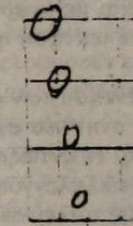
ΤΟΣΟΣ ΚΟΣΜΟΣ...

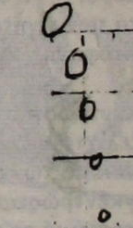
... ΝΑ ΘΕΛΕΙ ΤΟ
ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ!

ΜΑ ΚΑΛΑ
ΤΟΙΟΥ ΕΙΜΑΙ...

... Η
ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΧΩΡΑ;

Μια ακόμα μεθοδολογία του Κράτους για την εξόντωση όσων αντιστέκονται

Σκευωρίες

Η έννοια της σκευωρίας που είναι γνωστή και με τον όρο **ίντριγκα** σημαίνει κατά λέξη: σχεδιάζω και ολοκληρώνω (πραγματοποιώ) μυστικά σχέδια.

Η σκευωρία σαν μέσο εξόντωσης κάποιου αντιπάλου είναι παμπάλαια. Ίσως ταυτίζεται με την περίοδο της δημιουργίας οργανωμένων κοινωνιών.

Η σύγχρονη όμως χρησιμοποίησή της έχει μια ανώτερη τεχνική που η κατάρρευσή της είναι πολλές φορές αδύνατη.

Τα στοιχεία που αποτελούν την έννοια αυτή είναι η μυστικότητα, ο σχεδιασμός, το ψέμμα, η δημιουργία πλαστών στοιχείων ή γεγονότων.

Η μυστικότητα που προϋπάρχει της εκδήλωσης είναι απαραίτητη για να επιτευχθεί ο σκοπός. Μια σκευωρία για να είναι πραγματοποιήσιμη, πρέπει απαραίτητα να χρησιμοποιήσει μερικά και απομονωμένα κομμάτια από την πραγματικότητα για να είναι πειστικότερη.

Ο συνδυασμός της ψευτιάς με μερικά τμήματα από την πραγματική ζωή κάποιου, αποτελούν τη βάση για την επιτυχία της σκευωρίας.

Παράδειγμα: α) Εργαζόμενος έχει σαν σημείο της εργασίας τους την τακτική μετακίνησή του γύρω από μια Τράπεζα και αρκετές φορές την επαφή με την Τράπεζα αυτή, για διάφορες συναλλαγές.

β) Έχει σαν μέσομετακίνησής του κάποιο όχημα.

γ) Είναι ανεπιθύμητος στην εξουσία λόγω της γενικότερης κοινωνικής και πολιτικής του στάσης.

Γεγονότα: α) Γίνεται ληστεία στην Τράπεζα χωρίς να συλληφθούν οι δράστες.

β) Στη διάρκεια της επιχείρησής οι δράστες χρησιμοποιούν διάφορα οχήματα.

Κατασκευή: α) Διαδίδεται ότι η Τράπεζα θα έπρεπε να παρακολουθείται από καιρό.

β) από τις περιγραφές (δίνονται με γενικό χαρακτήρα αλλά με συγκεκριμένο στόχο) δημιουργείται η αόριστη εικόνα ο-

μοιότητας κάποιου από τους δράστες με τον εργαζόμενο.

γ) Από τα οχήματα που χρησιμοποιήσαν οι δράστες, δίνεται έμφαση σε κάποιο που να μοιάζει με το όχημα που χρησιμοποιεί ο εργαζόμενος.

δ) Διαδίδεται ότι η ληστεία είχε πολιτικά κίνητρα ή ότι πραγματοποιήθηκε από πολιτική ομάδα.

Εδώ πρέπει να τονισθεί η έκταση που πρέπει να πάρει η αποπληροφόρηση του κόσμου, πράγμα που σημαίνει ότι σημαντικό ρόλο θα πρέπει να παίξουν τα μέσα μαζικής «ενημέρωσης» (ραδιόφωνο, τηλεόραση, τύπος).

Από δω και πέρα τα πράγματα οδηγούνται με μαθηματική ακρίβεια στο σκοπό.

Η έρευνα στο σπίτι του εργαζόμενου, η έντεχνη «ανεύρεση» κάποιου στοιχείου (οι ευκαιρίες να αφεθεί κάποιο «στοιχείο» είναι πολλαπλές στη διάρκεια μιας έρευνας) όπως κάποιο έγγραφο της εν λόγω Τράπεζας ή κάποιο όπλο.

Μια κατάθεση αναγνώρισης κάποιου μάρτυρα (συνήθως αστυνομικού) ολοκληρώνει τη σκευωρία. Από και πέρα τα πράγματα παίρνουν το δρόμο τους. Ο εργαζόμενος είναι υποχρεωμένος να αποδείξει την αθωότητά του εφ' όσον δεν έχει το κουράγιο να αντιμετωπίσει όλο αυτό τον όχτρο λάσπης που κατευθύνεται εναντίον του.

Το στοιχείο που θα «βρεθεί» δεν είναι απαραίτητο να έχει άμεση σχέση με το συνολικό σενάριο. Πολλές φορές μπορεί να είναι άσχετο αλλά να έχει άλλες σημαντικές επιπτώσεις στο πρόσωπο εναντίον του οποίου στρέφεται η σκευωρία.

Όπως π.χ. η συγκεκριμένη σκευωρία ενάντια στη δικηγόρο-αγωνίστρια Κ. Ιατροπούλου. Όπου τα ναρκωτικά αποτελούσαν την απαραίτητη μαγιά.

Ακόμα η χρησιμοποίηση υπαρκτών στοιχείων διαστρεβλωμένων (π.χ. η ανακάλυψη επαναστατικών εντύπων ή γραφομηχανών) όπου ενώ το άτομο δεν έχει σχέση με τρομοκρατικές πράξεις, κατηγορείται για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση. Αν και τα στοιχεία που

βρέθηκαν είναι συνηθισμένο να βρεθούν στον οποιοδήποτε.

Επιδίωξη κάθε σκευωρίας είναι η κοινωνική πολιτική, οικονομική, επαγγελματική ή φυσική εξόντωση εκείνου που την υφίσταται.

Όσον αφορά το τελευταίο κραυγαλέο γεγονός της κρατικής σκευωρίας (Ιατροπούλου), είναι σημαντικό ότι αποκαλύφθηκε και καταρρίφθηκε σε πρώτη φάση. Αυτό δεν σημαίνει ότι το κράτος δεν μπορεί να επαναλάβει το «πείραμα» με καινούριες κατασκευές ενάντια στο ίδιο πρόσωπο.

Η σκευωρία είναι μια σημαντική μεθοδολογία του Κράτους για την εξόντωση όλων όσων του αντιστέκονται. Όλων εκείνων που η ύπαρξη, στάση και δραστηριότητα τους έρχεται σε σύγκρουση με τα σχέδια ισοπέδωσης και εκμηδένισης της κοινωνίας της μετατροπής των ανθρώπων σε υποχείρια της εξουσίας.

Η χρησιμοποίηση σκευωριών εκ μέρους του κράτους ούτε πρόσφατο γεγονός είναι ούτε

στρέφεται μόνο εναντίον ανθρώπων με πολιτική-κοινωνική δραστηριότητα. Στρέφεται κατά καιρούς σε όποιους σκοπεύει το κράτος να εξοντώσει. Είναι πολλές οι σκευωρίες που έχουν πραγματοποιηθεί (να βρεθεί π.χ. φακελλάκι με ηρωίνη στην τσέπη ή τα πράγματα κάποιου) κατά καιρούς.

Οι σκοποί άλλωστε κάθε σκευωρίας είναι πολλαπλοί επιδιώκοντας να επιτευχθεί το μάξιμουμ ή μίνιμουμ ανάλογα με την περίπτωση. Ο εκβιασμός μέσω της σκευωρίας για την απόσπαση πληροφοριών είναι κάτι πολύ πλατιά διαδεδομένο.

Οι δυνατότητες αποτυχίας μιας σκευωρίας μπορούν να βασιστούν στην σθεναρή στάση του ατόμου εναντίον του οποίου στρέφεται, στην μάχη στοιχείου προς στοιχείο ενάντια του, στην ευαισθησία, συμπάρασταση και κινητοποίηση των ανθρώπων.

Είναι τα σημαντικότερα μέσα που η αποτελεσματικότητά τους είναι αναμφισβήτητη.

Βέβαια οι ατέλειες της κάθε

σκευωρίας υπάρχουν και ο εντοπισμός τους την κάνει διάτρητη.

Όμως οι δυνατότητες από την μεριά του Κράτους τείνουν να αυξηθούν και να οδηγήσουν στην τελειοποίηση τέτοιων καταστάσεων.

Η εκπαίδευση των αστυνομικών, η τεράστια συλλογή πληροφοριών, το ηλεκτρονικό φακέλωμα, η προσπάθεια αποπροσανατολισμού και αδρανοποίησης των πολιτών μπορούν να κάνουν την σκευωρία το πιο εύκολο και εύχρηστο μέσο για την εξόντωση των αντιπάλων του κράτους.

Η ευρεία χρησιμοποίηση των σκευωριών στα άλλα καπιταλιστικά κράτη δείχνει την μελλοντική πορεία και των δικών μας εξουσιαστών.

Μένει η αγωνιστικότητα και η καθημερινή αντίδραση εναντίον τους, για την αντιμετώπιση του πιο ύπουλου μέσου για την εξόντωση των αντιπάλων της εξουσίας.

ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΕΜΠΡΑΧΤΑ ΚΑΙ ΜΑΖΙΚΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Μέσα στο γενικότερο κλίμα καταστολής, τρομοκρατίας και καταστροφάντησης προσώπων και κινήσεων, της νεολαίας και οποιουδήποτε αντιστέκεται στο φασισμό του κράτους και στην κτηνωδία των σωμάτων καταστολής έρχεται να προστεθεί και η σκευωρία της ασφάλειας ενάντια στη δικηγόρο Κατερίνα Ιατροπούλου. Γιατί η Κατερίνα αποτελούσε και αποτελεί το κόκκινο πανί στα μάτια του κτηνώδη ταύρου της εξουσίας είτε είχε το πρόσωπο της δικτατορίας είτε το μεταπολιτευτικό πρόσωπο της δεξιάς και τώρα το σοσιαλιστικό του ΠΑΣΟΚ.

Από τους Λαμπράκηδες μέχρι σήμερα, η γνωστή Νατάσα της αντίστασης στη χούντα στάθηκε πάντα στο πλευρό κάθε καταπιεσμένου και διωκόμενου, πάντα με ανδιωτέλεια και πίστη στον άνθρωπο υπερασπίστηκε όλους όσους είχαν ανάγκη, από κάθε πολιτικό χώρο και κοινωνικό στρώμα.

Στο γραφείο της και στο σπίτι της βρίσκονταν κάθε είδους άνθρωποι, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ένωσαν το "χαλκεον χέρι" της εξουσίας, και της αδικίας πάνω τους.

Η υπεράσπιση όλων αυτών δεν περιορίστηκε σε νομικές συμβουλές, παραστάσεις και τρεξίματα στα δικαστήρια και τις φυλακές αλλά και σε μια διαρκή πάλη ενάντια στις κτηνώδεις συνθήκες που επικρατούν στις φυλακές, τα βασανιστήρια και τις εξοντώσεις κρατουμένων μέσα στις φυλακές-κολαστήρια, εκδίδοντας γι' αυτό και το περιοδικό "της Φυλακής".

Αυτό είχε κάνει την εξουσία να προσπαθεί να βρει τον τρόπο για να την εξοντώσει. Χρόνια παρακολούθησες και επεμβάσεις στην ιδιωτική της ζωή, ακόμα και όταν πήγαινε για διακοπές, η υπαρπαγή των σκουπιδιών της μόλις τα έβγαζε έξω μίπως και βρουν κάποιο ενοχοποιητικό στοιχείο δείχνει τόσο τη γελοιότητά τους όσο και πως τόσα χρόνια δεν μπορούσαν να βρουν κάτι που θα τους έδινε τη δυνατότητα να την βάλουν στο χέρι, γιατί δεν υπήρχε κάτι τέτοιο.

Η πρόσφατη σκευωρία που μας ξαναφέρει χρόνια πίσω στη γνωστή σκευωρία ενάντια στον εργάτη-αγωνιστή Γιάννη Σερίφη έρχεται σε μια εποχή γενίκευσης της καταστολής σ' όσους αντιστέκονται στην κρατική κτηνωδία με το σοσιαλιστικό προσώπιο. Η συγχωρδία μερίδας του τύπου προσπαθεί να δημιουργήσει το κλίμα και την προετοιμασία της κοινής γνώμης ενάντια στην Κατερίνα.

Τα ναρκωτικά που αφέθηκαν έντεχνα σε μια παλιά τσάντα με κουρέλια για τις γάτες βγήκαν από την τσέπη των αστυνομικών της δίωξης ναρκωτικών που "παραδόξως" βρέθηκαν στην έρευνα για όπλα και εκρηκτικά. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να εξοντώσουν την Κατερίνα, πολιτικά, κοινωνικά και επαγγελματικά.

Η σκευωρία ενάντια στην Ιατροπούλου είναι ένα μέρος του γενικότερου σχεδίου εξόντωσης όποιου αντιστέκεται. Ο Δροσογιάννης και οι δικωτικές αρχές που χρόνια τώρα προσπαθούσαν να τη βάλουν στο χέρι έφτασαν στο ελαίσυνο σημείο της σκευωρίας για να πετύχουν το σκοπό τους. Ο Δροσογιάννης έφτασε με τις δηλώσεις του να μετατραπεί ταυτόχρονα σε εισαγγελέα, ανακριτή, δικαστή και δεσμοφύλακα.

Η εξουσία στην προσπάθειά της να ισοπεδώσει κάθε τι το ανθρώπινο επιτίθεται με σκευωρία και βρώμικα μέσα στην Κατερίνα Ιατροπούλου, την αγωνίστρια, τον ΑΝΘΡΩΠΟ.

Όμως η Κατερίνα ούτε εύκολο θύμα είναι ούτε μόνη της.

Να υπερασπιστούμε την Κατερίνα Ιατροπούλου από τις σκευωρίες της ασφάλειας και του κράτους.

Να υπερασπιστούμε τους δραπέτες του Νταχάου της Κέρκυρας που τα τείχη της φυλακής δεν στάθηκαν ικανά να σταματήσουν το πάθος τους για την ελευθερία.

Η υπεράσπιση της Κατερίνας είναι η υπεράσπιση του δικού των καταπιεσμένων και διωκόμενων.

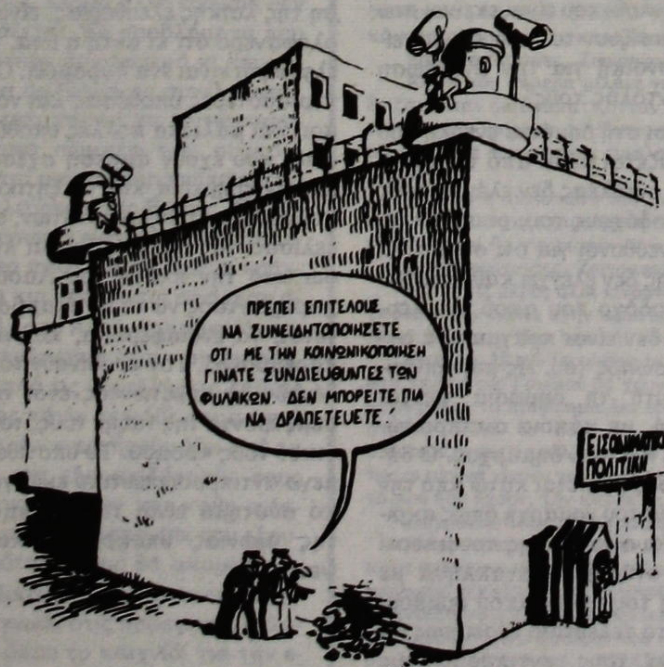
Κάτω οι σκευωρίες της ασφάλειας και του κράτους

ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αθήνα 26/6/86

Φίλοι και σύντροφοι της Κατερίνας

ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

● Η τοπική αυτοδιοίκηση στην υπηρεσία του κράτους και των πολιτικών κομμάτων.

Να και πάλι που μας καλούν στις εκλογές για την «τοπική αυτοδιοίκηση». Όλα τα πολιτικά κόμματα παραδίδουν την κατοπινή τύχη της κοινωνικής μας ζωής στα χέρια της «αποκεντρωμένης» δήθεν εξουσίας, της «τοπικής αυτοδιοίκησης» όπως αυτή εκφάζεται μέσα στο κρατικό σύστημα, ελεγχόμενη πάντοτε από το τελευταίο.

Μας ζητούν να ψηφίσουμε; Αυτό θα πει να ξεχάσουμε ότι η «τοπική αυτοδιοίκηση» που μας σερβίρει το κράτος και το κεφάλαιο είναι μια μάσκα, στην υπηρεσία μιας άρχουσας μειοψηφίας. Η «τοπική αυτοδιοίκηση» που μας παρουσιάζουν όλα τα πολιτικά κόμματα σαν τον ευεργέτη και προστάτη του λαού δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο αποκεντρωμένος καταπιεστής του, εφόσον η «τοπική αυτοδιοίκηση» παράλληλα με την ύπαρξη μιας κρατικής εξουσίας ήταν πάντοτε και θα είναι και σήμερα και στο μέλλον φράσεις δίχως περιεχόμενο.

Τι σημαίνει όμως κοινωνικά η «τοπική αυτοδιοίκηση» που στις 12 Οκτώβρη καλούμαστε να ψηφίσουμε; Πώς ένα στρώμα του πληθυσμού διευθύνει τοπικά την κοινωνία και πως τα άλλα δεν έχουν παρά να εκτελούν τις αποφάσεις του; επίσης, πως αυτό το στρώμα, παίρνοντας τα μεγαλύτερα εισοδήματα, κερδίζει απ' την παραγωγή και την εργασία της κοινωνίας πολύ περισσότερο από τ' άλλα. Κοντολογίς σημαίνει, πως η κοινωνία είναι χωρισμένη ανάμεσα σ' ένα στρώμα που κατέχει την εξουσία και τα προνόμια και στα υπόλοιπα που δεν κατέχουν τίποτε απ' αυτά.

Βασισμένη η «τοπική αυτοδιοίκηση» στην ιεραρχικοποίηση ή στην γραφειοκρατικοποίηση όλων των κοινωνικών δραστηριοτήτων είναι σήμερα ή όλο και περισσότερο επικρατούσα μορφή της διαίρεσης και καταπίεσης της κοινωνίας. Το παραμύθι λοιπόν της «τοπικής αυτοδιοίκησης» δεν σερβίρεται, παρά με το κόλπο της ψήφου που νομιμοποιεί το σύνολο της εξουσίας που ασκούν οι δήμαρχοι, οι κοινοτάρχες και πάντα με την μεσολάβηση βέβαια του κράτους. Το κράτος κατευθύνοντας και ελέγχοντας την «τοπική αυτοδιοίκηση» βρίσκει την ευκαιρία για να στήσει εκείνους τους μηχανισμούς που θα καταπιέζουν τοπικά και περιφερειακά το λαό. Από τη στιγμή που το κράτος μετατρέπεται σε συντονιστής και διευθυντής της τοπικής ζωής, απ' τη στιγμή που ανακατεύεται και αντικαθιστά το λαό η ζωή στους δήμους και στις κοινότητες στρατιωτικοποιείται.

Από τη στιγμή που οι κυβερνήτες παίρνουν την εξουσία διατυμπανίζουν ότι ο λαός «δεν έχει όρεξη για δράση», ότι «πρέπει να τον υποχρεώσουμε με τη βία να δράσει» για «να φτιάξει την ευτυχία του παρά τη θέλησή του». Όλα αυτά βέβαια είναι καθαρές ανοησίες που εφεύραν οι κυβερνήτες για να αποκλείσουν το λαό από την ευγενή δραστηριότητα να αυτοοργανώνεται και να αυτοδιευθύνεται.

Και μετά έρχονται και μας λένε πως η «τοπική αυτοδιοίκηση» είναι ο εκφραστής των πόθων που εργαζόμενου λαού και κάθε καταπιεσμένου. Να λοιπόν ο ρόλος της «τοπικής αυτοδιοίκησης» και των κυβερνητών. Σαν σκοπό έχουν να περιφρονούν τον εργαζόμενο λαό στον οποίο δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη. Τον εμποδίζουν να δράσει, και αντί να τον βοηθήσουν, ψάχνουν πως να τον κυβερνήσουν, να τον καθοδηγήσουν και τελικά να τον εκμεταλευνούν εδραιώνοντας έτσι την εξουσία και τα προνόμια τους. Για να δικαιωθούν στο τέλος —στη μάτια του λαού— δημιουργούν τον μύθο της «αδυναμίας» του καλώντας τον να τους ψηφίσει.

Η «τοπική αυτοδιοίκηση» θέλει να κυβερνήσει και δεν ανέχεται «ανταγωνισμούς». Εχθρός της είναι ο λαός, σύμμαχός της το Κράτος, η κυβέρνηση, το κεφάλαιο. Η παραμικρή εκδήλωση πνεύματος ανεξαρτησίας και πρωτοβουλίας του λαού χαρακτηρίζεται «απειθαρχία» κι απειλείται με σοβαρές κυρώσεις.

Το σύνθημα των πολιτικών κομμάτων «αποκεντρώση», «λαϊκή κυριαρχία» θα σημαίνει στην πραγματικότητα την εξουσία της κυβέρνησης και των κομμάτων, των τσαρλατάνων της πολιτικής θεολογίας. Η θέληση του λαού για αλλαγή της ζωής, μετατρέπεται, μέσα στα χέρια των κομμάτων σε διεκδικήσεις μισθών, σε αίτημα για ελεύθερο χρόνο και άλλες καλύτερες της επιβίωσης, που μόνο τους αποτέλεσμα είναι ν' αυξάνουν τη δυσφορία κανοντάς την λίγο ή πολύ άνετη για μια στιγμή.

Μόλις όμως έρχονται οι εκλογές, κάθε καινούριο κομματόσκυλο, κάθε καινούριο αφεντικό που η καταστασή του εξαρτάται από την εμπιστοσύνη και τη συμπάθεια του λαού, μιλούν στην αρχή γλυκιά γλώσσα. Κάθε πολιτικάντης υποψήφιος για την «τοπική αυτοδιοίκηση» υπόσχεται στο λαό λαγούς με πετραχείλια, μα μόλις περάσουν οι εκλογές εμφανίζει το πραγματικό του πρόσωπο γράφοντας αυτούς που τον ψήφισαν στα παλιά του τα παπούτσια.

● Οι εκλογές μέσα στο κρατικό σύστημα είναι απάτη γιατί αποτελούν άρνηση της λαϊκής κυριαρχίας.

Ι. Το εκλογικό σύστημα άρνηση της λαϊκής κυριαρχίας.

Η ψηφοφορία αν κριθεί όπως είναι και όπως εμφανίζεται σε μια κοινωνία θεμελιωμένη πάνω στην κοινωνική και οικονομική ανισότητα, για το λαό θα είναι πάντα μια απάτη. Για τα πολιτικά κόμματα και τους κυβερνήτες δεν είναι τίποτα άλλο από το πιο σίγουρο όργανο για να στερεώσουν την εξουσία τους και τα συμφέροντά τους, φθείροντας τα λαϊκά συμφέροντα και τη λαϊκή ελευθερία.

Και πράγματι, όλη η απάτη των εκλογών στηρίζεται στο μύθο ότι μια εξουσία πρέπει οπωσδήποτε ν' αντιπροσωπεύει τη πραγματική θέληση του λαού. Και μήπως αυτή η υποτιθέμενη «θέληση του λαού» δεν είναι παρά η θέληση των αρχόντων της «τοπικής αυτοδιοίκησης» και σε τελευταία ανάλυση η θέληση της κυβέρνησης και του Κράτους; Γιατί αυτοί που κυβερνούν δεν μπορούν να δουν την κοινωνία μ' άλλον τρόπο παρά μ' αυτόν που βλέπει ο κηδεμόνας τον κηδεμονούμενο. Όποιος μιλάει για «θέληση του λαού» μιλάει για ιεραρχία και κυριαρχία των λίγων απέναντι στους πολλούς.

Αλλά αν ψηφίσουμε για την κυριαρχία του πολίτη που είναι λοιπόν αυτή; Αυτή ακριβώς η κυριαρχία είναι η ίδια η κρατική εξουσία όπως αυτή εκφράζεται στην «τοπική αυτοδιοίκηση». Ο μύθος της «αντιπροσωπευσης» χρησιμεύει για να αποκρύψει την κυριαρχία του λαού από μια προνομιοχώρα «ελίτ», μια μειοψηφία που έχει εκλεγεί από τις λαϊκές μάζες, οι οποίες είναι παγιδευμένες από άγνοια και δεν ξέρουν για ποιον ή γιατί ψηφίζουν.

Πάντως το «αντιπροσωπευτικό» εκλογικό σύστημα εναρμονίζεται θαυμάσια με το καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα. Το σύστημα αυτό βασισμένο πάνω στην υποτιθέμενη κυριαρχία της αποκαλούμενης «λαϊκής θέλησης» όπως υποτίθεται ότι εκφράζεται από τους αντιπροσώπους της στις πλαστές λαϊκές συνελεύσεις και στα πλαστά συνδικατικά συμβούλια ενσωματώνει τους δυο πρωταρχικούς κι απαραίτητους όρους για την πρόοδο και την εξυγίανση του καπιταλισμού: την μεσολάβηση του κράτους στην τοπική ζωή και την πραγματική υποταγή του Κυριάρχου λαού στην κυβερνητική και κομματική «τοπική αυτοδιοίκηση». Έτσι η θεωρία της «λαϊκής κυριαρχίας» περιέχει η ίδια την αναίρεσή της. Αν ο λαός ήταν πραγματικά κυρίαρχος ούτε κυβέρνηση πια θα υπήρχε, ούτε κυβερνώμενη αλλά ούτε και ελεγχόμενη «τοπική αυτοδιοίκηση». Η κυριαρχία θα περιοριζόταν στο μηδέν. Το κράτος δεν θα είχε τον παραμικρό λόγο ύπαρξης θα ταυτιζόταν με την κοινωνία και θα εξαφανιζόταν στη βιομηχανική οργάνωση και στην αυτοδιευθυνόμενη κοινότητα.

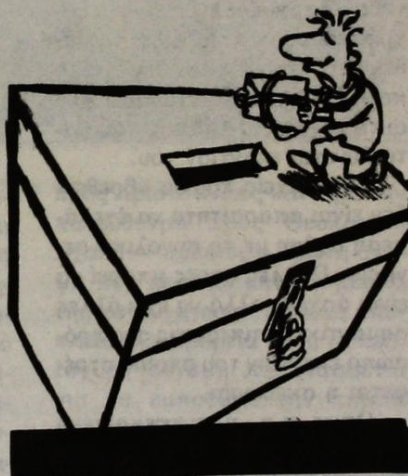
ΙΙ. Το εκλογικό σύστημα σαν νομικός μηχανισμός.

Η διενέργεια των εκλογών συνίσταται στο ότι δια της ψή-

φου, δίνεται μια εντολή. Στην πραγματικότητα υπάρχουν δυο μηχανισμοί που πρέπει να διακρίνουμε, την ψήφο και την εντολή.

Η ψήφος είναι μια τεχνητή διαδικασία. Για να είμαστε πιο σαφείς, δεν είναι η ψήφος καθαυτή με την οποία τα έχουν οι Αναρχικοί, είναι η εντολή, η μνημειώδης βλακεία που αντιπροσωπεύει μέσα στη σημερινή κοινωνία η ψευτοανάθεση από το «λαό» της υποτιθέμενης «κυριαρχίας» του.

Στις εκλογές η ψήφος δε χρησιμεύει για να εκφράσει κανείς μια γνώμη, χρησιμεύει για να αναθέσει μια εντολή. Το ν' αναθέσεις εξουσίες, σημαίνει να δίνεις μια εντολή. Το ψηφοδέλτιο είναι μια εντολή εν λευκώ· ο υποψήφιος δεν δεσμεύεται σε τίποτα απ' το πρόγραμμά του (που, στην πραγματικότητα δεν το υλοποιεί ποτέ). Αυτή η εν λευκώ εντολή όμως του εμπιστευεται την απόλυτη εξουσία, την κυριαρχία. Και αυτό που αρέσει στον κυρίαρχο είτε πρόκειται για δήμαρχο ή πρωθυπουργό είναι το να έχει απέναντί του μεμονωμένα άτομα.

Αυτοί στους οποίους ο «λαός» αναθέτει την «κυριαρχία» του δεν λογοδοτούν ποτέ για τούτο και δεν υπάρχει κανένα παράδειγμα καταδίκης κάποιου πολιτικού ιθύνοντος για τα σφάλματά του, ούτε για τον αποδεδειγμένο δόλο του. Ο πολίτης δεν μπορεί να ανακαλέσει την εντολή του παρά μόνο σε καθορισμένα χρονικά διαστήματα τα οποία δεν μπορεί ούτε καν να τα επιλέξει, εφόσον οι «αντιπρόσωποι» του είναι εκείνοι που αποφασίζουν το ποια στιγμή είναι ευνοϊκή για την ανανέωση της εντολής τους.

Έτσι στη δημόσια εντολή που εκφράζεται μέσα από τις εκλογές, ο εντολέας δεν ελέγχει τους εντολοδόχους του, οι οποίοι είναι ανεύθυνοι για ότι συμβεί. Ο πολίτης δεν ελέγχει καθόλου τον εντολοδόχο του αφού ο τελευταίος δεν είναι πραγματικά αντιπροσώπος του. Ας συγκρίνουμε αυτή τη δημόσια ψευτοεντολή, με κάποια αντιπροσωπευση π.χ. του δημάρχου. Ο δήμαρχος βρίσκεται κάτω από την εξουσία του νομάρχη όπως ακριβώς και ο νομάρχης που μπορεί κάθε στιγμή να ανακληθεί με πράξη του υπουργικού συμβουλίου· το τελευταίο ξέρει πως να ελέγχει τους αντιπροσώπους του.

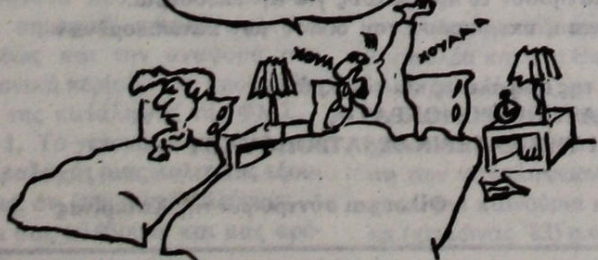
Γι αυτό όταν ο «λαός» αναθέτει τις εξουσίες, τις οποίες εξάλλου, του απαγορεύεται να ασκήσει άμεσα, η εντολή γίνεται ανύπαρκτη και άρα μύθος. Το εκλογικό σύστημα δεν μπορεί να είναι ένα τεχνητό μέσο εκλογής υπευθύνων. Υπάρχει ωστόσο, κάποιος λόγος για όλη αυτή τη σπατάλη χρόνου και χρήματος τα οποία συνεπάγεται μια εκλογική εκστρατεία.

Αυτό που δεν αποτελεί παρά έναν εντελώς απλοϊκό νομικό μύθο γίνεται στη ζωή, μια σημαντική επιχείρηση ψυχολογικής τοξίνωσης. Αν η εξουσία της άρχουσας μειονότητας ασκούνταν χωρίς καμιά μάσκα, σύντομα θα γινόταν ανυπόφορη για τους περισσότερους ανθρώπους. Έτσι η εξουσία υποκρίνεται ότι ασκείται εν ονόματι των ιδίων των κυβερνωμένων. Περ' από αυτό πρέπει κάθε τόσο να τους δίνει την εντύπωση ότι συμμετέχουν. Για μια μέρα ο εργάτης μπορεί να έχει την εντύπωση ότι κατέχει την εξουσία.

Για μερικές βδομάδες, όλοι οι πολιτικοί όλων των πολιτικών κομμάτων θα προσπαθήσουν να τον κάνουν να πιστέψει πως είναι σπουδαίος, πως η γνώμη του μετράει. Πετυχαίνει αυτή η επιχείρηση; Όταν πετύχει και μόλις τελειώσουν οι εκλογές, όλοι επιστρέφουν στις καθημερινές τους ασχολίες: ο λαός στην δουλειά του κι οι πολιτικοί στις υποθέσεις και στις πολιτικές τους ίντριγκες. Δεν ξανασυναντιούνται. Πώς θα μπορέσει ο λαός, τσακισμένος από τη δουλειά, αγνοώντας τα περισσότερα επίκαιρα προβλήματα, να ελέγξει τις πολιτικές πράξεις αυτών που εξέλεξε; Και δεν είναι φως φανάρι το ότι ο έλεγχος που ασκούν οι εκλογείς στους αντιπροσώπους τους, δεν είναι παρά ένας μύθος;

Αφού όμως ο λαϊκός έλεγχος του αντιπροσωπευτικού συστήματος, είναι η μοναδική εγγύηση της λαϊκής ελευθερίας, είναι ολοφάνερο ότι κι αυτή η ίδια, η ελευθερία είναι ένα παραμύθι. Οι περισσότερες υποθέσεις και νόμοι, και μάλιστα πολλές υποθέσεις, που έχουν άμεση σχέση με την ευημερία και τα ζητικά συμφέροντα των κοινοτήτων, εξελίσσονται και ψηφίζονται πίσω από την πλάτη του λαού, χωρίς ο λαός να το αντιλαμβάνεται, να ενδιαφέρεται, και να παρεμβαίνει. Τον προδίνουν τον δένουν εξυπηρετώντας έτσι τα συμφέροντα της τάξης τους, του δικού τους κόσμου. Το υποτιθέμενο αντιπροσωπευτικό εκλογικό σύστημα είναι το σύστημα της αιώνιας υποκρισίας και ψευτιάς.

ΑΝΤΕ... ΣΗΚΕΝΑ
ΨΗΦΙΣΤΕ
ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΣΤΑ
ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΝΟΙΣΘΟΥΜΕ ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ
ΛΑΟΣ

● Τι προτείνουμε

Αν είμαστε αντιεκλογιστές, αυτό συμβαίνει επειδή κατηγορούμε την κυβερνητική και κοινοματική «τοπική αυτοδιοίκηση» για την έλλειψη δημοκρατίας της. Γιατί δεν αποτελεί την αληθινή έκφραση της φωνής του Λαού.

Αλλά καλύπτεται πίσω από τις ψευτολαϊκές βιτρίνες για να επιβάλλει πάντοτε τις αποφάσεις της.

Με το τέχνασμα της ψήφου συνεχίζει να κρατάει και να διαιωνίζει τα σύμβολα της υποταγής, της παραίτησης της συγκεντροποίησης, της ανευθυνότητας, της ανωριμότητας του Λαού, εμποδίζοντας τον ν' ασχοληθεί αποτελεσματικά κι άμεσα με τα προβλήματα της ίδιας του της ζωής σαν παραγωγός και καταναλωτής.

Απέχουμε από τις εκλογικές διαδικασίες για την «τοπική αυτοδιοίκηση» γιατί αυτή η τελευταία αρνείται κάθε λαϊκή συμμετοχή, διακηρύσσοντας πως ο Λαός δεν έχει παρά μόνο ένα καθήκον — να υποτάσσεται, να υπακούει, να εκτελεί τις ντιρεκτίβες, που έρχονται από πάνω, είτε πρόκειται για κάποιον αρχηγό, είτε για κάποιο κόμμα, είτε για κάποια κυβέρνηση.

Αυτή η αντιεκλογική μας προπαγάνδα, ξεκάθαρα αρνητική, δεν αρκεί, πρέπει ταυτόχρονα να προτείνουμε κάτι άλλο. Αυτό το «άλλο» μπορεί να τοποθετηθεί σε δύο πλάνα: ένα πλάνο «καθημερινό» και σε ένα πλάνο «μακρινό».

Μέσα στα πλαίσια του καθημερινού πλάνου είναι να δημιουργήσουμε οργανώσεις λαϊκής βάσης και προώθησης των κοινωνικών αγώνων για να μπορέσουμε να υποκινήσουμε, και να βοηθήσουμε τις πρωτοβουλίες, τις προσδοκίες, τις ανάγκες που πηγάζουν από τη βάση, δηλαδή από τα πλατιά στρώματα του Λαού.

Στα πλαίσια του μακρινού πλάνου θέλουμε μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία που η ίδια θα διαχειρίζεται θα διευθύνει τον εαυτό της.

Όμως αυτό θα πρέπει να γίνει πιο συγκεκριμένο. Μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία είναι μια κοινωνία όπου όλες οι αποφάσεις παίρνονται από την κοινότητα που απασχολείται, κάθε φορά, με το αντικείμενο τούτων των αποφάσεων. Ανότατο όργανο των αποφάσεων είναι οι συνελεύσεις. Καμιά άλλη εξουσία δεν χρειάζεται. Τα προβλήματα που απαιτούν συντονισμό κι επικοινωνία ανάμεσα σε συνελεύσεις, παραπέμπονται σε αντιπροσωπευτικά σώματα που συγκροτούνται από αντιπροσώπους των συνελεύσεων της βάσης. Οι αντιπρόσωποι είναι εξουσιοδοτημένοι για πολύ συγκεκριμένα πράγματα και υπόκεινται σε άμεση ανάκληση. Αυτό σημαίνει ότι οι αντιπρόσωποι έχουν ρητές οδηγίες από τις συνελεύσεις λαϊκής βάσης πάνω σε κάθε σημαντικό θέμα. Αν ενεργήσουν έξω από τα όρια της εξουσιοδότησης τους θα ανακληθούν και κάθε ενέργεια που θα ξεπερνάει την εξουσιοδότησή τους θα ακυρωθεί.

Προτείνοντας τον αντιεκλογικό αγώνα, στις πρόσφατες εκλογές, όπου το παιχνίδι για την εξαπάτηση του λαού γίνεται αρκετά σαφές, επιζητούμε την ανά-

πτυξη πρωτοβουλιών με στόχο την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ των πολιτών και την πάλη τους για τα ζωτικά ζητήματα που τους απασχολούν.

Μια συνειδητή πάλη ενάντια στις εκλογές και ιδιαίτερα στις δημοτικές μπορεί να οδηγήσει σε μια σειρά πρακτικές πέρα και έξω από τα δημοτικά συμβούλια

— κοιματικά φερέφωνα και να δώσει τις δυνατότητες στον κόσμο να πάρει τις τύχες του στα χέρια του.

Η αντιεκλογική πάλη είναι ένα σημείο, που φέρνει σε άμεση αντιπαράθεση το λαό με τις σχέσεις κυριαρχίας και ιεραρχίας, με την κυβερνητική εξουσία και την ελεγχόμενη από το κράτος «τοπική αυτοδιοίκηση».

ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ «ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ»
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΧΗ
ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΛΑΟ ΚΙ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ
Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΛΥΣΗ

ΛΑΕ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ,
ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΣ ΤΗ ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΩΝ ΜΑΤ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΑΙΝΕΣΑΝ ΜΕ ΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ ΤΗΣ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Αυτές τις μέρες, που οι κοιματικοί μηχανισμοί μιλάνε για αποκέντρωση και λαϊκή συμμετοχή. Αυτές τις μέρες, που αναγορεύονται σε μέλλον πολιτικό ζήτημα οι μικροαστικοί πόθοι κατάκτησης μιας καρέκλας στους δημαρχιακούς θώκους. Αυτές τις μέρες, που εσείς αδελφία της καθημερινής μιζέριας γίνεστε «κυρίαρχοι λαός», υπάρχει κάτι που μας φέρνει λίγους μήνες πίσω, όταν τα ΜΑΤ με τις ευλογίες της δημαρχίας κατέκλυζαν τον δήμο.

Στις 18 του Σεπτεμβρίου δικαζόταν ο Κλέαρχος Σμυρναίος με την κατηγορία της «διέγερσης σε απείθεια κατά των νόμων» —είναι ο ίδιος που καταδικάστηκε τον Ιούνιο σε 11 μήνες φυλάκιση για τη συμμετοχή του στο κίνημα της Επιτροπής Κατοίκων.

Συνελήφθη γιατί μιλούσε, γιατί «διέγειρε» τον κόσμο, ενάντια στην καταστροφή του πάρκου, ενάντια στην κρατική καταστολή. Στη δίκη αυτή, ο σύντροφός μας αφήθηκε λύτερος, γιατί η κοινωνία της μόλυνσης και της ραδιενέργειας δεν είχε «άλλοθι» για να τον καταδικάσει, φοβούμενη το πολιτικό κόστος μιας νέας καταδίκης σε προεκλογική περίοδο.

Ζωγραφιώτισες, Ζωγραφιώτες, Αυτοί που σήμερα μιλάνε για αποκέντρωση και λαϊκή συμμετοχή, απέδειξαν, όταν διαδραματιζόταν τα γεγονότα της Γ. Παπανδρέου, πως όποτε οι κάτοικοι θα 'χουν αντίθετες απόψεις και αποφάσεις απ' αυτές της εξουσίας, τότε οι συνδικαλιστικές συνελεύσεις θα χαρακτηρίζονται συντεχνιακές μειοψηφίες.

Κι όταν η αντίσταση των κατοίκων θα είναι δυναμική και δεν θα εξαντλείται σε μια χαζοχαρούμενη πορεία και στην επίδοση ψηφισμάτων, οι κάτοικοι αυτοί θα γνωρίσουν την ωμή βία του κράτους.

Ζωγραφιώτισες, Ζωγραφιώτες Αυτές τις μέρες όλοι κινδυνολογούν: προσπαθούν να κερδίσουν ψήφους «πατώντας» πάνω στην αγωνία των ανθρώπων. Τίποτε δεν άλλαξε χρόνια τώρα, πάντα η ίδια λογική: «ψηφίστε μας για να σας σώσουμε».

Μετά τις 12 του Οκτώβρη τα νοίκια, η ανεργία, οι υποσχέσεις για αγώνες στο πάρκο του Γουδιού θα 'χουν ξεχαστεί. Γιατί για τους κοιματικούς γραφειοκράτες το πρόβλημα δεν είναι πως θα αλλάξουν την υπάρχουσα κατάσταση, αλλά το πως θα εκτονώσουν τις κοινωνικές συγκρούσεις, αποκοιμίζοντας παράλληλα όσο το δυνατόν περισσότερα ωφέλη, προσδοκώντας οι μεν να γίνουν χαλίφδες στη θέση του χαλίφη, οι δε να κρατήσουν αυτό που ήδη έχουν, την καρέκλα τους και τις όποιες «απολαβές» αυτή δίνει.

Ζωγραφιώτισες, Ζωγραφιώτες Μπροστά στο τσίρκο των εκλογών: εμείς οι αναρχικοί που υπερασπιστήκαμε το πάρκο της Γ. Παπανδρέου, συμμετέχοντας στην «Επιτροπή Κατοίκων» και την «Επιτροπή Πρωτοβουλίας Κατοίκων Ζωγράφου», στη δυναμική απάντηση στην φασιστική πρόκληση στις 25 του Μάρτη, διαλύοντας την συγκέντρωση στην «Ανοιξη» του κύριου ακροδεξιού διαιτητή του Σαμπών, βουλευτή Παρισίου, **ΑΠΕΧΟΥΜΕ ΑΠ' ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ.**

Γιατί αρνηθήκαμε, όταν αγωνιζόμασταν, να επενδύσουμε πολιτικά, να

ΝΕΑ ΑΠΟ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Οι σύντροφοι από του Ζωγράφου παρεμβαίνουν ενάντια στο εκλογικό παιχνίδι των ημερών μας τις Δημοτικές εκλογές

Παρακάτω δημοσιεύουμε την προκήρυξη και την αφίσα που κυκλοφόρησαν

ΛΑΕ ΘΥΜΗΣΟΥ

ΤΗΝ ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΩΝ ΜΑΤ

• ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ & ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ

• ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

ψηφοθηρίσουμε. Γιατί, για μας οι άνθρωποι δεν είναι κουκιά για να ριχτούν μέσα σε μια κάλπη, ούτε ευκαιριακοί συναγωνιστές και μόνιμοι ψηφοφόροι. Γιατί όλα αυτά είναι έξω απ' την λογική μας.

Στις συγκρούσεις και στα οδοφράγματα, ανδρώσαμε ένα ισχυρό κοινωνικό κίνημα. Και τούτη είναι η κατάκτηση μας, ότι δείξαμε δηλ. πως όταν υπάρχουν κοινωνικά ζητήματα, τα κόμματα θα παίξουν το ρόλο που τους δίνει το σύστημα: να ελέγχουν και να χειραγωγούν, να εκτονώνουν σε τελική ανάλυση τους ανθρώπους που προσπαθούν να αντιδράσουν. Η πρακτική μας όμως έδειξε ότι η αυτοοργάνωση, η αυτενέργεια και η άμεση δημοκρατία, η πρωτοβουλία και οι ανθρώπινες σχέσεις, η ανπάρξια αρχηγών και καθοδήγησης, ο απεγκλωβισμός απ' τα κόμματα είναι Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ, η μόνη πρακτική που μπορεί να ανατρέψει την παθητικοποίηση και την αδιαφορία που προωθεί αυτή η κοινωνία.

Ζωγραφιώτισες, Ζωγραφιώτες **ΑΠΕΧΟΥΜΕ**, απ' το εκλογικό παιχνίδι και τις μικροαστικές συσπειρώσεις που αυτό προϋποθέτει, **ΑΠΕΧΟΥΜΕ** απ' τις μυστικές συνεδριάσεις και παρασαναγωγές των «εκλεκτών».

Γιατί στόχος μας είναι να σπάμε την κοιματική και δημοτική γραφειοκρατία και όχι να εγκλωβιζόμαστε στα γρανάζια της.

Γιατί πιστεύουμε ότι με ψευτοψηφίσματα και «αγωνιστικές» φανφάρες στο δημοτικό συμβούλιο, δεν ανατρέπεται η σιωπή νεκροταφείου που η εξουσία θέλει να επιβάλλει στην κοινωνία.

Γιατί αποδείχτηκε, απ' τους αγώνες που δώσαμε, πως μόνο η συγκρότηση **Επιτροπών Κατοίκων** — που οι ίδιοι οι κάτοικοι θα αποφασίζουν για τα προβλήματά τους — είναι ικανή να καταστήσει την **ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ** κυρίαρχο όργανο κοινωνικής πάλης.

Γιατί πιστεύουμε πως μόνο οι κοινωνικοί αγώνες με αντεξουσιαστική κατεύθυνση, είναι δυνατόν να δημιουργήσουν τις συνθήκες εκείνες, για την αλλαγή της κοινωνίας.

Γιατί είμαστε σίγουροι ότι όταν όλοι οι άλλοι, μετά τις 12 του Οκτώβρη, θα 'χουν γυρίσει σπίτι τους, όταν τα νοίκια, η ανεργία, το πάρκο στο Γουδί, η βύλα του Ζωγράφου, θα 'χουν ξεχαστεί, εμείς θα 'μαστε πάλι στους δρόμους για να συγκρουστούμε με όσους επιβουλεύονται τη ζωή μας.

Γιατί τέλος πιστεύουμε, ότι οι πολιτικάντηδες και οι τσάτσοι τους, θα πάρουν την απάντηση που τους αξίζει και στις 12 του Οκτώβρη, αλλά και στις επερχόμενες κοινωνικές συγκρούσεις.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΙΑΤΕΘΕΙΜΕΝΟΙ ΝΑ ΕΠΙΛΕΞΟΥΜΕ
ΑΛΛΑ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΟΥΜΕ

ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ
ΤΗΝ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ
ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ
ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

ΕΤΕΚΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
Ελ. Βενιζέλου 17 4η στάση Ζωγράφου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

Ενώ η ατμόσφαιρα της πλατείας Εξαρχείων είχε μολυνθεί από την παρουσία και στρατοπέδευση της Αστυνομίας,

Ενώ οι απαγορεύσεις συγκεντρώσεων και πορειών στο κέντρο της Αθήνας διαδεχόνταν η μία την άλλη,

Ενώ, παρά τις απαγορεύσεις, οι αναρχικοί πρώτοι από όλους ύψωναν τη φωνή τους ενάντια στη ραδιενέργεια των πυρηνικών αντιδραστήρων και τη ραδιενέργεια του κρατισμού, με τίμημα όμως συλλήψεις, ξυλοδαρμούς και βασανιστήρια,

ΕΝΑ ΠΝΕΥΜΟΝΙ λειτουργούσε σε μια άλλη πόλη, τη Θεσσαλονίκη —και όχι μόνο— σε πείσμα των κρατικών σχεδιασμών της καταστολής και της χαιρέκακης πεποιθήσης της εξουσίας, πως κέντρο του αναρχισμού είναι τα Εξάρχεια, άρα συνεπακόλουθα «ξηλώνοντας τα Εξάρχεια — ξηλώνουμε τον αναρχισμό». Για κακή τους τύχη όμως ο αναρχισμός μπορεί να ξεπηδήσει από την καρδιά ενός ανθρώπου ακόμα και στο πιο απομακρυσμένο χωριό, όταν αυτός αποφασίσει να αποτινάξει από πάνω του τις θεσμικές αξίες της αλλοτρίωσης και του εξευτελισμού, του κράτους και του κεφαλαίου, να αγωνιστεί και να αντισταθεί αλληλέγγυα σε σχέση και σύνδεση με τους ευρύτερους αγώνες του αναρχικού κινήματος. Ενώ λοιπόν, η επιβολή του αστυνομικού κράτους του Στρατηγού Δροσογιάννη στο κέντρο της Αθήνας ήταν γεγονός, η κλιμάκωση των αγωνιστικών εκδηλώσεων των αναρχικών στη Θεσ/νίκη αποκτούσε διπλή βαρύτητα. Ακριβώς ένα μήνα αργότερα οι όροι ανατρέπονται με τα αντανάκλαστικά αποτελέσματα της πυρπόλησης ενός αυτοκινήτου της Ασφάλειας Θεσ/νίκης και το σοβαρό τραυματισμό δύο αντρών της, κοντά στη κατάληψη της Φυσικομαθηματικής Σχολής, η οποία (κατάληψη) ήταν προϊόν και απάντηση στην αστυνομοκρατούμενη πόλη της Θεσ/νίκης και ειδικότερα στην απαγόρευση και χτύπημα της απόπειρας πραγματοποίησης πορείας η οποία είχε το χαρακτηρισμό αντιπυρηνικής και ενάντια στη κρατική τρομοκρατία διαδήλωσης (5/6/86). Η ασφαλίτικη σκοπιμότητα θέλει να θεωρεί την πυρπόληση του ασφαλίτικου ταξιδιού της 8/6/86, ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ενέργεια των καταληψιών, για ευνοήτους λόγους. Αλλά πριν φτάσουμε στον καυτό Ιούνιο του '86 πρέπει πρώτα να δούμε:

1. Τη σημερινή ιδιαιτερότητα των κοινωνικοπολιτικών συνθηκών, ειδικών μέρων από το πρίσμα των ερωτήσεων: «Γιατί το κράτος επιλέγει πως ΕΙΔΙΚΑ ΤΩΡΑ είναι η κατάλληλη στιγμή για να επιτεθεί στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο;»

2. Την ιδιαιτερότητα της Θεσ/νίκης σε ζητήματα κρατικής καταστολής, αναφορά σε γεγονότα που σηματοδότησαν τη σημερινή πραγματικότητα καθώς και την αναφορά στη χρονική περίοδο που προηγήθηκε της κατάληψης της ΦΜΣ.

1. Το γεγονός της δημόσιας παραδοχής μιας πολιτικής εξουσίας, ότι «ναι σας δουλεύουμε — ναι σας κλέβουμε και μας αρέ-

σει», και μάλιστα από το στόμα του «αρχηγού του κράτους» (βλέπε Α. Παπανδρέου — θέσεις για την οικονομική πολιτική-λιτότητα), δεν πρέπει να μας αφήνει απροβλεπτή τους απεναντίας επιβάλλεται να μελετηθούν σοβαρά, φαινόμενα όπως η κοινωνική αναισθητοποίηση, το παραλήρημα της σιωπής και τυφλής υπακοής στο εξουσιαστικό πρόσωπο κάποιου «μεγάλου ηγέτη», το τέλμα και το αδιέξοδο που γεννάει η έλλειψη πραγματικών επαναστατικών προοπτικών των εργατικών «αγώνων» κλπ.

Έτσι σε μια κοινωνικοπολιτική περίοδο όπου η Δεξιά συγκαίρει επίσημα μια «σοσιαλιστική κυβέρνηση για την αρτιότερη διαχείριση του κεφάλαιου από αυτήν και όπου η κρατική καταστολή της Δεξιάς ωχιά μπροστά στο κρατικό τρομοκρατικό υπερθέαμα της βαρβαρότητας του σοσιαλισμού, και η κοινωνική αντίσταση, παρ' όλα αυτά, είναι σχεδόν μηδενισμένη, το κράτος προχωράει παραπέρα. Χωρίς να διατηρούμε καμιά απολύτως αυταπάτη για την αστική δικαιοσύνη και τους νόμους της βρισκόμαστε μπροστά στο φαινόμενο του να καταπατούνται οι νόμοι από τους ίδιους τους θεσπιστές-προστάτες τους. Εδώ πρέπει να γίνει μία διευκρίνιση. Ποτέ δεν υπήρξαν σαφή όρια για την εξουσία για το τι είναι παράνομο και τι δεν είναι. Ποτέ δεν ίσχυε η επιβολή των κυρώσεων του Νόμου στους νόμιμους παραινούντες του κράτους, ακριβώς γιατί το ζήτημα αυτό είναι κατασκευασμένο προς όφελος αυτών, άρα είναι πλαστό στην ουσία του. Η ιδιαιτερότητα της διαχείρισης του παραπάνω πλαστού διλήμματος σήμερα από τα διευθυντήρια δολοφονικά κέντρα καταστολής (νομοθετικό σώμα, ηγεσία της Αστυνομίας κλπ.) έγκειται στο εξής: **Εγκαταλείπονται τα ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ:** Εφαρμογή της ναζιστικής αρχής της συλλογικής ευθύνης, απαγόρευση του «συνανθροίεσθαι», ενός κατεξοχήν (στα χωριά) συνταγματικού δικαιώματος, εφαρμογή βασανιστηρίων μεσαιωνικής αγριότητας σαν απάντηση στην «ελευθερία» πολιτικής βούλησης και έκφρασης-ποινικοποίηση των ιδεών. Να λοιπόν η νέα τακτική: **Ανοιχτή παραβίαση των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και κατασκευή νέων νόμων (βλέπε ΕΚΑΜ - νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά κλπ.) που εκμηδενίζουν και εξευτελίζουν την ανθρωπινή προσωπικότητα.** Πεδιά ασκήσεων της κρατικής καταστολής με **ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΥΡΑ** αναδεικνύονται κοινωνικοί χώροι που δεν παύουν να ευαισθητοποιούνται σε ζητήματα παραβίασης στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και πολύ περισσότερο, χώροι όπου ο αντικρατικό-αντικαπιταλιστικός αγώνας είναι πάνω από όλα συνειδητή στάση ζωής, ταξικής πάλης και τόλμης.

2. Αυτή η επίθεση θα στραφεί λυσσαλέα και στη Θεσ/νίκη την Άνοιξη του '86. Την ύφεση που ακολούθησε η δράση των αναρχικών στην πόλη μετά τη διάλυση των καταλήψεων, τη διαδέχεται μια καινούρια κινητικότητα (χειμώνας '83) η οποία μετα-

τρέπεται σε μια συνεχή παρέμβαση και έχει χαρακτήρα τις πιο πολλές φορές συμπάραστασης και αλληλεγγύης στους σύντροφους της Αθήνας.

Το κράτος κρατούσε πάντοτε τις αναγκαίες αποστάσεις ασφαλείας από τους αναρχικούς της συμπρωτεύουσας θέλοντας να αποφύγει πάση θυσία μια σύγκρουση μ' αυτούς, όχι φυσικά γιατί «φοβόταν» την αντιπαράθεση με μια αδύναμη εξάλλου ανυπαρκτή δυναμική ενός ανυπαρκτού «κοινωνικού αντάρτικου», αλλά γιατί ακριβώς το ίδιο δεν ήθελε να ρίξει «λάδι στη φωτιά» αναζωπυρώνοντας τις ελάχιστες ενδείξεις ενός τέτοιου ενδεχόμενου. Αυτή η τακτική υπαγορευόταν και από την ιδιαίτερη γεωγραφική θέση της Θεσ/νίκης, που σαν τέτοια θα μπορούσε να λειτουργήσει συντονιστικά και αποφασιστικά συσπειρώνοντας τις «σκόρπιες δυνάμεις» της Βόρειας Ελλάδας.

Στάχτη τα περιπολικά.

Ένας τέτοιος «κίνδυνος» άρχισε να γίνεται πιο ευδιάκριτος και μόνο με την πραγματοποίηση της Άτυπης διήμερης συνάντησης αναρχικών ομάδων και απόρων Βορ. Ελλάδας στις 9-10 του Μάη του '86. Η λογική των «αποστάσεων ασφαλείας» εγκαταλείπεται μονάχα περιοδικά, όπως αποδεικνύουν τα γεγονότα της 20/6/85 που είναι αποτέλεσμα της αστυνομοκρατίας στο πάρκο του ΝΤΟ-ΡΕ, μια περιοχή που χαρακτηριστικά προβάλλεται από τον Τύπο σαν «μικρά Εξάρχεια». Η αναφορά σ' αυτά τα γεγονότα είναι απαραίτητη όσον αφορά δυο συμπεράσματα, που ένα χρόνο αργότερα αποδεικνύονται σημάδια για την πορεία του κινήματος στην πόλη. Το πρώτο συμπέρασμα αφορά την ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΗ της εξουσίας να εξοντώσει στη ΓΕΝΕΣΗ της, κάθε δυναμική αντίσταση του χώρου ενάντια στις επιλογές της. Την αποφασιστικότητα αυτή που λειτουργεί ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ-προειδοποιητικά την ενσαρκώνει με βάρβαρους ξυλοδαρμούς των συλληφθέντων. Προφυλάκιση 2 στις φυλακές Γεντί-Κουλέ για 3 μήνες περίπου και την καταβολή υπερωρών χρηματικών εγγυήσεων στη Δίκτη, οι οποίες σε δύο περιπτώσεις φτάνουν το ποσό των 100.000 δρχ(!). Το δεύτερο συμπέρασμα αφορά τον ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ που απελευθερώνει η έκρηξη οργής των συνειδησών σε ζητήματα αστυνομοκρατίας στη Θεσ/νίκη και αποτελεί ένα ΠΡΟΜΗΝΥΜΑ για ό,τι πρόκειται να επακολουθήσει.

Μια μέρα μετά από την αντιπυρηνική πορεία, «συμπωματικά», ο αστυνομικός διευθυντής Θεσ/νίκης αλλάζει που όπως θα

φανεί αμέσως μετά, είναι ο ΔΙΔΥΜΟΣ ΑΔΕΡΦΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ του Δροσογιάννη. (Αναλαμβάνει ο Α. Παπαδημητρίου).

Στις 22 του Μάη '86 μετά από κάλεσμα για συγκέντρωση πορεία (ΚΑΜΑΡΑ) ενάντια στην κρατική βία και τρομοκρατία το κέντρο της Θεσ/νίκης αστυνομοκρατείται ασφυκτικά. Τα ΜΑΤ παρατάσσονται περιμένοντας τη διαταγή για επίθεση, μπροστά στα έκπληκτα μάτια των περαστικών που πληθαίνουν και αρχίζουν να αποδοκιμάζουν τα «όργανα της Τάξης» τα οποία έχουν να τα δουν μ' αυτή την πολεμική εξάρτηση από την εποχή της Χούντας. Παρ' όλο τον πρώτο πανικό και την περικύκλωση των διαδηλωτών από δεκάδες διμοιριών ΜΑΤ και ΜΕΑ η διαδήλωση αποκτά αγωνιστικό παλμό και ξεκινάει κάνοντας μεταβολή. (Είχε κατεύθυνση από Καμάρα δια μέσου της Εγνατίας

προς Αριστοτέλους και πήρε την κατεύθυνση προς Θεολογική Σχολή — αμέσως η πρώτη σκέψη που περνάει από τα μυαλά της αστυν. ηγεσίας είναι να αποκλειστεί η πορεία προς τα εκεί). Ισχυρή δύναμη παρατάσσεται για να εμποδίσει την πορεία προς τη Θεολογική Σχολή, αλλά η πορεία στρίβει στην Εθνικής Αμύνης. Τα ΜΑΤ συμπορεύονται σε αποκοπεί αναπνοής σε διάταξη Π. Στη Τσιμισκή, ομάδα διαδηλωτών που είχε αποκοπεί και εκδιωχθεί στο ύψος Εγνατίας-Εθν. Αμύνης από τα ΜΑΤ, και ένα ευρύ κομμάτι ανθρώπων που στο μεταξύ ευαισθητοποιήθηκαν, ενώνονται αυθόρμητα και πανηγυρικά με τον υπόλοιπο όγκο της πορείας. Το ηθικό τονώνεται. Τώρα η πόλη τραντάζεται από τον ρυθμό των συνθημάτων: «ΟΥΤΕ ΔΟΥΛΟΙ, ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ - ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ», «Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ», «ΡΗΓΚΑΝ-ΓΚΟΡΜΠΑΤΕΣΦ-ΘΑΤΣΕΡ-ΚΩΛ — ΝΑ ΚΑΨΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ», «ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΤΙΜΑΝΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΕΜΕΙΣ ΤΙΜΑΜΕ ΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ» κ.ά. Στο ύψος της πλατείας Αριστοτέλους όπου εκείνη τη στιγμή πραγματοποιείται Ροκ συναυλία και μπρος στα έκπληκτα μάτια ενός ετερόκλητου κόσμου, τα ένστολα γουρούνια, που παρά τις απειλές και την προκλητική τους στάση απέτυχαν στην προσπάθειά τους να βρουν το άλλοθι για να επιδοθούν στις κτηνώδεις ορέξεις τους, επιτίθενται από κλητά χτυπώντας ανελέητα και συλλαμβάνουν όποιον βρεθεί μπροστά τους. Η πορεία της 22/5

είναι στην ουσία και η τελευταία που πραγματοποιείται παρά την άτυπη απαγόρευση της.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΦΜΣ

Οι επόμενες συγκεντρώσεις πορείες που καλούνται, ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ από την αστυνομία απροσχημάτιστα. Μάλιστα οι απαγορεύσεις ανακοινώνονται μια μέρα πριν από τον Τύπο. Έτσι φτάνουμε στη συγκέντρωση που καλείται την Πέμπτη 5/6/86 στην πλατεία Χημείου. Το κέντρο της πόλης κυριολεκτικά έχει καταληφτεί από τους μπάτσους. Κλούβες, περιπολικά, ΜΑΤ, ΜΕΑ έχουν περικυκλώσει την πανεπιστημιούπολη. Απόπειρα πορείας παρεμποδίζεται. Ακολουθεί σύγκρουση. Οι ροπαλοφόροι παραβιάζοντας θεαματικά το πανεπιστημιακό άσυλο, κυνηγάνε τους διαδηλωτές οι οποίοι αμυνόμενοι ταμπουρώνονται στη ΦΣΜ και ανακοινώνουν την κατάληψη του κτιρίου. Με ανακοινώσεις των αποφάσεων της γενικής συνέλευσης της κατάληψης καταγγέλλεται η αστυνομοκρατία, η παραβίαση του παν. ασύλου, η απαγόρευση των διαδηλώσεων σε Αθήνα-Θεσ/νίκη. Βασικό αίτημα και προϋπόθεση για την αποχώρηση από το κτήριο, είναι η άρση της απαγόρευσης της πορείας ώστε να μπορέσει να πραγματοποιηθεί, με παράλληλη απομάκρυνση ΟΛΩΝ των αστυνομικών δυνάμεων από το κέντρο της πόλης. Η κατάληψη συνεχίζει Παρασκευή και Σάββατο. Μπλάνει σε λειτουργία ραδιοφωνικός σταθμός που εκπέμπει στα FM. Διαπραγματεύσεις με τον πρύτανη Φατούρο και άλλους πανεπιστημιακούς. Οι αποφάσεις της γεν. συνέλευσης ακλόνητες. Ξημερώνει Κυριακή...

ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

Ξημερώνοντας Κυριακή 8/6/86, αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση.

ΠΥΡΠΟΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΜΟΛΟΤΩΦ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ, ΜΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟ ΣΟΒΑΡΟ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟ ΔΥΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ. Σύμφωνα με την Ασφάλεια Θεσ/νίκης, η ενέργεια αυτή έχει σχέση με την κατάληψη της ΦΣΜ και θεωρείται ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ενέργεια ομάδας καταληψιών.

Το απροσδόκητο της ενέργειας και ο φόβος δολοφονικής εισβολής Ειδικών Μονάδων καταστολής στα κτήρια, είναι οι δύο κύριες αιτίες της αποχώρησης από αυτό. Ξαφνικά όλα καταρρέουν αιφνιδιαστικά. Αρχίζει ένα πρωτοφανές κύμα διώξεων και τρομοκρατίας που προηγούμενους δεν έχει γνωρίσει η πόλη. Το τρομερό άλλοθι έχει δοθεί. Αδυνατώντας η αστυνομία να εντοπίσει τους πραγματικούς δράστες, αρχίζει τις «κατ' οίκον συλλήψεις» ατόμων με μοναδικό κριτήριο τις ιδέες τους και την αγωνιστική τους δράση και όποιον άλλο βρεθεί στο δρόμο της. Βγαίνουν από το αρχείο της Ασφάλειας «διάφορα» ονόματα και εφευρίσκονται σενάρια για τον καθένα από αυτά, εκδίδοντας ακόμα και σε μια περίπτωση ένταλμα σύλληψης, για άτομο που είχε την «ατυχία» να μη βρίσκεται στο σπίτι του! Σύμφωνα με πληροφορίες, η ανάκριση

συνέχεια στη σελ. 11

συνέχεια από τη σελ. 10

θα επεκταθεί προς την κατεύθυνση και τον εντοπισμό ορισμένων ατόμων, που φέρονται ως «εγκέφαλοι» και «καθοδηγητές» της αναρχικής δράσης τον τελευταίο καιρό στη συμπτωτούσα. (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 12/6/86).

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης κάνει δηλώσεις «περί εγκληματικών στοιχείων», ενώ Τύπος και τηλεόραση κινδυνολογούν ασύστολα για την κρισιμότητα της υγείας των δυο αστυνομικών. Φάλαγγες, εικονικές εκτελέσεις, ατέλειωτοι ξυλοδαρμοί, άσκηση τρομερής ψυχολογικής βίας γνωρίζουν οι συλληφθέντες στα μπουντρούμια της ασφάλειας και προφυλακίζονται στο μεσαιωνικό λείψανο των φυλακών του Γεντί-Κουλέ. Ο υπαρχηγός της αστυνομίας, αντιστράτηγος Σωτήρης Φτάνει στη πόλη. Μέσα στη γενική παραφροσύνη ξεχωρίζει ένα κατ' εξοχήν παράδοξο γεγονός: Οι κατηγορούμενοι φέρονται ως οι κύριοι μάρτυρες κατηγορίας!! Αν είναι δυνατόν να καταθέτεις εναντίον του εαυτού σου! Οι προφυλακισμένοι με «Διαμαρτυρία-καταγγελία» αναφέρονται ανάμεσα στα άλλα και στα εξής:

«Από τους 20 προληπτικά συλληφθέντες, οδηγούμαστε στις 10/6/86(!...) στον εισαγγελέα τελικά 9. Στην ασφάλεια με συνεχή καταπίεση των δικαιωμάτων μας (άρνηση επικοινωνίας με δικηγόρους, όχι ένταλμα σύλληψης, μη ειδοποίηση συγγενών, απάνθρωπα, αισχρά και εξευτελιστικά βασανιστήρια και ψυχολογική βία, παράνομη κατακράτησή μας στην ασφάλεια —ακόμη και μετά την εμφάνισή μας στον Εισαγγελέα, παρά τις σχετικές μας καταγγελίες για βασανιστήρια, ήδη εμφανή κατά τον ημερήσιο τύπο— στήνουν με την άνεση τους ανενόχλητοι(!...) νέα ειδικά πολιτική

σκευωρία λασπολογίας-υποβάθμισης και τρομοκρατίας του χώρου μας με στημένες «καταθέσεις» μας όπου υποτίθεται ότι ο ένας καταδίδει τον άλλον(!...) —καταθέσεις που πρωτοείδαμε στα χέρια των δικηγόρων και αυθόρμητα ανακαλέσαμε στον ανακριτή».

Σταδιακά, οι προφυλακισμένοι διαδηλώνουν, προφυλακίζονται. Ήδη από τις πρώτες μέρες αφήνεται ελεύθερη με περιοριστικούς όρους η Άννα Τσαμπάκη. Ακολουθεί η αποφυλάκιση των Στεφανίδη Νικόλαου, Σιμιτζή Ιωακείμ, Σφέτκου Αθανάσιου και Τάχου Μιχαήλ. Το Σπέντμπερλ αποφυλακίζονται οι: Μουρατίδης Αργύρης, Βαϊνιδιρίλης Αθανάσιος και Κυριάκου Χρήστος. Προφυλακισμένοι παραμένουν στο Γεντί Κουλέ ο Πέτρος Κωνσταντίνος και ο Λιαλιάρης Πασχάλης. Το σκηνικό λοιπόν στη Θεσ/νίκη αλλάζει.

Το κράτος προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους εξεγερμένους νέους με όποιον τρόπο μπορεί, προβάλλοντας παράλληλα σαν υπέρτατη ηθική το έγκλημα του χαφιεδισμού. «Απευθυνόμενος προς τους κατηγορούμενους ο κ. Σιδέρης είπε: “Δεν μπορεί να τα κάνετε αυτά μόνοι σας, κάποιος σας εξωθούν και σας κατευθύνουν”. Στη συνέχεια, τους κάλεσε να κατονομάσουν αυτά τα άτομα, ώστε να είναι δυνατόν “να ελαφρύνετε τη θέση σας”. Επίσης: “Με παραινετικό τρόπο απευθύνθηκε προς τους κατηγορούμενους και ο προϊστάμενος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών κ. Φρίξος Πασχαλίδης. Τους προειδοποίησε πως “όλοι πρέπει να καταλάβουν ότι η Πολιτεία έχει τώρα πια αποφασίσει να σταματήσει αυτό που γίνεται και να προστατεύσει τον εαυτό της”. (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ). Μόνο που ο κ. Φρίξος δεν μας λέει τι εννοεί με τη φράση: “να σταματήσει αυτό που γίνεται...”».

Μήπως εννοεί να σταματήσει κάθε φωνή διαμαρτυρίας, κάθε πράξη αντίστασης, ενάντια στην «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» ΤΟΥ, το κράτος, τη σάπια κοινωνία της οποίας ο ίδιος αποτελεί σιχαμερό γρναζή;

Μήπως εννοεί να σταματήσει να λειτουργεί λογικά ο ανθρώπινος εγκέφαλος και να μεταβληθεί σε πεδίο δοκιμών των σύγχρονων τεχνολογιών επιστημών με σκοπό η αυθόρμητη σκέψη να δολοφονηθεί και τη θέση της να πάρει κάποιο «ευφυές» πρόγραμμα τηλεκατεύθυνσης «εκ των άνω»;

Μήπως εννοεί να σταματήσουν οι ζεστές ανθρώπινες σχέσεις, ο έρωτας, η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη, που συνθλίβουν τις χάρτινες σχέσεις —εμπορικές συναλλαγές των ανθρώπων της Πολιτείας του καπιταλισμού;

Αν εννοεί τα παραπάνω, ε τότε ΝΑΙ. Θα γίνουμε εμπόδιο στα σχέδια της Πολιτείας και πολέμιοι της. Και αν το κράτος αποφασίζει να εντείνει τη καταστολή του για να προστατεύει τον εαυτό του από την πάλη των εξεγερμένων προλεταρίων, τότε και οι εξεγερμένοι θα οργανώνουν την αυτοάμυνά τους και θα συνεχίζουν να αγωνίζονται με περισσότερη μαχητικότητα. Μια ήττα σε μια μάχη, δε σημαίνει ήττα στον πόλεμο. Από μια ήττα προσκομίζουμε χρήσιμα συμπεράσματα και αποφεύγουμε επανάληψη των ίδιων λαθών και συγχρόνως συνειδητά και υπεύθυνα προσδιορίζουμε τη σχέση: **συνθμάν - τόπος - χρόνος - υποκειμενικές συνθήκες** και επεμβαίνουμε μέσα σ' αυτή με σιγουριά και αυτοπεποίθηση για να παλαίσουμε μέχρι την τελική νίκη. Το παιδικό πρόσωπο της Θεσσαλονίκης ωριμάζει. «Η άγρια κρατική καταστολή, δυνάμνει, παρά εξασθενεί τον αντικρατικό αγώνα». Η πρωτοφα-

νής βαρβαρότητα της κρατικής καταστολής που εκδηλώθηκε στον αντιεξουσιαστικό-αναρχικό χώρο Θεσ/νίκης μετά τα γεγονότα της 8/6/86 θα αποδειχτεί στο μέλλον, προς έκπληξη της εξουσίας, σαν βίαιο ξερίζωμα ενός κεφαλιού της Λερναίας Ύδρας. Καιρός λοιπόν να φυτρώσει το διπλό κεφάλι...

Αυτό το μικρό εισαγωγικό κείμενο γράφτηκε με τη φιλοδοξία να λειτουργήσει σαν πρόσκληση για μια διήμερη ή πολυήμερη συνάντηση των αναρχικών της Θεσ/νίκης. Μια τέτοια συνάντηση θεωρήθηκε απαραίτητη, για τους εξής —επιγραμματικά διατυπωμένους— λόγους:

α) γιατί η αυτοοργάνωσή μας είναι, τώρα περισσότερο από ποτέ, αναγκαία, σαν η μόνη ουσιαστική προετοιμασία κι απάντησή μας, τόσο στο επίπεδο μιας ευρύτερης κοινωνικής παρέμβασης όσο και σ' αυτό της αυτοάμυνας, απέναντι στο κύμα κρατικής βίας και καταστολής που θ' ακολουθήσει στο χρόνο που έρχεται.

β) γιατί τα γεγονότα, κατά τη διάρκεια αλλά και μετά την κατάληψη της ΦΜΣ, έδειξαν πόσο πλασματικές αποδεικνύονται οι βάσεις της οποιας συλλογικότητάς μας σε ώρες διαγωγών και πόσο εύκολη κι εκ των ενόντων ή —έστω και προσωρινή— διάλυσή μας

γ) γιατί αν δεν αποκτήσουμε την ικανότητα για γόνιμη κριτική της εμπειρίας, δύσκολα ή ποτέ δεν θα καταφέρουμε να ξεπεράσουμε επανειλημμένα λάθη του παρελθόντος.

δ) γιατί μια τέτοια διάθεση γόνιμης κριτικής, απαιτεί την προσέγγιση από πιο ξεκάθαρες σκοπιές, τον επαναπροσδιορισμό και την διεξοδική συζήτηση ένα σωρό ζητημάτων. Και πρόκειται απ' ενός για ζητήματα αρχειακά κι αφετέρου για ζητήματα πρακτικότερα που αφορούν τις βάσεις και τις προοπτικές μιας από δω και πέρα κοινής δουλειάς.

Γιατί, τελικά δεν θέλουμε και δεν πρέπει να βρεθούμε πάλι μπροστά σε οδυνηρές εκπλήξεις, από την επομένη ήδη μέρα των δημοτικών εκλογών, ν' ανακαλύψουμε για πολλοστή φορά τον εαυτό μας στην ουρά των γεγονότων, ετεροκαθοριζόμενοι γι'

άλλη μια φορά αποκλειστικά βάσει των κρατικών προκλήσεων κι αυθαιρεσιών. Και γιατί, δεν θέλουμε να διαωνίζεται επ' αόριστον η μονόδρομη, εξουσιαστική και διαστρεβλωμένη σχέση απόστασης από τον υπόλοιπο κόσμο. Θέλουμε ν' αρθρώσουμε ουσιαστικό λόγο κι αν δεν καταφέρουμε να επιλύσουμε, τουλάχιστον να προσδιορίσουμε τα πλαίσια από μια σειρά προβλήματα σε ζητήματα καίρια, όπως:

1) Τι είναι ο αναρχισμός; είναι καιρός, πέρα από τις φετιχοποιημένες «Γραφές των Πατέρων», να σκύψουμε πάνω στη σύγχρονη, πιστική και τρέχουσα δική μας πραγματικότητα, να ξεκαθαρίσουμε τα κίνητρά μας και να διατυπωθεί στο βαθμό του δυνατού, τι εννοεί ο καθενας όταν λέει πως είναι αναρχικός, τι οραματίζεται στα πλαίσια μιας αναρχικής κοινωνίας, πόσο αυτό το όραμα αντανάκλα στα μέσα και στην καθημερινή ζωή.

2) Μια κριτική της εμπειρίας των τελευταίων χρόνων, κριτική που πρέπει να καταφέρουμε να μην εκφυλιστεί σε προσωπικές μομφές και επιθέσεις.

3) Οργάνωση: πώς βλέπει ο καθενας μας την μέχρι τώρα, και πώς αντιλαμβάνεται την παραπέρα οργάνωσή μας.

5) Προσωπικές σχέσεις —πώς κατά τη γνώμη μας οικοδομείται η περιβόητη συντροφικότητα— πώς αντιλαμβανόμαστε το επαναστατικό καθήκον σε καιρούς παροξυσμού της τρομοκρατίας.

Για να μην πέσει στο κενό η πρόταση συνάντησης και καταλήξει ν' ανακυκλωθεί μες τη στεριότητα προηγούμενων ανάλογων εγχειρημάτων: Οφείλουμε να παραμερίσουμε την κοντόφθαλμη προσκόλληση σε προσωπικές διενέξεις και βεντέτες, τα παιχνιδάκια αυτοεπιβεβαίωσης κι εθραυσταίων ή μονολιθικών σφαιρών επιρροής, να παραμερίσουμε επιτέλους την τόσο ύποπτη επιμονή μας στις διαφορές μας και στο κατ' εξοχήν εξουσιαστικό παιχνίδι του διαχωρισμού, ν' αναζητήσουμε όσα μας ενώνουν και να πάρουμε ώριμα θέση υπεύθυνη απέναντι στα σοβαρά και φλέγοντα προβλήματα, που αντιμετωπίζουμε, με πνεύμα σεβασμού και αυτοσεβασμού.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

Με το άρθρο 5: τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών και χρηματική ποινή έως 50 εκατομμύρια, όποιος: εισάγει, αποθηκεύει, αναμιγνύει, παρασκευάζει, καλλιεργεί, κατέχει, αποστέλλει, διαθέτει, συντελεί, νοθεύει και πλαστογραφεί συνταγές.

Με το άρθρο 6 τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον (15) ετών αν ο κατηγορούμενος είναι υπάλληλος υπηρεσίας που ασχολείται με ναρκωτικά, με το άρθρο 7 τιμωρούνται οι φαρμακοποιοί με πέντε χρόνια όσοι δίνουν ναρκωτικά φάρμακα χωρίς συνταγή.

Με το άρθρο 12 τιμωρούνται με φυλάκιση οι χρήστες ναρκωτικών και ενοποιείται στο δικαστήριο ο εγκλεισμός του χρήστη σε ίδρυμα για αποτοξίνωση ή στις φυλακές. Με το άρθρο 15 απαγορεύεται η άσκηση επαγγέλματος, με το άρθρο 16 δημοσιεύεται στο τύπο η καταδικαστική απόφαση, με το άρθρο 17 επιβάλλονται περιορισμοί διαμονής (κοινώς εξορία) με το άρθρο 19 δημεύεται η περιουσία. Με το άρθρο 20 η αστυνομία ασκεί την αστυνόμευση και την προανάκριση σ' όλη την επικράτεια της Χώρας. Με το άρθρο 21 όταν τελειώσει η ανάκριση και η δικογραφία πάει στο εφετείο, απ' όπου η υπόθεση οδηγείται κατευθείαν στο ακροατήριο με απευ-

θείας κλήση. Επίσης ο ανακριτής μπορεί να διατάξει τη κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων των κατηγορουμένων. Με το άρθρο 23 το τριμελές πλημμελειοδικείο αποφασίζει για το χρόνο νοσηλείας του τοξικομανή πέρα του ελαχίστου χρόνου θεραπείας. Με το άρθρο 24 προωθείται ο χαφιεδισμός αφού προβλέπεται η αναστολή της ποινής για όσους καταδίδουν άλλους και με το άρθρο 26 καθορίζεται η θεραπεία στα κέντρα αποτοξίνωσης.

Το κράτος προσπάθησε να πείσει ότι ο νόμος θα λύσει το πρόβλημα προσφέροντας στα μάτια της συντηρητικής κοινής γνώμης το κτύπημα των εμπορών. Γίνεται λόγος για πρόληψη, το υπουργείο Νέας Γενιάς μιλάει για τα κοινωνικά αίτια του προβλήματος για να συγκαλυφτεί το φασιστικό νομοθετικό τερατούργημα. Το νομοσχέδιο μόνο κατασταλτικά λειτουργεί. Εισάγει τη φασιστική λογική της συλλογικής ευθύνης με τη δήμευση της περιουσίας των συγγενών των κατηγορουμένων, θεσπίζει την εξορία, παρατείνει τη προσωρινή κράτηση, απαγορεύει την άσκηση επαγγέλματος και κυρίως εξακολουθεί η ποινικοποίηση της χρήσης.

Είναι αστείο να γίνεται λόγος για θεραπεία και αποτοξίνωση όταν στο Κέντρο «ΙΘΑΚΗ» της Σίνδου μόνο 30 άτομα μπορούν να φιλοξενηθούν. Έτσι οι χρήστες θα εξακολουθήσουν να «θε-

ραπεύονται» στις φυλακές. Συνεχίζεται να μην ισχύει η διάκριση σκληρών και μαλακών (ή πίων) ναρκωτικών. Μ' αυτό τον τρόπο η ηρωίνη θα διαδοθεί περισσότερο αφού έχει μεγαλύτερο κέρδος για τους εμπόρους. Χαρακτηριστικά αυτός που θα συλληφτεί με ένα τσιγάρο χασίς θα μείνει περισσότερο χρόνο στη φυλακή απ' το χρήστη της ηρωίνης που είναι εξαρτημένος και το δικαστήριο αποφασίζει τη θεραπεία του. Έτσι ουσιαστικά με το νομοσχέδιο γίνεται κτύπημα στο χασίς ενώ προωθείται η ηρωίνη.

Ο εγκλεισμός των τοξικομανών στα ιδρύματα δεν προϋποθέτει την επιτυχία της θεραπείας. Η απομόνωση απ' το κοινωνικό περιβάλλον, απ' τους κοντινούς ανθρώπους, τα αδιέξοδα που δημιουργεί η ίδια η κοινωνία, οι τραυματικές εμπειρίες δεν μπορούν να ξεπεραστούν σ' ένα χώρο όπως τα ιδρύματα, όπου αναπαράγονται οι σχέσεις εξουσίας γιατρού-αρρώστου.

Το νομοσχέδιο κρύβει και ένα μεγάλο κίνδυνο. Να χρησιμοποιηθεί απ' το κράτος και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς για να διωχτούν όσοι αντιστέκονται στις επιδιώξεις του. Η πρόσφατη σκευωρία κατά της δικηγόρου Κατερίνας Ιατροπούλου για κατοχή ναρκωτικών κατά την έρευνα στο σπίτι της, κάνει τον κίνδυνο άμεσα ορατό. Η τακτική του σπιδώματος και της εξόντωσης μέσω των ναρκωτι-

κών, απ' την αστυνομία είναι μια διεθνής πρακτική των εξουσιαστών. Με την επέκταση της αστυνόμευσης η εξουσία μπορεί να συκοφαντεί και να τρομοκρατεί χώρους που μέχρι τώρα δεν μπορούσε να ελέγξει. Παράδειγμα η τρομοκρατία που εξαπολύθηκε στα νησιά το καλοκαίρι ενάντια στους νεολαίους που έχουν ένα άλλο τρόπο ζωής και με το πρόσημα της έρευνας για ναρκωτικά το όργιο της αστυνόμευσης που ακολούθησε με αυθαίρετες εξακριβώσεις, ξυλοδαρμούς και παράνομες συλλήψεις. Όπως επίσης η «περιέργη» ανοχή (μόνο) της Αστυνομίας στο εμπόριο ηρωίνης στα Εξάρχεια, χρησιμοποίηθηκε για να κτυπηθούν αργότερα όσοι αντιστέκονταν σ' αυτό το χώρο. Όταν οι αναρχικοί το χειμώνα πήραν τη πρωτοβουλία να σταματήσουν το εμπόριο ναρκωτικών στη πλατεία Εξαρχείων κτυπήθηκαν απ' τα ΜΑΤ και στάλθηκαν στο δικαστήριο.

Όταν οι αναρχικοί κολλούσαν την αφίσα «Οι μπάτσοι που λάνε την ηρωίνη» στάλθηκαν στον εισαγγελέα για εξύβριση.

Όταν κρατούμενοι στις φυλακές καταγγέλλουν τους δεσμοφύλακες ότι κάνουν εμπόριο, βασανίζονται και στέλνονται στα πειθαρχεία για προσβολή του «σωφρονιστικού συστήματος».

Η αστυνομία είναι λοιπόν ο μοναδικός χειριστής απ' τη μεριά του κράτους του προβλήμα-

τος ναρκωτικά, και το καινούριο νομοσχέδιο της δίνει περισσότερες αρμοδιότητες. Το κράτος έχει λόγους να εμφανίζεται διώκτης των εμπορών, συλλαμβάνοντας μερικά «βαποράκια» και μερικούς χρήστες, τους παρουσιάζει ως εγκληματίες στα μάτια του κόσμου, το εμπόριο αυξάνει, οι θάνατοι πληθαίνουν, οι φυλακές γεμίζουν, οι γιατροί θα βρουν νέες θέσεις εργασίας στα ιδρύματα, νομοθετούνται «ολοκληρωτικοί» νόμοι, το πρόβλημα όμως θα παραμένει γιατί παραμένουν οι αιτίες που το γεννούν.

Ταυτόχρονα με το νομοσχέδιο αυτό γίνεται ένα συγκεκριμένο και ουσιαστικό κτύπημα στην έκφραση ιδεών. Γιατί διώκονται όσοι προπαγανδίζουν τα ναρκωτικά. Αν δηλ. κάποιος αναφερθεί στη διαφορά μεταξύ μαλακών (χασίς) και σκληρών (ηρωίνη κλπ.) ναρκωτικών εξηγώντας την ακινδυνότητα, ουσιαστικά του χασίς, κλείνεται στη φυλακή.

Έτσι ένα τελειώως αντιφατικό νομοσχέδιο που δεν μπορεί να επιλύσει ένα τεράστιο πρόβλημα όπως τα ναρκωτικά έρχεται να επιβάλλει ένα ακόμα κατασταλτικό μέτρο στην κοινωνία.

Το κράτος για μια ακόμα φορά καταδειχνει το ολοκληρωτικό του πρόσωπο.

Οι κατασταλτική αυτή επέμβαση όμως και τόσες άλλες δεν πρέπει να μας αφήσουν αδιάφορους....

ΟΙ 7 ΟΧΑΪΟ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΚΑΝ

(από τους Outside Agitators)

NEA YOPKH - Στις 4 Μαρτίου μετά από ένα ρεκόρ δεκαεξαήμερης εξέτασης μια ομοσπονδιακή δικαστική επιτροπή του Μπρούκλιν, καταδίκασε έξι από τους επονομαζόμενους «7 του Οχάϊο» που αντιμετώπιζαν 27 κατηγορίες για τοποθετήσεις βομβών σε στρατιωτικά κτίρια και κτίρια οργανισμών στο Westchester, στο Queens, στο Bronx και στο Long Island. Οι ένοργοι ύστερα από 39 ψηφοφορίες βρέθηκαν σε αδιέξοδο.

Κάθε ένας από τους τέσσερις άντρες της ομάδας καταδικάστηκε την επόμενη κάποιες νέες βομβιστικές ενέργειας. Καμιά ημερομηνία για την απαγγελία καταδίκης δεν είχε οριστεί για τους έξι, οι οποίοι αντιμετωπίζουν ποινές φυλάκισης για 25 ως 65 χρόνια.

Νά'μαστε λοιπόν πάλι με τη χλιοειπωμένη ερώτηση: ποιοι είναι οι πραγματικοί συνομωτές; Είναι ο επτά άνθρωποι που κατηγορούνται ότι ανήκουν στην UFF ή οι ιδρυτές του κράτους, οι δικαστές και η άρχουσα τάξη;

Οι επτά —Raymond Luc Levasseur, Patricia Gross, Carol Ann Manning (η μόνη που αθωώθηκε), Thomas William Mannig, Richard Charles Williams, Barbara Curzi και Jaan Karl Laaman— οδηγήθηκαν σε δίκη για μια σειρά βομβιστικών ενεργειών που έγιναν από το 1982 ως το '85. Οι στόχοι ήταν γραφεία των αερογραμμών της Ν. Αφρικής, της I.B.M., της Union Carbide και άλλων μεγάλων εταιρειών που αποκομίζουν τεράστια κέρδη από το έγκλημα. Αρνήθηκαν όλες τις κατηγορίες και απολογούνται «ένοχοι του ότι υπήρξαν αθώοι».

Όσο βρίσκονταν στη φυλακή, κρατήθηκαν όλοι σε απομόνωση, μια που το κράτος ξεχνά

σταθερά ότι ο καθένας είναι αθώος μέχρι τη στιγμή που θ' αποδειχθεί ένοχος. Δύο φορές τους έχουν αποκοιμίσει με αναισθητικό όπλο, την πρώτη φορά στο δικαστήριο δεν τους επιτράπηκε να παρουσιάσουν τις αρχικές τους καταθέσεις. Η γυναίκα χρειάστηκε να κάνει έντονες διαμαρτυρίες για τη σωματική έρευνα από άντρες. Κάποιος πατέρας χρειάστηκε ν' αρχίσει απεργία πείνας που κράτησε 30 μέρες, με σκοπό να πάρει τα παιδιά του απ' την κρατική επίβλεψη και να τα έχει υπό επίβλεψη συγγενική.

Το κράτος δεν έχει κανένα πραγματικό ενοχοποιητικό στοιχείο εναντίον όλων αυτών των ανθρώπων. Δεν υπάρχουν δακτυλικά αποτυπώματα, δεν υπάρχουν μάρτυρες, καμιά ποσότητα δυναμίτιδας δεν βρέθηκε.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ

Το κράτος κόλλησε στους «7 του Οχάϊο» (έτσι αποκαλούνταν από τον τύπο επειδή οι πέντε συνελήφθησαν στο Οχάϊο) την ετικέτα των «εγκληματιών» και των «τρομοκρατών», αλλά δεν είναι έτσι. Οι 7 είναι Μαχητές της Ελευθερίας, με ξεκάθαρες ιδέες, προθέσεις και στόχους. Στο δικαστήριο εξήγησαν, γιατί σαν επαναστάτες που πολεμούσαν τα δεινά της σημερινής κοινωνίας, αναγκάστηκαν να στραφούν σε μια παράνομη ζωή (για να το καταλάβουμε αυτό, αρκεί να θυμηθούμε τους δολοφόνους των μελών της ομάδας των Μαύρων Πανθήρων).

Έζησαν παράνομα με επιτυχία για αρκετά χρόνια, μαζί με τα παιδιά τους (ο Ray έζησε έτσι για 10 χρόνια).

Ποτέ δεν δέχτηκαν ότι είναι μέλη της UFF. Ωστόσο θεωρούν τους εαυτούς τους σαν ένα μέλος

τους «ένοπλου, παράνομου επαναστατικού κινήματος» και είναι πλήρως αλληλέγγυοι στη δράση της UFF που αποτελεί κομμάτι του αγώνα εναντίον του απαρχάιντ στη Ν. Αφρική και εναντίον του αμερικάνικου στρατοκρατικού μηχανισμού.

Σ' όλη τη διάρκεια της δίκης, ο Ray Levasseur (υπεραπιδεμένος ο ίδιος τον εαυτό του) και μία ομάδα δικηγόρων περιλαμβανομένου και του William M. Kunstler, συνεχώς ανέτρεπαν τα ενοχοποιητικά στοιχεία που το κράτος επινόησε (χρησιμοποιώντας τους συνηθισμένους χαφιέδες, τα ψέμματα κ.λπ.). Το κράτος θα μπορούσε ίσως ν' αποδείξει ότι οι 7 είχαν συμμετάσχει σε βομβιστικές ενέργειες, με την προϋπόθεση ότι θα βρισκόταν εκρηκτικά και εγχυρίδια για την κατασκευή βομβών. Το κράτος επίσης παρουσίασε κωδικοποιημένες σημειώσεις από συναντήσεις, αλλά ακόμα κι όταν αποπειράθηκε να τις αποκρυπτογραφήσει (κάνοντας εσκεμμένες παραποιήσεις, αλλάγες στις καταθέσεις κ.λπ.) δεν κατάφερε να αντιπαραβάλλει τις βομβιστικές ενέργειες με τις σημειώσεις.

Οι 7 προέρχονται όλοι από την εργατική τάξη και δίνοντας τη μάχη τους για την επιβίωση ενάντια στην ανεργία, στην κόλαση του να φέρνεις παιδιά σε μια κοινωνία όπου τα παιδιά θεωρούνται αντικοινωνικά ή βάρη μέχρι τη στιγμή που θα μεγαλώσουν αρκετά ώστε να μπορούν να κατεβαίνουν στα ορυχεία ή να πηγαίνουν στα εργοστάσια... —έχουν αποκτήσει εμπειρίες για όλα τα σκατά που το κράτος ξεχνεί πάνω μας.

Το «έγκλημα» που έχουν διαπράξει οι 7 είναι τ' ότι έδειξαν την αλληλεγγύη τους τους ένο-

πλους αγώνες του Ελ Σαλβαδόν, της Ιρλανδίας, της Νικαράγουα, της Ν. Αφρικής και οπουδήποτε κυριαρχεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός που αναγκάζει τους φτωχούς να αγωνίζονται για βασικά δικαιώματα όπως είναι η τροφή, η στέγη και η υγεία των παιδιών. Ακόμα περιλαμβάνεται κι ο αγώνας εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες.

ΚΛΙΜΑ ΦΟΒΟΥ

Εδώ έχουμε ένα απόσπασμα απ' την αρχική κατάθεση του Ray Levasseur: «Αυτή η κυβέρνηση μιλά για ένα κλίμα φόβου υπαινισσόμενη ότι αυτό δημιουργήθηκε απ' τη UFF, πράγμα που είναι ψευδές. Δεν θέλει όμως να μιλήσει για το φόβο και τον τρόμο που νιώθουν οι Μαύροι κάτοικοι αυτής της χώρας. Δεν θέλουν να μιλήσουν για τον Michael Stewart τον νεαρό νέγρο που πέθανε αφού κτυπήθηκε κτηνωδώς από μέλη της Αστυνομίας Μεταγωγών και για τ' ότι οι μπάτσοι αυτοί δεν δικάστηκαν ποτέ για φόνο. Και μήπως δεν αποτελεί απόδειξη τ' ότι αυτή η κυβέρνηση δεν μιλά για την Eleanor Bumpers, μια 67χρονη γιαγιά που πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε από την Μονάδα Άμεσης Δράσης της Αστυνομίας; Ούτε οι δικοί της δολοφόνοι οδηγήθηκαν ποτέ στη δικαιοσύνη.

Η ο Willie Turks, ένας νεαρός μαύρος που χτυπήθηκε και πέθανε στους δρόμους του Μπρούκλιν —της πόλης στην οποία βρισκόμαστε κι εμείς— από λευκούς που σκέφτονται με τη λογική της Κου-Κλουξ-Κλαν; Ούτε αυτοί κατηγορήθηκαν ποτέ για φόνο.

Η κυβέρνηση δεν θέλει να μιλά για κείνο το είδος βομβιστικών ενεργειών, όπως αυτό που πρόσφατα έγινε στη Φιλαδέλ-

φεια, όπου 11 Μαύροι (άντρες, γυναίκες και παιδιά) σκοτώθηκαν όταν η αστυνομία έριξε μια ισχυρότατη βόμβα στο σπίτι που ζούσαν. Οι αξιωματικοί της αστυνομίας ποτέ δεν κατηγορήθηκαν για έγκλημα. Κι όμως αυτά τα είδη εγκλημάτων είναι που φανερώνουν τη δόλια πρόθεση.

Αυτά είναι τα προμελετημένα εγκλήματα με την πιο διαβολική πρόθεση. Η κυβερνητική υποκρισία και ο ρατσισμός προσπαθούν να μας εμποδίσουν να δούμε ότι όπως και στη Ν. Αφρική, όπου ο αγώνας γίνεται για αυτοδιάθεση και ελευθερία έτσι και σ' αυτή τη χώρα υπάρχει μια εθνότητα, μια εθνότητα Μαύρων που είναι αναγκασμένοι να ζουν κάτω από πραγματική καταπίεση, μια εθνότητα με ιστορία 400 χρόνων περηφάνειας και αντίστασης, μια εθνότητα που στόχος της είναι η αυτοδιάθεση και η ελευθερία».

Όλη η αρχική κατάθεση του Ray αποτελεί μια έμπνευση και δείχνει ακριβώς πού στέκονται οι 7.

Αν θέλετε ένα αντίγραφο στείλτε μας μια συνεισφορά και θα σας το στείλουμε. Όλες οι εισπράξεις διατίθενται για τους 7.

Πώς είναι δυνατόν αυτοί οι επαναστάτες να καταδικάζονται με αυτούς τους είδους τα στοιχεία όταν οι δολοφόνοι του Michael Stewart κυκλοφορούν ελεύθεροι; Όλα αυτά μας αποδεικνύουν με το παραπάνω τ' ότι δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε το νομικό σύστημα ή απλά και μόνο τις νόμιμες μεθόδους πάλης.

Η διεύθυνσή μας είναι:
Ohio 7 Defense Committee
P.O. Box 530,
Cathedral Station,
New York
N.Y. 10025.

ΠΟΛΩΝΙΑ

ΜΙΑ ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ «ΚΟΚΚΙΝΟ»

(Το παρακάτω άρθρο είναι αναδημοσίευση από τη «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ», Απρίλης 86. Γραμμένο από κάποιον στέλεχος του συνδικάτου, αναφέρεται στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η νεολαία στην Πολωνία και στην στρόφι που κάνει προς τον αναρχισμό.)

Ασχολούμαι με το ζήτημα της νεολαίας, αρκετό καιρό τώρα. Το συζητώ με ακτιβίστες της Αλληλεγγύης, το θίγω σε διάφορες συναντήσεις επιτροπών. Όλοι συμφωνούν μαζί μου ότι το πρόβλημα είναι πολύ σημαντικό αλλά τα πάντα σταματούν στην απλή διαπίστωση, όχι εξ αιτίας κάποιας κακής πρόθεσης αλλά λόγω αδυνατότητας...

Τι να πούμε κανείς στα 16χρονα. Δεν υπάρχουν πλάνα για συλλογικές δραστηριότητες. Στην Αλληλεγγύη τα πράγματα αντιμετωπίζονται μέσα από κλισέ. Έχουν την άποψη ότι πρέπει να περιμένουν έως ότου οι 16χρονοι ωριμάσουν και γίνουν εργάτες ή φοιτητές· τότε θα ασχοληθούν μαζί τους.

Πιστεύω πως τα άτομα ηλικίας 17-20 είναι μια απίστευτα απογοητευμένη γενιά. Δεν ξέρω πως θα εξελιχθούν αργότερα. Ίσως αντί για πολύγραφους που εισάγαμε εμείς, να εισάγουν όπλα. Ποιο είναι το μέλλον τους; Τα τραγούδια τους λένε:

«Θα έχω διαμέρισμα το 2010», ακούγοντάς το σε κατακλύζει απόγνωση. Αυτό είναι

πλήρης εγκατάλειψη. Και όμως υπάρχουν νέοι που προσπαθούν να κάνουν κάτι, προσπαθούν να δώσουν στη ζωή τους κάποιο νόημα.

Πόσοι είναι αυτοί οι εξεγερμένοι νέοι;

Ακόμη και εάν είναι μια μικρή μειοψηφία, η ύπαρξή τους είναι ιδιαίτερα σημαντική.

Σ' αυτήν την απερίγραπτα πικρή πραγματικότητα της Λαϊκής Δημοκρατίας της Πολωνίας, οι νέοι ψάχνουν ένα δρόμο ν' ακολουθήσουν, ένα τρόπο να φανούν διαφορετικοί, στην προσπάθειά τους να κάνουν «κάτι». Αλλά το τίμημα είναι ακριβό. Το καθεστώς κτυπά την νεολαία επιδεικνύοντας απaráμυλο κοινωνικό ρατσισμό, ακριβώς γιατί τη φοβάται. Τραγικά παραδείγματα οι Gregor Przemysk και Marcia Antonowicz που πέθαναν ανεξήγητα και οι δύο μέσα στα κελιά της ασφάλειας.

Ανεξάρτητα με το τι πιστεύει ο καθένας για τους punks, αυτοί οι νέοι με τις χρωματιστές χαίτες, τα σκουλαρίκια, τις παραμάνες και τα καρφιά ψάχνουν για μια μορφή ελευθερίας.

Και η ελευθερία είναι κάτι που όλοι μας έχουμε ψηλά μέσα μας.

Πάρ' όλο ότι για τη γενιά μου η μουσική τους υποκοιλούρα είναι περίεργη και ακατανόητη, γι' αυτούς είναι τρόπος έκφρασης και ζωής, ιδεολογία που αγγίζει τα όρια θρησκευτικής πίστης.

Οι punks, αυτοί που ακούνε reggae, οι πολωνοί gastafarian ανήκουν στην ευρωπαϊκή νεολαία.

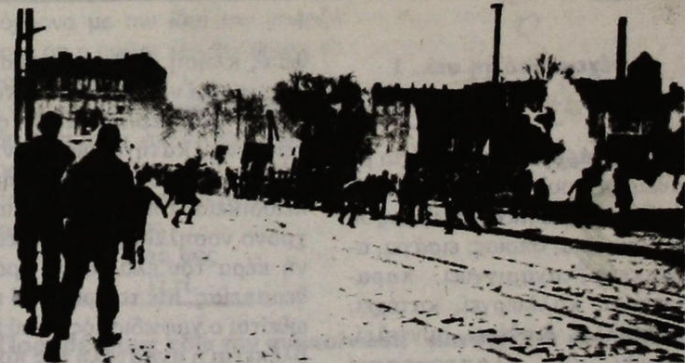
Αλλά στην Πολωνία καταστέλλονται άμεσα για αυτές τις ελευθεριακές τους απόψεις. Ξέρω 16χρονους που συλλαμβάνονται, ξυλοκοπούνται, καθαρά για λόγους εμφάνισης και κρατούνται παράνομα για 48 ώρες, τουλάχιστον μια φορά το μήνα.

Πέρσι εμφανίστηκε στο Gdansk το κίνημα για μια εναλλακτική κοινωνία (RSA). Τα μέλη του πρωτοεμφανίστηκαν τη πρωτομαγιά του '85 (στη μεγάλη πορεία της ημέρας). Μερικές εκατοντάδες άτομα με ροζ και πράσινα μαλλιά, μαύρα μπουφάν και μπλε γυαλιά συμμετείχαν στην πορεία.

Η εικόνα ήταν όντως θεαματική. Κρατούσαν τεράστια μαύρα πανώ που έγραφαν:

«Η Αλληλεγγύη πολεμά».

Η RSA συσπειρώνει ελευθεριακούς της Αλληλεγγύης και α-

Συγκρούσεις αστυνομίας και διαδηλωτών εργατών, το 1970.

ναρχικούς. Οι περισσότεροι είναι μαθητές σε τεχνικά λύκεια, ζουν σε εργατικές περιοχές. Άλλο τους κοινό χαρακτηριστικό είναι ότι είναι οπαδοί της Λέκια (ποδοσφαιρική ομάδα του Gdansk) και το γήπεδο του Gdansk είναι απ' τους τόπους μάζωξής τους.

Έχω όλες τις αναρχο-επιδεικτικές διακηρύξεις τους. Ο πασιφισμός τους είναι κάπως ιδιόμορφος. Πιστεύουν ότι εάν σου επιτεθούν βίαια πρέπει να αντισταθείς βίαια. Φιλοδοξούν να ενεργοποιήσουν πλατύστες ομάδες νέων και να καταγραφούν από το καθεστώς σαν κοινωνική ομάδα που αντιδρά.

Πέρσι, στο φεστιβάλ rock του Jarochin ήταν οι μόνοι που μίλησαν στο κοινό. (Κανείς άλλος δεν εκμεταλλεύτηκε την καταπληκτική αυτή ευκαιρία να απευθυνθεί στους περισσότερους από 20.000 νέους, που είχαν συγκεντρωθεί). Ταυτόχρονα μέλη της RSA μοίραζαν αντιεγκλογικές προκηρύξεις. Παρόμοια έγι-

νε και με τους προσκυνητές στη Crestochowa, όπου έκαναν μια σειρά παρεμβάσεις παρ' όλο ότι η ιδεολογία τους είναι αθεϊστική.

Μοιράζουν προκηρύξεις, γράφουν στους τοίχους και στις πορείες είναι οι πλέον μαχητικοί, όταν αμύνονται στις επιθέσεις της αστυνομίας. Πιστεύουν ότι η κατάλληλη προετοιμασία για μια πορεία απαιτεί να φοράς μάσκα και κράνος. Πιθανόν να μας φαίνονται όλα αυτά παιδιαστικά, αλλά στη Nowa-Huta (κοντά στη Κρακοβία) πολλά άτομα αναγνωρίστηκαν από φωτογραφίες και συλλήφθηκαν.

Τους παρατηρώ και αναρωτιέμαι ποια κατεύθυνση ακολουθούν.

Τίποτε δεν είναι ευδιάκριτο, ίσως τελικά αποδειχθούν ένα παροδικό κοινωνικό μόρφωμα που θα σβύσει σύντομα. Ίσως οι δραστηριότητές τους έχουν κάποια φασιστοειδή κατάληξη. Διαφορετικά αυτό το κίνημα θα ωριμάσει.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Α. ΣΤΙΝΑ

Κύκλοφόρησε αυτές τις μέρες ένα βιβλίο με τον τίτλο «Προλετάριος και Διεθνιστής της κατοχής» (Εκδόσεις Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη). Πρόκειται για τις εφημερίδες, που, όπως λένε οι εκδότες, έβγαζε η ΕΟΚΔΕ στην κατοχή. Σ' ένα απ' αυτούς τους «Διεθνιστές» (Δεκέμβρης 1943 - σελίδα βιβλίου 169-174) δημοσιεύεται ένα άρθρο με τον τίτλο «Ένας βρυκόλακας του Ντεφαιτισμού». Σ' αυτό το πολυσέλιδο άρθρο παραθέτει ο αρθρογράφος μια σειρά από τις πιο απίθανες και ηλίθιες ασυναρτησίες και τις αποδίδει σε μένα. (Εγώ είμαι ο βρυκόλακας του Ντεφαιτισμού). Αυτό είναι αποσπάσματα, γράφει, που τα πήρε από το άρθρο μου στην εφημερίδα «Διαρκής Επανάσταση». Αυτή την Διαρκή Επανάσταση την αναφέρει πολλές φορές και με ημερομηνία έκδοσης και είναι, όπως λέει, η εφημερίδα που έβγαζε η οργάνωσή μας στην κατοχή. Μιά απ' αυτές είναι και η «Διαρκής Επανάσταση», Οκτώβρης 1937.

Λοιπόν, ποτέ ούτε στην κατοχή, ούτε πριν, ούτε μετά την κατοχή, δεν υπήρξε εφημερίδα ή περιοδικό της οργάνωσής μας με τον τίτλο «Διαρκής Επανάσταση» και τον Οκτώβρη του 1937 ήμουν στην Ακροναυπλία.

Άλλα αποσπάσματα τα έχει πάρει, γράφει, από το Δελτίο του Ιούλη του 1939 που βγάλαμε στην Ακροναυπλία. Αλλά Ιούλη του 1939 εγώ ήμουν φυλακή στην Αίγινα. Εκεί με βρή-

κε ο Μεγαριώτης ακριβώς τον Ιούλη του 1939 και ύστερα από μερικούς μήνες ο Πουλιόπουλος.

Πιο συγκεκριμένα, με πιάσανε τον Απρίλη του 1937. Έκανα στην Αίγινα για μια παλιά εφημερίδα, μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1937. Από τον 1937. Από εκεί στην Ακροναυπλία μέχρι το Μάη του 1938, όταν πήρα κλήση να δικαστώ για παράβαση του Ιδιώνυμου. Δικάστηκα στην Αθήνα και καταδικάστηκα σε δυο χρόνια φυλακή που τα έκανα στις φυλακές της Αίγινας. Τον Μάη του 1940 λήγει η ποινή μου και μεταφέρομαι στην Ακροναυπλία. Τον Οκτώβρη του 1942 δραπέτευσα.

Φυσικά αυτός ο «Διεθνιστής» του Δεκέμβρη του 1943 δεν κυκλοφόρησε τον Δεκέμβρη του 1943 για πολύ απλούς λόγους.

Πρώτον, τότε εμείς είμασταν ζωντανόι και εμείς και οι εφημερίδες και οι τίτλοι τους και τα γεγονότα και τα κείμενα και οι ημερομηνίες. Μόνο ένας σχιζοφρενής θα μπορούσε να γράψει για ανύπαρκτες εφημερίδες, ανύπαρκτα κείμενα, ανύπαρκτα γεγονότα.

Δεύτερον, οι σχέσεις, ανάμεσα στις ομάδες, παρά τις διαφορές τους, σε όλη σχεδόν τη διάρκεια της κατοχής ήταν πολύ συντροφικές. Κανένα έντυπο καμιάς ομάδας δεν θα μπορούσε τότε να δημοσιεύσει ένα κείμενο τόσο βρώμικο, τόσο φεudικό, τόσο γεμάτο εμπάθεια, κακία και βλακεία, όσο αυτό του «Διεθνιστή».

Τρίτον, σε όλη την ιδεολογική πάλη ανάμεσα σε μας, τον Πουλιόπουλο και τους αρχεομαρξιστές, που κράτησε πολλά χρόνια, ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκαν χαρακτηρισμοί όπως βρυκόλακες, προφύλακες, ή όπως γράφει ένας άλλος, προδότες του σοσιαλισμού (εννοείται τον «υπαρκτού σοσιαλισμού», τον σοσιαλισμό που ο κύριος αυτός υπερασπίζει εναντίον των Πολωνών εργατών).

Αυτός ο «Διεθνιστής» του 1943 δεν γράφτηκε το 1943, κατασκευάστηκε πολλά χρόνια μετά, ίσως μετά το 1980. Όταν οι πλαστογράφοι θα πίστευαν ότι θα έχουν λησμονηθεί και τα γεγονότα και οι οργανώσεις και οι εφημερίδες και οι τίτλοι των εφημερίδων και οι περισσότεροι από τους πρωτεργάτες θα έχουν πεθάνει. Και όταν ο ίδιος είχε ξεχάσει τα πάντα. Εκτός απ' αυτόν τον «Διεθνιστή». Και άλλα περιεργα και παράδοξα πράγματα διαβάζουμε σ' αυτόν τον τόμο. Μαθαίνουμε απ' αυτούς για συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών του Πουλιόπουλου, για εθνικές συνδιασκέψεις Α και Β, για την ίδρυση Κόμματος Διεθνιστών Κομμουνιστών, εκλογή Κεντρικής Επιτροπής, για δημοσιογραφικό πολυσέλιδο όργανο της Κ.Ε. για αγώνες, εκκλήσεις κλπ.

Για να μπορέσουν, όσοι θα διαβάσουν αυτό το βιβλίο να κρίνουν αν πραγματικά γίνανε, αυτά που γράφει, στην κατοχή, ή κατασκευαστήκανε πολλά χρόνια μετά, ας έχουνε υπ' όψη τους και τα εξής:

Τα τέλη του 1942 δραπετεύσανε 16 τροτσκοιστές.

Απ' αυτούς οι τρεις, Ε. Παπανικολάου, Θ. Γιαννούκος και Ν. Ρεμπουτσίκας, προτίμησαν να πάνε σπίτι τους.

Οκτώ, οι Α. Στίνας, Δ. Βουρσούκης, Γ. Ταμτάκος, Κ. Ρήγας, Χ. Καλλέγης, Ν. Τσούκας, Ν. Αραβαντινός και Σ. Σμυρλής, ανασυνγκροτήσανε την Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση (Επιτροπή) οι Α. Στίνας, Δ. Βουρσούκης, Γ. Ταμτάκος και εφημερίδα «Εργατικό Μέτωπο».

Δύο, οι Λουκάς και Μαστρογιάννης, αποτελούσαν ιδιαίτερη τάση και στις αρχές συνεργαζόμαστε.

Τρεις ανήκαν στην τάση Πουλιόπουλου, οι Χρήστος Αναστασιάδης, Λάζαρος Τουρνόπουλος και Παρασκευάς Παπανικολάου που ήταν όμως τρελλός. Αυτοί είναι η συντριπτική πλειοψηφία.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΘΡΟ «PUNK»

Φίλοι της «Δοκιμής» σαν αναγνώστης της εφημερίδας σας, θα ήθελα κατ' αρχήν να σας συγχαρώ για την επιτυχημένη «δοκιμή» σας.

Όλα σχεδόν τα θέματα είναι φοβερά (τουλάχιστον).

Ίσως χρειάζεται κάποιες επιπλέον σαφείς γειογραφίες χωρίς βέβαια να καταστήσει κόμικ. Αυτές βέβαια που υπάρχουν είναι από τις «λίγες» (και όντως είναι λίγες).

Αυτό το θέμα όμως δεν με ενοχλεί όπως κάποιο άλλο.

Διαβάζοντας το «PUNK» είδα πως υπάρχουν μερικές κακόβουλες

Έξω δεν υπήρχε τίποτε, ούτε ίχνος οργάνωσης ή ατόμων με κάποια δράση. Τεχνικά μέσα ανύπαρκτα. Για αρκετό διάστημα χρησιμοποιούσαμε πολυγράφους κατασκευασμένους από εμάς.

Οι συνθήκες εφιαλτικές. Τρομοκρατία, εκτελέσεις, συλλήψεις, έρευνες στους δρόμους και στα σπίτια, περιπολίες, συσκότιση, βομβαρδισμοί, Ες-Ες, Καραμπινερία, Χίτες, ΕΑΝ, ΕΛΛΑΣ, ΟΠΛΑ, ΕΔΕΣ κ.λπ. και πάνω απ' όλα πείνα.

Πώς μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ο Χρήστος και ο Λάζαρος, γνωστοί για την πνευματική τους νωθρότητα, μπόρεσαν και έκαναν αυτά τα πράγματα και τα θέματα; Η εξήγηση είναι απλή.

Το αδειανό καπέλλο του ταχυδακτυλουργού δεν βγάζει μόνο κουνέλια, αλλά και πολυσέλιδους «Διεθνιστές και προλετάριους» και εθνικές συνδιασκέψεις και Κεντρικές Επιτροπές και Επαναστασιακά Κόμματα!!

Η αλήθεια είναι ότι ποτέ αυτή η ομάδα δεν ήταν μια μαχόμενη πολιτική ομάδα, αλλά ένας φιλολογικός κύκλος που του έδινε κάποιο κύρος η προσωνυμότητά του Πουλιόπουλου.

Στο ενοποιητικό Συνέδριο του 1946, αυτό το «Κόμμα Κομμουνιστών Διεθνιστών» με την Κεντρική του Επιτροπή, τις εθνικές του συνδιασκέψεις κ.λπ. ήταν μια ασημαντή μειοψηφία.

Ιούνης 1986
Α. ΣΤΙΝΑΣ

θα 'λεγα εκφράσεις σχετικά με το Heavy Metal. Ό,τι είναι δηλαδή αντιδραστικό, φασιστικό, ναζιστικό κ.λπ.

Πρώτον: θά'θελα να σας επισημάνω ότι ένα είδος μουσικής δεν κρίνεται από ένα, δύο, τρία, τέσσερα συγκροτήματα ούτε από ένα, δύο, κ.λπ. οπαδούς του.

Εντάξει, δεν λέω, οι TWISTED SISTER και οι MOTLEY CRUE είναι αρχίδια (μάλλον μουνιά, γράψε λάθος). Έχεις όμως ακούσει ACCEPT; Έχετε ακούσει το BALLS TO THE WALL; το LONDON LEATHERBOYS; το HEAR OVER HEELS; το TEACH US TO SURVIVE; το TV WAR; το WRONG IS RIGHT; το HEAVEN IS HELL; το AIMING HIGH;

Ακούστε μόνο τους στίχους του BALLS TO THE WALL (από το ομώνυμο L.P.) και μετά πείτε ποιος είναι φασίστας ή ρατσιστής.

Ακούστε το MAN ENOUGH TO CRY και μετά πείτε ποιος είναι φολοκράτης.

Μήπως έτυχε να ακούσετε METALLICA; όχι; Αν είχατε ακούσει δεν θα μιλάγατε. Μήπως έτυχε να δείτε το εξώφυλλο του τελευταίου τους δίσκου MASTER OF THE PUPPETS; Τι να συμβολίζει άραγε; Αν σκεφτήκατε το MUPPET SHOW δεν νομίζω ότι πέσατε κοντά.

Δεύτερον: Όσοτε το Heavy Metal λέει μόνο πως να βρεις γκόμενα, ναρκωτικά κτλ. ε; Πώς μπορείς να βρεις εύκολα και φτηνά ναρκωτικά σου το λέει καλύτερα απ' όλους το ψυχεδελικό PUNK όπου όλοι οι θεατές (όλοι μαστουρωμένοι όντες) περιμένουν να μαστουριάσουν και οι «καλλιτέχνες» για να απολαύσουν την «ονειρική» (όντως) μουσική.

Όσο για τις γκόμενες, αν εξαιρέσουμε SCORPIONS, και μερικές άλλες (εννοείται μαλ...) τα ερωτικά τραγούδια, που μιλάνε όχι για την πράξη του έρωτα αλλά για τις σχέσεις ανάμεσα σε δυο ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ (όχι ΣΩΜΑΤΑ), είναι πολλές φορές ισάξια με τα υπόλοιπα (μερικές φορές καλύτερα).

Τρίτον: Αν και δεν ακούω PUNK, (όχι επειδή δεν μου αρέσει ιδιαίτερα αλλά γιατί δεν έχω ακούσει αρκετό ώστε να μπορώ να ξεχωρίζω το καλό PUNK από το «κακό» όπως ξεχωρίζω το «καλό» HEAVY Metal, Hard Rock από το «κακό», οι φωτογραφίες του BILLU IDOL (αν δεν κάνω λάθος) και του τραγουδιστή των CURE δεν πιστεύω ότι ανταποκρίνονται στο PUNK.

Εκτός βέβαια, αν θεωρείς ότι αυτοί είναι οι πιο «αντιπροσωπευτικοί» του PUNK. Οπότε πια σταματώ να θεωρώ το PUNK σαν μουσική. Ταιριάζει καλύτερα σαν απορυπαντικό ή φρουάι ζελέ.

Τέλος πάντων, πέρα απ' όλα αυτά, θα 'θελα να συνεχιστεί η παρουσίαση μέσω συνεντεύξεων, διαφόρων ειδών μουσικής συμπεριλαμβανομένου ΚΑΙ του Hard Rock, Heavy Metal.

Η φωτογραφία της σελίδας 39 ήταν πολύ καλή, αλλά καλό θά'ταν να υπήρχε μια κάπως διαφωτιστική λεζάντα γύρω από το σκοπό της διαμαρτυρίας των «τσόκωρων». Μακάρι να υπάρξουν και στο μέλλον μεγάλες ασπρόμαυρες φωτογραφίες (θά'χετε βέβαια ακούσει το γνωστό κινέζικο, μια φωτογραφία λέει όσα λένε χίλιες λέξεις).

Επειδή όμως (δυστυχώς) η κούρασή σας διαγράφεται εντόνως στα πρόσωπά σας κάπου εδώ γύρω θα τελειώσω.

Ελπίζω να μη σταματήσετε τις «δοκιμές» σας έως ότου πετύχετε αυτό που θέλετε (σας βλέπω να τυπώνετε αιωνίως).

Για σας, και ότι αντιρρήσεις έχετε, μπορείτε να στείλετε γράμμα στην εφημερίδα. Μη φοβάστε θα σας το δημοσιεύσω.

Συντροφικά
(Ιδεολογικός) δικός σας
Κώστας

LARISA CITY, 1.8.86

ΟΥΤΕ ΣΚΛΑΒΟΙ — ΟΥΤΕ ΡΟΜΠΟΤ!

Στην ημερήσια διάταξη του διεθνούς καπιταλισμού και κρατισμού, μπαίνει το ζήτημα του απόλυτου ελέγχου της κοινωνίας απ' το κράτος.

Η τεμαχική παρόνεια, κι ο απόλυτος τεχνολογικός και αστυνομικός έλεγχος πάνω στον άνθρωπο και τις φυσικές δυνάμεις, απλώνεται σ' όλα τα πεδία.

Στην περίπτωση του ελληνικού καπιταλισμού αυτό εκφράζεται με τον νόμο για τις νέες ταυτότητες.

Σύμφωνα μ' αυτό το νόμο εφαρμόζεται το ΕΚΑΜ (ΕΝΙΑΙΟΣ ΚΩΔΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΟΥ) που είναι μια καρτέλα από ειδικό χαρτί (ώστε να διαβάζεται απ' τα αναγνώστικά μηχανήματα) με 13 ψηφία στα οποία θα υπάρχουν πληροφορίες για συνδικαλιστική δράση, συμμετοχή σε οργανώσεις, αν υπηρετήσαμε το στρατό, κοινωνικές και πολιτικές πεποιθήσεις, χρέη στο δημόσιο, ποινικό μητρώο, ιατρικό ιστορικό, σεξουαλική ζωή, αν συμμετείχαμε στην τάδε συγκέντρωση, κ.λπ., κ.λπ.

Όλες αυτές οι πληροφορίες θα περιλαμβάνονται στην μνήμη του κεντρικού κομπιούτερ της παφάλας (αυτό που χάρισε ο Λάτσης στο κράτος) και θα συνδέονται με τεμαχικούς σταθμούς που θα υπάρχουν σ' όλα τα αστυνομικά τμήματα, που με την σειρά τους επικοινωνούν με τα ηγεμονικά.

Στην πράξη, αυτό σημαίνει ότι εκεί που περπατάμε στον δρόμο, να μας σταματήσουν και μέσα σε χρόνο μηδέν, μπορούν να μάθουν τα πάντα για μας, απ' τη στιγμή που γεννηθήκαμε μέχρι την τελευταία κατοχώρησή πληροφορίας στα κεντρικά.

Όλο αυτό το αθησιακό κατασκευασμα πέρασε απ' τη βουλή, με διαδικασία κατεπείγουσας. Το πρόσχημα για αυτό το νόμο είναι δήθεν η «πάταξη της γραφειοκρατίας».

Όμως, αυτός ο νόμος δεν φτιάχτηκε για να καταπολεμήσει την γραφειοκρατία. Το ψέμμα αυτό που κράτους δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, γιατί απ' την φύση του, το κράτος ΠΟΤΕ δεν λέει την αλήθεια.

Η εφαρμογή της σύγχρονης τεχνολογίας δεν στοχεύει στην λύτρωση απ' την μισωτή σκλαβιά, αλλά αντίθετα στην εντατικοποίηση, την αύξηση της παραγωγικότητας, την υψηλή εξειδίκευση, την δημιουργία υπερ-οργανισμών έτοιμων ν' αναλάβουν την δημόσια διοίκηση, ακόμα και την «άσκηση της εξουσίας» παρεμβαίνοντας σε κάθε τομέα της κοινωνικής και της προσωπικής μας ζωής.

Γιατί δεν είναι μόνο το ΕΚΑΜ, ο αστυνομικός έλεγχος και το ηλεκτρονικό φακέλωμα. Είναι και το ότι κάθε εταιρία ή οργανισμός θα μπορούν να μπαίνουν στην προσωπική μας ζωή, να αντιούν πληροφορίες και να κάνουν κάθε είδους πειράματα συμπεριφοράς. Είναι φανερό τι εδούς «σοσιαλισμό» θέλει το Πασοκ: Σοσιαλισμό για παντίκα - πειραματόζωα.

Ο WIENER είχε ορίσει την κυβερνητική σαν «τον έλεγχο και την επικοινωνία στα ζώα και τις μηχανές». Σήμερα, επαληθεύεται αυτό στην πληροφορική («παιδί» της κυβερνητικής) αντίστροφα όμως, σαν ο έλεγχος της επικοινωνίας των ζώων απ' τις μηχανές.

Δεν είναι τυχαίο που το ΕΚΑΜ κυριαρχεί σαν κεντρικό σημείο της πρώτης (και βασικότερης) εφαρμογής της Νέας Τεχνολογίας. Γιατί αφενός το ΕΚΑΜ θα παίξει τον ρόλο του Κερβέρου που θα φυλάει την «έννομη τάξη» ακριβώς τώρα που το κράτος και το κεφάλαιο έχουν δέσει τους λαούς στο προκρούστειο κρεβάτι του θάνατου εκσυγχρονισμού τους.

Και αφετέρου γιατί η παγκόσμια δικτατορία της ανάπτυξης του κεφαλαίου, επεκτείνεται σε νέα πεδία, όπως η κατάκτηση του διαστήματος και η αποικιοποίηση της προσωπικής μας ζωής, απ' το κεφάλαιο και το κράτος.

Όμως, στην ίδια την δικιά τους γλώσσα, στη γλώσσα της οικονομίας ο άνθρωπος είναι μεταβλητό κεφάλαιο, δηλαδή απρόβλεπτο. Πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχει η δυνατότητα να αντισταθούμε. Στο άμεσο πρακτικό πεδίο της καθημερινής αντίστασης υπάρχουν γενικά 3 μέτωπα για να μπλοκάρουμε την κομπιουτεροποίηση του κόσμου.

α) «Καταστροφές» στις μνήμες των κρατικών κομπιούτερς, σπάσιμο των κωδικών, κλοπή απορρήτων, άνοιγμα μυστικών πληροφοριών στις απαγορευμένες ζώνες των κομπιούτερς μέσω άλλων κομπιούτερ.

β) οργανωμένο και μαζικό σαμποτάζ σε ότι αφορά τους προσωπικούς αριθμούς, ούτως ώστε οι διαδικασίες οι εντολές και οι πληροφορίες να μην περνάνε απ' τα αναγνώστικά μηχανήματα σε κομπιούτερς και μετά σ' άλλα κομπιούτερ και να καταλήγουν σε εκδοτικά διανεμητικά μηχανήματα. Αυτό επιτυγχάνεται πολύ απλά. Απλώς οποιοδήποτε έντυπο το συμπληρώνουμε χειρόγραφα, δεν δίνουμε προσωπικούς αριθμούς, μωτζουράνουμε νούμερα και αναγνώστικές καρτέλες κ.λπ. Το αποτέλεσμα θα είναι σ' όλους τους κομπιούτερς να κάθονται ακόμα άνθρωποι, και να προετοιμάζουν τις πληροφορίες, να ελέγχουν τα «λάθη» κ.λπ., πριν τις υποβάλουν.

Κατά συνέπεια οι διαδικασίες γίνονται πιο ακριβείς, κι οι κομπιούτερς να γίνονται προβληματικοί εφόσον χάνουν σε ταχύτητα και δύναμη στο μέτρο που δουλεύουν με ανθρώπους.

γ) Όλα αυτά σε συνδυασμό με την πρακτική καταστροφή, αναγνωριστικών μηχανημάτων, τεμαχικών σταθμών, και κάθε είδους κομπιούτερ, θα καταστήσουν οικονομικά ασύμφορο το όλο σύστημα.

Χωρίς να φτάσουμε στις «υπερβολές» των Λουδιστών (απ' τον Στρατηγό Λιούντ, που κατά την πρώτη βιομηχανική επανάσταση ήταν ηγέτης του κινήματος που κύρηξε και εφόρμησε την καταστροφή όλων των μηχανών) με ψυχραιμία και αποφασιστικότητα σε αντιμετώπιση την ηλιθία και επικίνδυνη χρήση της νέας τεχνολογίας απ' την ταξική κοινωνία.

Εμείς δεν διαλέγουμε ανάμεσα στην επιστροφή στην παλιά αθλιότητα ή προχώρημα στη νέα αθλιότητα.

Δεν θέλουμε να γίνουμε ούτε σκλάβοι, ούτε ρομπότι!

Εμείς διαλέγουμε το πεδίο του αντικρατικού και αντικαπιταλιστικού αγώνα, προτάσσοντας σαν μοναδική λύση, την συνολική επαναστατική προοπτική της ανατροπής του κράτους και του κεφαλαίου.

«Το δικό μας μέσο για την επανάσταση» είναι η οργανωμένη αποδέσμευση αυτών που ονομάζονται επικίνδυνα πάθη κι η καταστροφή εκείνου που στην ίδια την αστική γλώσσα ονομάζεται δημόσια τάξη. Εμείς επικαλούμαστε την αναρχία, αυτή την εκδήλωση της ζωής και των λαϊκών πόθων, απ' την οποία θα ξεπηδήσει, με την ελευθερία και διαμέσου αυτής, η αληθινή ισοτιμία όλων, η νέα τάξη πραγμάτων που θα στηρίζεται στην ολοκληρωμένη ανάπτυξη και την ελεύθερα οργανωμένη εργασία όλων, κι η ίδια η δύναμη της επανάστασης».

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ ΜΑΖΙΚΟ/ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΚΩΔΙΚΟ!

—ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ «ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΚΑΤΟΧΗΣ» ΑΠ' ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΘΕΣ/ΚΗΣ!

—ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 13 ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΣΤΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ ΤΗΣ «ΑΛΛΑΓΗΣ»!

—ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΤΩΝ Μ.Ε.Α. ΚΑΙ Μ.Α.Τ.!

Μ. Μπακούιν

Χανιά 11 Ιουνίου 1986
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΧΑΝΙΩΝ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΟΥΚΛΑΣ

Ο κρατικός μηχανισμός, μη μπορώντας ολοκληρωτικά να ελέγξει τον άνθρωπο, ο οποίος πολλές φορές αυθόρμητα φέρνει στο προσκήνιο ακατανίκητες επιθυμίες ζωής, του παραχωρεί το περιθώριο των ψευδοισθίσεων της ψυχαγωγίας και των υποκατάστατων χαράς. Τέτοια όμως, πάντα, που να αντλούν από την εκάστοτε συγκροτημένη κοινωνική κατάσταση στοιχεία όπως βία, ανταγωνισμός, προγραμματισμός και θεσμοποιημένα έτος ώστε να συγκρατείται μέσα στα πλαίσια της ελεγχόμενης δράσης και αναπαραγωγής του συστήματος.

Θεσμοί όπως ο αθλητισμός κι ακόμη καλύτερα ο κρατικός αθλητισμός, είναι ένα από τα σπουδαιότερα σημάδια υποταγής του σύγχρονου ανθρώπου. Από τη μια, η εξουσία μέσα από τους διάφορους φορείς της στον αθλητισμό προγραμματίζει την κίνηση του ανθρώπινου σώματος κι από την άλλη το χρησιμοποιεί ως θέαμα. Και είναι γνωστό πως ανάμεσα στον άρτο και στο θέαμα που προσφέρουν οι σύγχρονοι καίσαρες πρέπει να υπάρχει ισορροπία: όταν ο άρτος μειώνεται τότε το θέαμα αυξάνεται σαν αντίβαρο. Η παθητικότητα χαρακτηριστικό του θεάματος είναι συνέπεια της παθητικότητας στην εργασία κι ακόμα ψυχαγωγική της συνέχεια. Ο άνθρωπος μέσα από τη συνεχή μηχανοποίηση και ορθολογικοποίηση της εργασίας του γίνεται θεατής, ακόμη και στην ίδια του τη ζωή.

Ακόμα κι ύστερα από την εργασία συμπεριφέρεται παθητικά και περιμένει να ψυχαγωγηθεί από υλικό στενά συνδεδεμένο με το στυλ του τόπου εργασίας. Η ψυχαγωγία στον προχωρημένο καπιταλισμό είναι η επέκταση της εργασίας. Αναζητείται από κείνους οι οποίοι επιθυμούν να ξεφύγουν το μηχανοποιημένο εργασιακό προτσές και να είναι ικανοί να το αντιμετωπίσουν πάλι. (Μ. Χορχάμερ και Ι. Αντόρνο.)

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Το ποδόσφαιρο, τοποθετείται εκ των πραγμάτων πρωταρχικό στο ρόλο του για την πλήρη υποταγή στο θέαμα και τη σωματική καταστολή μέσα από την εξουσία της προγραμματισμένης κίνησης. Οι μαζικές συζητήσεις στα μετρό κάθε Δευτέρα, τα κατάμεστα γήπεδα κάθε Κυριακή, η πρωινή ανάγνωση της αθλητικής εφημερίδας από τον οικοδόμο, οι πορείες στυλ εθνικότητας του Μπουμπλή (ούτε διεκδίκηση της Α.Τ.Α. νά'τανε), οι εκτενείς επιστημονικές αναλύσεις, η καθήλωση των ανθρωποκοπαδιών στα Μ.Μ.Α. (Μέσα Μαζικής Αποβλάκωσης), το ερήμωμα των δρόμων στις εθνικές συναντήσεις, είναι μια γνωστή σε όλους μας πραγματικότητα, η οποία καταντά τραγωδία βλέποντας το «ανθρώπινο γένος» να χαιρείται και να απολαμβάνει τα δώρα των «εχθρών του». Ποιος μίλησε για θάνατο;¹

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Ο αθλητισμός συγκρατεί τα ελατήρια εκείνα τα οποία έχει τευνώσει η οργή. Και τι άλλο είναι το κοινωνικό πρόβλημα από το προϊόν μιας συσσώρευσης ελατηρίων τευνωμένων από την οργή; Βαρώνος Πιερ ντε Κουμπερτεν (αναβιωτής των σύγχρονων ολυμπιακών αγώνων).

Καθώς οι μάζες αποσπώνται από την πολιτική, οι ταξικές και

κοινωνικές συγκρούσεις αμβλύνονται κι ακόμα μετατρέπονται σε καλυμμένες επιδοκιμασίες του πολιτικού συστήματος. Η αγωνία για το μεροκάματο, η οργή για την εκάστοτε κυβερνητική πολιτική, η καταπίεση από την καθημερινή μπατοσκρατία, αφοδεύονται και ξεσπάνε σε λίγη ώρα απόλαυσης της κίνησης, με αποκλεισμένο το δικαίωμα συμμετοχής σ' αυτήν, παρά μόνο στη θέασή της. Το ποδόσφαιρο στην Αγγλία άρχισε να προωθείται από το 1860 από επιχειρηματίες με σκοπό να «συγκρατήσουν» τους εργάτες από την συνδικαλιστική δραστηριότητα και τις μάζες από τα ολέθρια αποτελέσματα του κοινωνικού αναβρασμού. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το ότι το ποδόσφαιρο και γενικότερα ο αθλητισμός πλάσσονται με κάθε τρόπο από την εξουσία, η οποία φθάνει στο σημείο να εξευτελίσει κάθε ηθική και αξία, όπως ειρήνη και φιλία² ταυτίζοντας τις αισχρά με ό,τι πιο βρώμικο έχει να δείξει ο αθλητισμός σήμερα: χρήμα, δόξα, βία, μάρκετινγκ, προκειμένου να εξυπηρετήσει τις σκοπιμότητες του σύγχρονου κράτους.

Όμως η διείσδυση του ποδοσφαίρου δεν σταματά εκεί αλλά δίνει το στίγμα της και στην ίδια τη συμπεριφορά πολιτικών και οπαδών. Στην πολιτική και στα γήπεδα υπάρχουν οι οπαδοί κι αυτοί συμπεριφέρονται αντίστοιχα το ίδιο. Ακόμα ηχεί στα αυτιά μας: «δεν είμαστε καλά δεν έχουμε μυαλό, είμαστε άρρωστοι με το σοσιαλισμό». Η ποδοσφαιροποίηση της πολιτικής σαν φάντασμα τώρα πλανιέται και τρομάζει όσους ακόμα δεν είναι «άρρωστοι».

ΒΙΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ή «ΣΚΕΦΤΕΙΤΕ ΠΩΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΑΣ Ή ΤΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΜΠΕΙΤΕ ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΝΑ ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥΣ ΣΑΣ» Αλέφαντος (προπονητής).

Το ποδόσφαιρο αντλεί τα κύρια συστατικά από τη γενικευμένη κοινωνική καταστολή και είναι επομένως λογικό να αναπαράγει μια από τις κυρίαρχες εκδηλώσεις της: ΤΗ ΒΙΑ. Βία και αίμα παραμονεύουν κάθε στιγμή τόσο στις γεμάτες κερκίδες όσο και στον αγωνιστικό χώρο. Παντού και πάντα επεισόδια από οπαδούς που συγκρούονται μ' αντίπαλους οπαδούς, μια και έχουν αντίπαλα ινδάλματα ή φασιστικές ομάδες όπως η ΝΟΠΟ (με ΟΝΝΕ-Δεξιά έως ακροδεξιά στοιχεία), ή ΤΟΦΑ, οι αιμοδιείς PANTHERS και άλλα φασιστικά σκυλολόγια που με διάφορα προσχήματα δημιουργούν φασαρίες.

Κι ακόμα άτομα, όπου ο αποξενωτικός κι απάνθρωπος ρυθμός ζωής, που κράτος-κεφάλαιο επιβάλλει, μετατρέπει τις κερκίδες σε τόπους ψυχικής ασφάλειας, επαφής και εκτόνωσης απωθημένων. Η μοναξιά και οι στερήσεις έχουν αποτέλεσμα τη συσσωρευμένη επιθετικότητα με στόχο δυστυχώς την προσωρινή ανακούφιση. Όμως η έμπρακτη αυτή βία των «χούλιγκανς» είναι αρεστή στην εξουσία, η οποία εξασφαλίζει το άλλοθι για την μπατοσκρατία (ας θυμηθούμε τα σκυλιά του Μπάλκου), μέχρι στο σημείο που θα στραφεί ανεξέλεγκτη και μαζική εναντίον της. Από κει και πέρα ανασυντάσσεται με αποτέλεσμα την ανανέωση του ποσοστού βίας στο όριο που επιθυμεί το κράτος.

Η βία όμως αυτή όπως και πριν

ειπώθηκε δεν είναι αποκομμένη από τη βία στον «αγωνιστικό» χώρο που όμως αντανάκλαται σε ευρύτερη φάση λόγω της μαζικότητας του υποκειμένου της. Οι καλοαδωμένες μηχανές-ποσοσφαιριστές δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να εφαρμόζουν τη βία εκπαιδευμένοι από τους χειριστές-προπονητές οι οποίοι ελέγχουν από τους μυς τους μέχρι και τους οργανισμούς τους. «Τρέξε, σκοτώσου» έλεγε στους παίκτες του ο Ιγκλού προτρέποντάς τους να τα δώσουν όλα σε ένα ασίσταστο παιχνίδι λυσσασμένης πάλης. «Είμαι ένας συνταγματάρχης» είπε ο Μαξ Μέκελ άλλος προπονητής δικαιώνοντας το ελληνικό στρατιωτικό ανακωνιδέν της αθλητικής δημοσιογραφίας: «Οι κομάντος του Γκμοχ γάζωσαν την Καλαμαριά». Δεν έχω τίποτα άλλο να πω: «Τα μυαλά στα κάγκελα» που φωνάζουν τα παιδιά «που γαμούν τα λύκεια» είναι η βία του σινεμά και της TV, είναι τα χαστούκια της μάνας τους, είναι η κλωτσιά από τον εργοδότη στο μηχανουργείο, είναι το θρίσιμο από τον καθηγητή, είναι η σφαλιάρα από τον μπάτσο που τον έπιασε στα φλιπεράδικα. Και το κάθε κάγκελο, κάγκελο της εξουσίας κάνει ένα φράχτη γύρω από τα μυαλά. Μυαλά που δεν έχουν άλλη διέξοδο από τα κάγκελα. Εκεί όμως κάπου σκοτώνουν...

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

«Δώστε στο γερμανικό έθνος έξη εκατομύρια σώματα με άμεμπτη αθλητική εκγύμναση, όλα φλεγόμενα με φανατική αγάπη για την πατρίδα της και γαλουχημένα με το υπηλότερο επιθετικό πνεύμα και σε λιγότερο από δύο χρόνια αν είναι ανάγκη ένα εθνικό κράτος θα έχει δημιουργήσει ένα στρατό» ΧΙΤΛΕΡ «Ο αγώνας μου»³.

Εδώ θα αφηθούμε «απολαμβάνοντας» το πόσο και πώς το δήλητήριο του εθνικισμού και της πατρίδας συνδέεται με τον αθλητισμό και το ποδόσφαιρο. Οι δικτατορίες αλλά και οι «δημοκρατίες» προωθούν τα σπορ με τρόπο ώστε η βία και η επιθετικότητα να κατευθύνεται στους αντίπαλους (ξένους κατά προτίμηση) που είναι εξίσου δύματα. Η συλλογική αυτή απάτη των μαζών που έχουν κάνει προσωπική υπόθεση τους τη νίκη της εθνικής ή τοπικής ομάδας είναι απόρροια μιας πολυσύνθετης κατάστασης κατευθυνόμενης από το τόσο μιστό μας κράτος με περιεχόμενο εθνικιστικής μισαλοδοξίας εκπαιδευτικού αυταρχισμού και πολιτικού αποπροσανατολισμού.

Οι πρόσφυγες από τη Μ. Ασία ίδρυσαν τις πρώτες ποδοσφαιρικές ομάδες στην προσπάθεια τους να κρατήσουν δεσμό με την μητέρα πατρίδα. Κι ακόμα είναι άραγε τυχαίο το ότι οι πρώτες παγκόσμιες διοργανώσεις πραγματοποιήθηκαν την παραμονή του Α' Παγκ. Πολέμου, κι αρχές της επέκτασης του εθνικισμού στις μάζες;

Έτσι βλέπουμε σιγά-σιγά τα παιδικά σημαία στις παρελάσεις, οι συχνές εκπομπες στην τηλεόραση, οι «παραβιάσεις» του «εθνικού εναερίου χώρου» από τον «αιώνιο εχθρό» μας και τις τεχνητές οικονομικές κρίσεις να γίνονται «φωτιές στα κόκκινα σκυλιά» στο ματς Ελλάδας-Αλβανίας, να γίνονται «βουλγαρικά μυαλά στα κάγκελα», να γίνονται βρώμικα οξείζιπα συνθήματα χειρίστου είδους.

Τα γουρούνια της εξουσίας ποτίζοντας με σωβινιστικό δηλητήριο

τις μάζες τις καθοδηγούν σε αλληλοσφαγή, αυξάνοντας τα κέρδη τους αλλά και έχοντας το άλλοθι για να βρίσκονται υγλά.

ΓΗΠΕΔΟ και... «ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΤΕΤΟΙΟ ΒΑΘΜΟ ΣΥΣΣΩΡΕΥΜΕΝΟ ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΕ ΕΙΚΟΝΑ»

Γκυ Ντεμπορ

Θα ήταν ίσως περιττό και κουραστικό να ασχοληθούμε με τα κέρδη του Κάδε Βαρδινογιάννη, του κάθε Νταϊφά, του κάθε γουρουνιού⁴ που ξεδιγάνε με εργατικό αίμα.

Κουραστικό ακόμα να σταθούμε τόσο στους μισθούς των ποδοσφαιριστών όσο και στα ύψη των μεταγραφών των εισαγόμενων αυτών προλετάρων. Εκεί που πρέπει να σταθεί κανείς είναι στην ιδιαιτερότητα του ποδοσφαίρου ως παραγωγική μονάδα! Στο ποδόσφαιρο το προϊόν δηλαδή το ματς, το θέαμα, παρασκευάζεται, συσκευάζεται και καταναλώνεται στη στιγμή, σε αντίθεση με τις υπόλοιπες παραγωγικές μονάδες που ακολουθούν διαφορετικό κύκλο εργασιών. Επόμενο είναι λοιπόν και η αντίδραση του καταναλωτή να είναι άμεση εως στιγμιαία, με απώτερο χρόνο εκτόνωσης τη διάρκεια του ματς.

Παράλληλα με όλα αυτά ένα ασχρό κατεστημένο διαφήμισης-προώθησης προϊόντων εκτυλίσσεται στα μάτια των θεατών οι οποίοι μέσα στην συγκινησιακή διέγερσή τους⁵ είναι δεκτικοί σε οποιοδήποτε καταναλωτικό μήνυμα. Πολλοί είναι ακόμη αυτοί που ακολουθώντας τυφλά το ηλίθιο «ΠΑΙΞΤΕ ΠΡΟΠΟ - ΠΑΡΤΕ ΛΕΦΤΑ», σπιδάζονται τα Σαββατόβραδα αγωνιώντας για την καλύτερη ομάδα⁶ της ζωής τους και πλουτίζοντας αυτούς που την χειροτερεύουν καρπώμενοι τα ιδρωμένα τους χρήματα. Τέλος ο αθλητικός τύπος με τις εφημερίδες και τα έντυπα που τόσο έντεχνα πλάσσει την βία και παρατείνει την αγωνία των φιλάθλων παίρνοντας τους για μια φορά ακόμα τα χρήματα είναι ένα ακόμη σημαντικό στοιχείο που μαζί με τα υπόλοιπα κάνουν τη ζωή μας πιο δύσκολη και τα μυνήματα των λακέδων της εξουσίας πιο εύπεπτα.

ΜΕΧΙΣΟ '86... ΜΕΤΑ ΤΗ ΦΙΕΣΤΑ

Δέκα περίπου μήνες πέρασαν από τους καταστρεπτικούς σεισμούς που είχαν το τραγικό αποτέλεσμα της δημιουργίας κύματος χιλιάδων αστέγων. Βέβαια η εξουσία έκανε ό,τι μπόρεσε για να μην τους στεγάσει⁷ με αποκορύφωμα την πολυδάπανη αθλητική διοργάνωση της «συνένωσης των λαών».

Όμως στα αυτιά μας αντηχεί σαν εμετός μια και η μόνη συνένωση, που μπορεί να φανταστεί κάθε άνθρωπος είναι η συνένωση των πολυεθνικών⁸ όπου σαρκοφάγες και ενωμένες χρηματοδότησαν το Μουνιπάλ σε αντάλλαγμα με τη διαφήμισή τους. Κι ενώ τα αφεντικά γλεντούσαν αυτή τη συνένωση (που πάντα καταλήγει σε συνουσία), ένας στρατός⁹ από 20.000 μπάτσους βρίσκονταν σε επιφυλακή με το φόβο λαϊκών διαμαρτυριών που αντικείμενό τους θα 'ταν οι άδελφες συνθήκες ζωής. Η πολιτική της υπερχρέωσης⁹ στο εξωτερικό του «επαναστατικού δεσμικού κόμματος» όπως παράλληλα και η μη εκπλήρωση της χλιοειπωμένης αγροτικής μεταρρύθμισης καταδικάζει το λαό του Μεξικού στην εξαθλίωση και στην πείνα. Όσο για την αξιοπιστία των μεξικανών αστέγων αδελφών μας το δείχνει η 60% αποχή τους από τις εκλογές.

Η χώρα λοιπόν με το ρεκόρ στους βιασμούς.

Η χώρα με τις δεκάδες χιλιάδες

άστεγους

Η χώρα με τα πεινασμένα παιδιά

Η χώρα αυτή της ντροπής ανέλαβε την διοργάνωση τούτης της σπατάλης-φιάσας της αποθλάκωσης των λαών και της διαιώνισης της μιζέριας.

Οι κραυγές από τα συμπεριφορικά αδέρφια μας στις παραγκούπολεις «καλύφθηκαν» πίσω από τις εκρηκτικές περιγραφές των εκφωνητών, πίσω από τις ιαχές των οπαδών πίσω από το απολαυστικό ρούφηγμα της coca-cola.

Και είναι χαρακτηριστική η δήλωση του Αργεντινού σπαρ της πρωταθλήτριας, ο οποίος έκφρασε τη συγκίνησή του για τη χαρά των Λατινικών λαών οι οποίοι «ξεχνούν τα προβλήματά τους» με τη διεκδίκηση ενός παγκόσμιου κυπέλου. Τι μπορεί να σημαίνει λοιπόν το μουνιπάλ του '86.

Ένα γεγονός που η άξια χρήσης του για το Κράτος και το κεφάλαιο ολόένα και μεγαλώνει ανοίγοντας δρόμους ενώ αντίθετα τοποθετεί τις μάζες στο περιθώριο συμμετέχοντας στην κλοπή της ζωής και στην αποδυνάμωση των κοινωνικών αγώνων.

Τι απομένει λοιπόν;

ΑΝ ΔΕΝ ΝΟΙΑΣΤΟΥΝ ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑΠΕΙΝΟ ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΥΨΩΘΟΥΝ.

Μπ. Μπρεχτ

Κάτι ηλιόλουστα κυριακάτικα πρωινά θυμάμαι τότε που ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ με κρυμμένα τα σύμβολα της εξουσίας ερχόταν στις αλάνες με τη μπάλα γελαστός. Τότε μας έκανε το φίλο και εμείς τον ακούγαμε, τότε μας έκανε αστεία και μεις γελάγαμε.

Όμως πια τον ξέρουμε! Είναι αυτός που κάθε φορά χτυπά τους αναρχικούς διαδηλωτές, είναι αυτός που χτυπά τους εργάτες απεργούς, είναι αυτός που κάθε φορά μας φυλακίζει, είναι αυτός που βρωμίζει την αναπνοή μας, είναι αυτός που σκοτώνει φαντάρους στα φυλάκια, είναι αυτός που μας έδερνε στο δημοτικό, ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΛΕΒΕΙ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ, ΤΟ ΑΙΜΑ, ΤΗ ΖΩΗ.

Τώρα πια σύντροφοι τον ξέρουμε.

Ας κάνουμε λοιπόν την κοινωνία ένα γήπεδο με αντιπάλους τους ΘΕΑΤΕΣ και τους ΕΜΠΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ.

Άραγε μετά θα υπάρχουν ΘΕΑΤΕΣ;

Άραγε μετά θα υπάρχουν ΕΜΠΟΡΟΙ;

Άραγε μετά θα υπάρχει ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ;

Γ. Κ.

15/7/86

1. «Θάνατος στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους» Α. Σπιάς
2. Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας.
3. Πολύ προφητική λόγια.
4. Ζητώ συγχώρησή από αυτά τα συμπάσιστα ζωάκια.
5. Είναι άραγε τυχαία τη ταυτότητα των εννοιών αγώνα και ματς;
6. Μόλις το 0,4% των αστέγων.
7. Από Η.Π.Α.: Anheuser Bush, Coca Cola, Gillette, R.J. Reynolds Camel. Από Ιαπωνία: Canon, Fuzi, JVG, Seiko. Από Ευρώπη: Cinzano, Philips, GMOPEL. Από Καναδά: Bata.
8. Φτιαγμένος από τις αδελφές: γαλλική αστυνομία και FBI. Ενώ η «κρυφή αστυνομία» επιστράτευσε 30.000 ειδικά επιλεγμένους μπάτσους για τη φρούρηση αερόδρομων, σταδίων και ξενοδοχείων για τις 9 πόλεις που έγιναν οι αγώνες. Όσο για τον τελικό κινητοποιήθηκε στρατός ξηράς και ναυτές.
9. Το εξωτερικό χρέος του Μεξικού ανέρχεται σε 100 δις δολάρια. Το συνολικό χρέος των χωρών της Λατινικής Αμερικής είναι 900 δις. (Σύμφωνα με τον Οικονομικό Ταχυδρόμο).

Σαν άμεσος στόχος της «ΔΟΚΙΜΗΣ» είναι η μετατροπή της σε 15ήμερη. Αυτό ξεκινάει κύρια από την ανάγκη επικοινωνίας και πληροφόρησης του αναρχικού Χώρου αλλά και από την επιτακτικότητα της τακτικής επαφής ενός αναρχικού-αντιεξουσιαστικού έντυπου με τον κόσμο σε μια περίοδο που η κρατική καταστολή στρέφεται κύρια στο χώρο μας.

Για να επιτευχθεί η τακτικότητα της έκδοσης χρειάζονται πολλά πράγματα. Δεν είναι αρκετή η επιθυμία και η δουλειά των συντρόφων που εργάζονται για τη «ΔΟΚΙΜΗ».

Είναι απαραίτητη η συμμετοχή και συνεργασία ομάδων και ατόμων απ' όλη την Ελλάδα. Έτσι η «ΔΟΚΙΜΗ», δεν θα αυτοπεριοριστεί στον κύκλο των ατόμων που την εκδίδουν (ένας κίνδυνος που υπάρχει όταν μια έκδοση επιχειρεί να γίνει τακτική).

Πέρα από την τακτική έκδοση της «ΔΟΚΙΜΗΣ» θα ακολουθήσουν κείμενα με προτάσεις σ' όλες τις ομάδες και τα άτομα, Πανελλαδικά για την Οργάνωση και τον συντονισμό των ομάδων.

Μέχρι τότε, χρειάζεται άμεσα και σε πρώτη φάση η επικοινωνία και η αποστολή για δημοσίευση υλικού από κοινωνικές παρεμβάσεις και απόψεις, ειδήσεις και πληροφορίες.

Συντροφικά
ΔΟΚΙΜΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΑΘΗΝΑ 19/9/1986

12 ΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ
ΓΙΑ 12η ΜΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΑΔΙΚΑΡΝΑΣΣΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ. Ο ΝΙΚΟΣ ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗΣ Μ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΣΧΑΤΟ ΜΕΣΟ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΕΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΝΟΜΙΜΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ - ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΥ, ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΙ ΓΝΩΣΤΑ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ. ΗΔΗ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΕΧΕΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΚΛΟΝΙΣΘΕΙ ΔΕΔΟΜΕΝΟΥ ΟΤΙ ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ ΕΠΙ ΔΕΚΑ ΣΥΝΕΧΗ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ.
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙΤΟΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΙ ΕΠΙ 10 ΣΥΝΕΧΗ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΥΤΗ, ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΣΕ ΘΡΙΑΜΒΟ ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ ΤΟΝ ΕΧΕΙ ΠΕΤΑΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΧΩΡΙΣ ΚΑΝ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΔΕΙ ΓΙΑΤΡΟΣ.
ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΤΟΥ κ.κ. ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΙΝΑ ΚΑΡΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΛΕΝΗ ΔΗΜΟΥΛΕΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΟΥΡΥΔΑΛΛΟΥ, ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΚΑΙ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΛΥΣΣΑ ΝΑ ΔΕΙΣΟΥΝ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ. ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ ΜΕ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΗΣΥΧΟΥΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥ ΠΕΙΝΑΣ.
ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΩΣΤΕ ΝΑ ΤΟΝ ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΝ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΗΣ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ.
ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΕΩΣ ΟΤΟΥ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΝΟΜΙΜΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΝΑ ΔΙΩΧΘΕΙ ΠΟΙΝΙΚΑ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΚΛΕΙΣΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΑΔΙΚΑΡΝΑΣΣΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ, ΓΙΑ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ. ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ

4ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ I.F.A. (ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ)

Η Γραμματεία της CRIFA (Commission de Relations de l' Internationale des Fédérations Anarchistes - Επιτροπή Σχέσεων της Διεθνούς των Αναρχικών Ομοσπονδιών) ανακοινώνει ότι το 4ο Συνέδριο της IFA θα γίνει στο Παρίσι στις 31 Οκτώβρη - 1,2 & 3 Νοέμβρη 86.

Θα συζητηθούν τα εξής:

- Λογοδοσία απερχόμενης γραμματείας
- Εγγραφή νέων μελών
- Καθορισμός επιτροπών για την παρουσίαση των

θεμάτων

— Σχέσεις με τον Τύπο.

— α) Μελέτη της διεθνούς κατάστασης και του Αναρχικού Κινήματος (Έκθεση της CRIFA)

— β) Αναφορές για την κατάσταση στις διάφορες χώρες απ' τις ομοσπονδίες της IFA ή από παρόμοιες ομάδες (όπου δεν υπάρχουν Ομοσπονδίες).

— Η θέση της IFA στα μεγάλα σύγχρονα προβλήματα (εθνικοαπελευθερωτικοί πόλεμοι, αποικιοκρατία, στρατιωτικοποίηση, ιμπεριαλισμός, πολιτική των συνασπισμών (NATO - Σύμφ. Βαρσοβίας).

— Εργατικοί αγώνες, συνδικαλισμός, ΑΙΤ/IWA (Αναρχο-συνδικαλιστικής Διεθνής)

— Προοπτικές κοινωνικού μετασχηματισμού και Αναρχικός αγώνας.

— Δελτίο τύπου της CRIFA και μέσα έκφρασης και ενημέρωσης της IFA.

— Παραίτηση παλιάς και ανάδειξη νέας γραμματείας

Για περισσότερες πληροφορίες γράψτε (Γαλλικά ή Αγγλικά)

PUBLICO
RELATIOS INTERNATIONALES
145 rue Amelot
75011 PARIS
FRANCE

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Οι σεισμοί στην Καλαμάτα έφεραν ξανά στην επιφάνεια ωρισμένα σημαντικά ζητήματα. Η αδιαφορία και κτηνωδία του Κράτους μπροστά στην επερχόμενη καταστροφή είναι χαρακτηριστική. Αν και υπήρχαν προειδοποιήσεις, δεν πάρθηκε κανένα μέτρο έστω και για κάποιο άλλοθι. Έτσι δινόταν η ευκαιρία για μια εκ των υστέρων προβολή του κράτους σαν «προστάτη».

Μια σειρά από υστερόβουλες σκέψεις των κρατικών οργάνων οδήγησε στον θάνατο δεκάδων ατόμων.

Ποιες ήταν αυτές οι υστερόβουλες σκέψεις μπορεί να το διαπιστώσει κανείς από το σύνολο των ενεργειών του.

Πρώτα έσπευσε να δηλώσει τη θλίψη του για το γεγονός με το στόμα των διαχειριστών της εξουσίας. Μετά έστειλε τα απολύτως απαραίτητα και άρχισε τις εξαγγελίες. Επιχορηγήσεις, δάνεια, δωρεές. Εδώ φαίνεται η ενοχή του εγκληματία, 300.000 για κάθε νεκρό. Τόσο λοιπόν αξίζει μια ανθρώπινη ζωή. Οι τιμητές ας το έχουν υπόψη τους. Ανοίχτηκαν λογαριασμοί, δόθηκαν δάνεια, μαζεύονται από παντού χρήματα. Ευκαιρία για νέες φορολογίες στο όνομα των θυμάτων.

Οι νεκροί ξεχάστηκαν κάτω από τα ερείπια. Μια παλιά και γνώριμη κατάσταση. Όπως ο Μιχάλης Καλτέζας επιχειρήθηκε να θαφτεί κάτω από τις σπασμένες βιτρίνες, έτσι και τώρα οι νεκροί του σεισμού — θύματα ουσιαστικά της κρατικής κτηνωδίας — θάφτηκαν κάτω από τα γκρεμισμένα κτίρια. Κι όπως πάντα, ενώ εσείς μιλάτε για βιτρίνες και χαλάσματα, εμείς θα μιλάμε για ζωές.

Αισιόδοξο ξανοίγεται το μέλλον.

Ανοικοδόμηση, κερδοσκο-

πία, χείρα βοηθείας από το ξένο κεφάλαιο, χαρά και ευτυχία για το Κράτος. Η νέα όμορφη Καλαμάτα που ευαγγελίζονται οι εξουσιαστές, ίσως να έχει πιο όμορφα και γερά κτίρια. Τα θεμέλια μπορεί να είναι πιο σίγουρα από πριν. Όμως η απομόνωση μέσα στα κτίρια κλουβιά θα εξακολουθεί να αναπαράγεται. Μέσα από τις ψεύτικες χαρές του «πολιτισμού», θα εξακολουθήσει να υπάρχει η μιζέρια.

Η χαρά της επαφής και της επικοινωνίας, θα πάψει να υπάρ-

χει ή θα εκδηλώνεται μέσα από την πλαστή τυπικότητα των καθημερινών σχέσεων.

Οι σεισμοί δίνουν μια ευκαιρία για να μην ανοικοδομηθεί μια ακόμα πόλη που θα εκμηδενίζει τον άνθρωπο.

Οι Καλαματιανοί έχουν μια μοναδική στο είδος της ευκαιρία να φτιάξουν μια ανθρωπινότερη ζωή, μια ανθρώπινη κοινότητα.

Θα μπορέσουν άραγε να εκμεταλλευτούν αυτή την ευκαιρία;

ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΜΑΖΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Ο σεισμός της 13/9 στην Καλαμάτα με τις δεκάδες θύματα και τις τεράστιες καταστροφές ξαναφέρνει στην επικαιρότητα την κρατική κτηνωδία και την αδιαφορία των εξουσιαστών απέναντι στην ανθρώπινη ζωή.

Το κράτος που υπερασπίζεται τα Τσερνομπίλ ξυλοκοπώντας, φυλακίζοντας και βασανίζοντας όσους θέλουν να διαδηλώσουν ενάντια στην προσπάθεια του κεφαλαίου να εξαφανίσει την ανθρωπότητα, έδειξε για μια ακόμα φορά το αληθινό του πρόσωπο.

Από το 1981 είχε γίνει η προειδοποίηση για τον επικείμενο σεισμό στην Πελοπόννησο από τον καθηγητή του Πανεπιστημίου του Κολοράντο Μαξ Βις. Σεισμώνεται πολύς θόρυβος γύρω από την ανακοίνωση αυτή και τον Απρίλιο του ίδιου χρόνου ο Βις φθάνει στην Ελλάδα όπου εκθέτει τις απόψεις του. Τότε ο θόρυβος που δημιουργήθηκε αποσκοπούσε σε προεκλογικά οφέλη εν όψει της εναλλαγής στη διαχείριση της εξουσίας από τη ΝΔ στο ΠΑΣΟΚ. Μετά τις εκλογές το ζήτημα ξεχνιέται εφ' όσον ο σκοπός είχε επιτευχθεί. Η κερδοσκοπία ψήφων είχε αποδώσει.

Το 1985, το Σεπτέμβριο, γίνεται ο τελευταίος σεισμός στην περιοχή. Φέτος στις 25/8/86 ο καθηγητής Γεράσιμος Παπαδόπουλος ανακοινώνει ότι ο σεισμός έρχεται να είχε γίνει εδώ και τρεις μήνες και ότι με βάση τη μελέτη της περιοχής που έχει κάνει, **ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΣΕΙΣΜΟΣ** στο σημείο και στην περιοχή όπου 20 μέρες αργότερα εκδηλώθηκε η καταστροφή. Την ίδια ανακοίνωση έκανε και στο γεωφυσικό-σεισμολογικό συνέδριο που έγινε στο Κιέλο της Γερμανίας.

Τόσο στη συνέλευση του όσο και προηγουμένως είχε ενημερώσει το ΥΠΕΧΩΔΕ και είχε τονίσει την ανάγκη να παρθούν προληπτικά μέτρα (εγκατάσταση μηχανημάτων μέτρησης, κ.λ.π.) για την προστασία των πολιτών από τον σεισμό, που σύμφωνα με τη μελέτη του, εκρόκετο να εκδηλωθεί μια και είχε καθυστερήσει ήδη.

Όμως η πρόληψη του κράτους φαίνεται ότι γίνεται αποκλειστικά με την καταστολή των δικαιωμάτων των πολιτών και όσων αγωνίζονται ενάντια στην κτηνωδία του.

Γιατί δεν πάρθηκαν τα μέτρα;

Το κράτος του κέρδους και των Τσερνομπίλ είναι σίγουρο ότι αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή. Και επί πλέον, ένας σεισμός θα έδινε τη δυνατότητα για μια προεκλογική κερδοσκοπία εφ' όσον θα παρουσιάζονταν σαν... προστατής όσων κτυπήθηκαν από τον εγκέλαδο. Αυτό φάνηκε από τη σύμπτωση των κομμάτων συμπόλιτευσης-αντιπολίτευσης, με στόχο να κερδοσκοπήσουν και πάλι ψήφους, πατώντας πάνω στον πόνο και το αίμα των πολιτών.

Ο ΥΠΕΧΩΔΕ Κουλουμπής και οι υποτελείς του είναι οι άμεσα **ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ** γι' αυτή τη **ΜΑΖΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ**. Αυτοί που για λόγους ψηφοθηρίας έχουν κάνει τους δρόμους οικόπεδα και τα πάρκα έρημους, για να δείξουν ότι κάνουν έργα και να κερδίσουν ψήφους **ΔΕΝ ΘΕΛΑΝ** να σώσουν δεκάδες ανθρώπινες ζωές για να συνεχίσουν το ψηφοθηρικό τους έργο.

Ο Κουλουμπής **ΔΕΙΞΕ ΨΕΜΜΑΤΑ** όταν ισχυρίζεται ότι δεν είχε ενημερωθεί. Αυτό έγινε από τον Παπαδόπουλο και μάλιστα δημόσια. Αυτοί που ζοδεύουν διακεκομμένα για άχρηστα έργα, ταξίδια, σωματοφύλακες και σκατάλες σε αργυρόμισθους χαφιέδες για να καταστρέψουν τις κινητοποιήσεις των πολιτών, δεν μπορούν να επικαλεσθούν την αδυναμία εγκατάστασης μηχανημάτων, αφού αυτά τοποθετήθηκαν στην πληγείσα περιοχή και λειτουργήσαν **ΑΜΕΣΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ΜΕΤΑ** το σεισμό.

Οι επικεφαλής του Υπουργείου χωροταξίας είναι άμεσα υπεύθυνοι για τη μαζική δολοφονία. Είναι απαραίτητο να **ΠΑΡΑΙΤΗΘΟΥΝ** και να **ΔΙΑΣΤΟΥΝ** για μαζικές δολοφονίες από δόλο, για να ικανοποιηθεί το δημόσιο αίσθημα.

Η κυβέρνηση και το υπουργικό Συμβούλιο καθώς και ο Παπανδρέου είναι **ΤΟ ΙΔΙΟ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ** γι' αυτό το στυγρό έγκλημα σε βάρος της ανθρώπινης ζωής.

— Να **ΔΗΜΕΥΘΟΥΝ** οι περιουσίες των υπεύθυνων του ΥΠΕΧΩΔΕ και των μελών του Υπουργικού συμβουλίου.

— Να **ΜΕΙΩΘΕΙ** στο 1/3 η **ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ** η ολόκληρη το διάστημα της βουλευτικής θητείας.

— Για όλο το υπόλοιπο ποσό που θα χρειαστεί για την πλήρη αποκατάσταση των πληγέντων να **ΕΠΙΒΛΗΘΕΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥΣ**.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ

«Ενεργητική Αντίσταση στην κτηνωδία του Κράτους»
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ
— 16/9/86